

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm129.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

i

Optrin af Nordens Kæmpeliv.

Ved

Nik. Fred. Sev. Grundtvig, *Kapellan i Udby.

Første Deel.

Kjøbenhavn, 1811. Trykt paa Hofboghandler Schuboths Forlag, hos Z. Breum.

I

Optrin af Norners og Asers Kamp.

Ved

Nik. Fred. Sev. Grundtvig, *Kapellan i Udby.

Alt Kød er som Græs, og al Menneskets Herlighed som
Græssets Blomst; Græsset visnede og Blomsten faldt
af, men Herrens Ord bliver evindelig.

I Petri I.

Kjøbenhavn, 1811. Trykt paa Hofboghandler Schuboths Forlag, hos Z. Breum.

II

III

Til

Povel Dons.

- Ei** vemodsfuldt paa Nordens Kæmpegrav
Henstirrer længer det opladte Øie;
Thi der de vilde Nordenvinde tav,
Den gyldne Sol fremstraaled i det Høie;
Derfor og Ham, som styrede min Sang
Om Kæmpelivets stærke Undergang
Til Jesu Pris, uskrømtet Tak jeg yder.
- ivHvad er vel Størke, naar til Mord og Vold,
Til blodig Hevn den Manden fræk misbruger?

En giftig Spire til en Kæmpeold,
Hvori et Kuld sig Belial udruger,
Ligt hint, der rased i den unge Tid,
Ligt Jetteflokken, der ved Djævleid
Nedkaldte Syndflods Vande over Jorden.

3 Men naar jeg seer den rædde Nidingæt
Udmarvet sig omslæbe nu paa Jorden,
Da gerne vil jeg den forfærde ret
Med Tordenrøsten fra det gamle Norden:
Til Kristnes Skam, om Hedningfolkets Mod
Til kæk i Kamp at vove Liv og Blod
Skal døgne hult min Sang i Døgnets Øre.

4 De stolte Kæmper, som med Blod og Lig,
Og Hine, som i Babels fjerne Dale,
Med Kalk og Stene, vilde mure sig
Fra Jorden op til Himlens høie Sale,
vPaa Daarebrevet trykte Daareseg!
Men godt det var, om i det Daarespeil
Vort Aasyn vi alvorligen beskued.

5 Athen og Rom af jordisk Kløgt og Vid
En Stige vilde sig til Himlen lave,
Vor Alders Kloge sanke op med Flid
Dens brudte Stumper i de sjunkne Grave;
De møre Trin, som under Hine brast,
Skal ved et Jertegn laves saa i Hast,
At i al Evighed de kunne holde.

6 De Daarer Ham ei tro vil paa sit Ord,
Som ene kan og vil dem Sandhed sige:
At ikkun Den, der selv nedsteg til Jord,
Kan selv igen til Himlene opstige;
Forgæves vidner den fremfarne Tid,
De raske tømre sig af Kløgt og Vid
En Stige ned til Afgrunds mørke Huler.

7 vINaar Obelirken fra Ægypti Land
I Rom de se med Korset paa sin Tinde,
Da mene de, at kristen Uforstand
Vanhældet har det prude Oldtidsminde;
De ei forstaa, at Korsets ene Trin
Opløfter høiere fra Jord vort Sind,
End alle Konsternes udhugne Trapper.

8 Fra Island jeg en Bautasten har bragt,
Som reistes over store Helteslægter,
Og Runerne med Flid jeg har udlagt,
Men Korset løfter jeg saa høit jeg mægter;
Det kneise skal i Nordens vilde Egn,
Som Jesu Kristi store Seierstegn!
Han vandt i Nord, og Han hos mig har vundet.

9 Nu staar den reist, den Sten med Korset paa;
Men hvilket Navn skal jeg paa Foden tegne?
Tilegne kan jeg den kun saare Faa,
Thi ikkun Faa den *heel* sig vil tilegne;
vIIDog, mens jeg grunder, kommer jeg ihu,
At blandt de Faa unægteligst er du,
Og Navnet selv i Stenen sig indrister.

10 Du ei dig skammer ved for Herren Krist,
Og for hans Kors med ydmygt Suk at knæle;
Du elsker Nord, det veed jeg ogsaa vist,
Og hører gerne Oldtids Kæmpemæle;
Du fra den første Time, du mig saae,

Min Ven har været, som kun saare Faa,
Og du har delt min Sorrig som min Glæde.

11 Saa hav da Tak, min Ven, for trende Aar,
I hvilke du mig kærlig gik ved Side!
For Olien, du gød i mine Saar,
For Taarerne, du fældte ved min Kvide,
For hvert et Suk, og hver andægtig Bøn
Til Faderen og hans enbaarne Søn,
Som steg for mig fra klemte Vennehjerte!

12 VIII O, ogsaa du har bedet Hjelpen ned
Fra den Treenige udi det Høie,
Saa Aanden nu sig røre kan i Fred,
Saa Taaren mig kan stande klar i Øie;
Den er der, dybt bevæget er min Aand,
Jeg taus dig rækker trofast Broderhaand,
Og bedende til Gud sig Øiet løfter.

Grundtvig.

IX

Fortale.

○msider udkommer da den Bearbejdelse af de Kæmpedigte om Volsunger og Niflunger eller Gjukunger, hvis Bekendtgørelse er blevet forsinket ved mangehaande Omstændigheder. Engang var jeg hardtad tilsinds at brænde det hele Eventyr, da den afgudiske Snak, selv i Hedningmund, tyktes mig forargelig, og al verdsligt Skjaldskab en Sjæls Overdaad, der ligesom dens legemlige Frænde svækker og sløver, i det den kildrer og gotter. I Hovedsagen er jeg endnu ei langt fra samme Tanke; thi ogsaa i denxne Henseende er Kristus det sande Vintræ, og hver Drue, som ei voxer derpaa, kan kun beruse, men aldrig styrke og opløfte nogen ædru Sjæl. At jeg alligevel afveg fra mit ovenmeldte Forsæt, dertil sammenvirkede mange Grunde tillige. Saasandt som Poesien er, hvad Evald, og hver kristelig Digter, har fornummet, den sande Levning af det forlorne Guds billede, maa vi have Ærbødighed for alle de Oldtidskvad, der løfte sig mod det Himmelske foroven, og prise det Guddommeliges Spor heneden; alle disse Ting virkede kraftelig den ene og samme Aand, hvorom vi selv have den hellige Povels Vidnesbyrd, der han i Athenen anfører de græske Skjaldes Udsagn om Menneskets Liv i Gud og Slægtskab med ham. Den samme Aand, som talte nærværende gennem Jødernes Profeter, har da ogsaa ladet Nordens xSkjalde høre sin Røst; vel lød denne kun svagt for dem, som fra det Fjerne, og onde Aander forvirrede Tonerne i Luften; men for et Øre, der har lyttet til Guds klare Stemme i de hellige Skrifter, er den himmelbaarne Klang mærkeligere, end den var for hine gamle Skjalde selv, ligesom den hellige Povel forstod langt bedre, hvorledes vi ere, leve og røres i Gud, end de græske Digtere og Nutidens afgudiske Pantheister. Derfor er det nu min Mening, at alle Oldtidskvad vel maa drages frem for Dagens Lys; thi for de Rene er Alting reent, og et klart, enfoldigt Øie vil mangelsteds spore den Aand, der paa underlige Maader under Tidernes sære Omskiftelser bevarede dem fra Ødelæggelse. Ved nu at fæste Øie paa de Kvad især, hvoraf disse Optrin ere laante, blev jeg var, hvad hidtil havde dulgt sig for xii mig, at disse Optrin ere den troeste Afbildning af Livsforhærdelsen i Norden; det er Iskæmper, som vandre, og, naar de smelte, er det som Skybrud. Dersom da Nogen skulde være saa forblindet, at sætte Hedningfolkets vilde Styrke over den kristne Kærlighed, da veed jeg ikke noget bedre Lægemedel for ham, end en alvorlig Betragtning af den Rad Misgerninger, som udgøre dette gamle Sørgespil. Hvorledes Tørst efter Guld, Blod og Pris vare de Stykker, som udgjorde det nordiske Mod, og hvis ulige Blanding ene gjorde Skilsmisse mellem Kæmpe og Jette, Helt og Niding; hvor ukvindelige Kvinderne vare og i hvilket blodrødt Klædebon selv deres Kærlighed var svøbt, lader sig i Sigurd og Fafner, Gunnar og Hogne, Gudrun og Brynhild klarligen tilsyne. Alt er her saa vildt og grueligt, at ingen Digter, der xiii ei selv er ligesaa forhærdet, kan eftermale Billedet, uden hist og her at omblande Farverne og lade et andensteds borget Lys gennemglimte den natlige Sky, under hvilken Skikkelserne røre sig som Trolde. For hvem som kender de gamle Kvad, vil en saadan Formildelse være synlig næsten overalt; men især i Sigurd, Hjordise, Odrun og Thora, hvilken sidste desuden kun nævnes hos de Gamle. Det er saameget mere *min* Skyldighed at gøre opmærksom herpaa, som jeg, omendskøndt min Hjemgang til Kristendommen og Indgang i det gamle Norden skedte omtrent jævnsides*—Det var i de samme Dage, jeg skrev det Første om Eddas Sange og Afhandlingen om Religion og Liturgi., dog tit udtrykte mig saa daarlig og letsindig om de gamle Afguder og xivKæmper, at det kun anstod et kristent Menneske hel ilde. Takket være den Aand, som baade nødte mig til at lovsynge Kæmpelivets Undergang, og da jeg vilde kvæde om et Optrin af Kæmpelivet, styrede mit Øie hen paa det blodige,

forfærdende Billede af Volsungers Liv og Daad! Dobbelt takket være Han, fordi han læmpede det saa, at Kvadet kunde tabe sig i en Jesu Kristi Lovsang! Gid nu denne kun maatte gribe Nogle om Hjertet, at de maatte indse, hvorledes Dværgelivet nuomtide, ligesom Kæmpelivet forud, mest ikkun er en tro Afbildning af Legemets Vilkaar, og at dette nu, som da, raader over Sjælen! Med denne Indsigt fulgte da vel en anden, at vort eneste sande Fortrin er Kundskaben om et Liv i Kristo, hvor Kraften er Kærlighedens Arm, og hvor Kærligheden er xvaandelig og reen, da Intet elskes uden fordi det er født af Gud.

Se vi nu bort fra nærværende Bearbejdelse og betragte den gamle Kvadring, da var herom Meget at sige, Mere end her er Sted til, og maaske end det nogensteds var Umagen værd at omhandle. Klart tykkes det mig imidlertid, at disse Kvad ere ligesaa *mærkelige* som de homeriske, med hvilke de ogsaa virkelig ere saa nær i Slægt, som Syden og Norden før det ny Svogerskab kunde være. Endvidere mener jeg, at deres historiske Vigtighed ei bestaar ene i det Vidnesbyrd, de afgive om Aandslivet i Norden, men ogsaa i den følgerige Sammenligning mellem vort Norden og Tydskland, som de gøre mulig; og herom vil jeg kortelig tale. Uvist er det vel, om Tydxviskerne have haft en saadan Kvadflok om Volsunger og Niflunger som vi; men rimeligt er det, ei allene med Hensyn paa Niebelungen Lied, og Eventyret i Heldenbuch vom Rosengarden zu Worms; men vel især ved at betragte Niflungasaga; thi den er selv heel og holden et uforkasteligt Vidne om, at Forfatteren ikke lyver, naar han siger, at Sagaen er sammensat efter tydske Sange. Beretningernes Forskellighed, hvilken han, ligesom Afskriveren af de eddiske Sange, stundom selv bemærker—Islænderen bemærker stundom: men saa sige tydske Mænd; Forfatteren eller Oversætterten af Niflungasaga afbryder derimod med: saaledes fortæller *Væringerne*. Dette Ord kan ikke andet end jage Tanken til Konstantinopel og de Volsungernes Bedrifter, som Sigurd Jorsalfar efter Snorro's Beretning, der skal have set fremstillede., er ingenlunde det eneste Bevis; xvithi et andet, og, efter mine Tanker, det stærkeste, er den hele Grundtone, der er saa aldeles tydsk og unordisk, at det kun kan falde den hel Ukyndige eller Stymperen ind, enten at de nordiske Skjalde skulde have borget deres Kvad hos Tydskerne eller disse deres hos hine. Jeg vil her Intet tale om Fortællingernes historiske Sandhed, eller om den Tid og det Sted, hvor Personerne og Bedrifterne *rimeligst* kunde have hjemme, fordi Man her ei kan mere end gætte—Skulde den frankiske Dronning Brunehilds Hændelser og Idrætter virkelig være den historiske Grund, hvorpaa der er bygget, kunde Man formode at de Sange, Karl den Store lod samle, netop havde været den til vor eddiske svarende Sangflok; men mod hin Formodning synes, foruden meget Andet, Det at stride, at Brynhild i de tydske Sagn ingenlunde spiller en saadan Hovedrolle, som i de nordiske.; men saare mærkelig tykkes mig Forskellen paa den xviiiindbildte Tid. I de nordiske Digte er Tiden den ældgamle Odinsalder, Slægterne ere Odins Ætmænd og Bedrifterne begynde medens Guderne endnu vandre paa Jorden. Tydskernes Tid er derimod den Taagealder, da det Hedenske og Kristelige baade i Tro og Sæder kæmpe om Seieren; men det Hedenske er en underlig Skygge uden egentlig Skabning. Allerede Dette henviser paa den Forskellighed i Tone og Farveblanding, der er saa synlig ligefra den ældste til den nyeste Tid mellem de egentlig nordiske og tydske Aandsfostre: Tydskerne have ligesiden de først fik Mæle ei kunnet mindes nogen Hedenold eller Kæmpetid; men naar de gaa længst tilbage, fremstille de Riddertidens Fødsel. Saaledes vil Man i Niebelungen Lied, der dog baade er det ældste og mest tragiske af alle gamle tydske Digte, uden Møie xixopdage alle Grundtrækkene til det Livsbillede, hvorom der synges og dandses i Minnesangene og Heldenbuch. Disse Digtes Kendemærke er glad Nydelse af det Nærværende og et lystigt Tilbagesyn paa det Forbigangne, saavel det Sørgelige som det Glædelige. Et ogsaa i denne Henseende mærkeligt Sted findes i den urimede Efterskrift til Heldenbuch. Den kære Gud, (heder det, om jeg mindes ret) skabte først Riser og Dvæрге; men Riserne jøge de arme Puslinge ind i Bjergene, og for at udløse dem maatte Gud skabe Heltene. Rimeligvis er dette Levning af en gammel Mythe, hvis Spor ogsaa findes i Vøluspaa; men her vilde jeg kun sige, at Man mærker det godt ei allene paa Keiser Otnit, men selv paa Sigfried og Folkvard Spillemand, at de have Samkvem med disse Bjergpuslinge, som med deres Spillopper tit forxxjage Helteminen og nøde de strænge Riddere til at trække paa Smilebaandet. Saare mærkeligt er det, at i den Fremstilling af Volsungernes Hændelser, som de la Motte Foque har givet efter *nordiske Sagn*, hersker alligevel den samme grundtyske Tone, som vel er den, Man i *daglig Tale* kalder den naive—To Ting har jeg herved at anmærke: kun Fouques første Digt, Sigurd der Schlangentödter, har jeg læst, og min Mening derom er forresten, at dette livfulde, poetiske Maleri er det første tydske, som røber en Mester, der har Begreb om det gamle Norden..

Ganske anderledes er de nordiske Digtes indvortes Vilkaar. Alt er her Alvor, Alt er gaadefuldt, kæmpemæssigt og jernfast, Skjaldene fortælle ikke et gammelt Eventyr til Skemt; men stirxxire selv med Gru og Rørelse hen paa det store Sørgespil de afbilde. Det er ikke her som hos Tydskerne blot en Kvindestrid og en Søsters unaturlige Had til sine Brødre, som frembringer den sørgelige Udgang; det Hele styres af de usynlige Magters synlige Finger, som bærer Andvars Ring til et usvigeligt Mærke. De nordiske Digtes Kendemærke er da det stadige Hensyn til det Usynlige: *det Religiøse*. Derfor antager ogsaa Alt et højere Sving, Skikkelserne, de onde saavel som de Gode røre sig med overmenneskelig Aasyn og Størke, Brynhild er ikke en blot hevgerrig Kvinde, men et ulyksaligt Væsen, som vakler paa Grændsen af tvende Verdner; Gudrun (Tydskernes Criemhild) er et Furiebytte, hvis Mage selv det græske Sørgespil neppe kan opvise. Dette vorder først ret synligt i de sidste Sange, som ei xxiiher ere bearbejdede, men omspaaede i Brynhilds Afskedstale. Da Gudrun, efterat have indebrændt Atle, selv springer i Floden, optages hun, og maa trediegang giftes med Gothekongen Jonakur, og avler med ham trende Sønner. Men Niflungæætten, som bærer Gudernes Forbandelse, formerer sig blot for destiere at undergaa: Jormunrekur (maaske Ostgothen Ermanrekur, men hos Saxo den danske Jarmerik) beiler til Sigurds og Gudruns Datter Svanhild; men da hun

beføres for usømmelig Omgang med sin Stifsøn Randvar (Broder hos Saxo) hænges denne, og Svanhild trædes af Heste, de hvide med de sorte. Gudrun erfarer det, og ægger sine Sønner til Hevn, de lade den trefold ulykkelige Moder høre hendes Venskab med Sigurds Banemænd, (hendes egne Brødre) hendes xxiii Giftermaal med Brynhilds Broder og Udaad mod sine forrige Sønner. Dette forstener hende, vi høre ei mere en Lyd af hende, medens Sønnerne drage hen, dræbe den ene Broder paa Veien, lemlæste Jormunrekur, men stenes selv til Døde, da Jern ei kan bide paa dem. Mærkeligt, at det kun er Saxo som siger, at Odin selv gav Jarmeriks Folk det Raad, at stene Gudruns Sønner, ligesom han ene fortæller Aarsagen, hvi den forræderske Bikko beløi Dronningen, og det Rørende, at Hestene ei nænte at træde paa den favre Kvinde, før hendes Aasyn var tildækket. Dette og Mere vidner uimodsigelig om, at Saxo endda har havt et andet Kvad at gaa efter. Alle de Skikkelser, som ere skredne os forbi, ere da forsvundne blodige, undtagen Gudrun, der stum bærer, og Odrun, der rørt græder over den grændseløse Jammer. Selv af disse Vink xxiv troer jeg det er klart, at den ny Digter, der ei, som de Gamle, sukker under en blind Skebnes tunge Haand, men vandrer rolig selv over Stædernes Grus og den blodige Val under et viist og kærligt Forsyn; derfor aldrig kan udrive et Optrin af den efter Kristi Komme synlige Bane, hvorpaa Historien fremskrider. Netop ved at digte i det gamle Nordens religiøse Aand maatte en sagakyndig Digter fremkalde Kristendommen som den Middelpunkt i Tidernes Fylde, hvortil Oldtidens Liv, sig selv ubevidst, henstræbte.

Dette troer jeg nu at indse og siger det ene fordi jeg troer det; thi ligesom jeg var saare langt fra at tænke herpaa, da jeg tilsatte de kristelige Slutninger, saa vil jeg ingenlunde forsvare, mindre undskylde dem som Noxxvget, Stoffet fordrede. Nei, de ere tilsatte og staa der i Guds Navn, fordi jeg ikke kan udholde noget Arbeide, hvor jeg skulde glemme min Frelsers Pris og hans Ophøielse. Gid imidlertid disse Tidernes og Historiens Vilkaar maatte drive de af vore Skjalde, der ei ere kristelige i Tro, til dog at være det i Sang! Ligesom den religiøse Grundtone, der gaar gennem Hedenolds Kvad, under alle Troens og Tidens Omskiftelser, sikkrer dem Yndest hos alle høiere stemte Sjæle, saaledes vilde i Sandhed Nutidens Digtere sørge bedst for deres Eftermæle ved overalt at knytte deres Kvad til den Gud, der staa fast, selv naar Himlene sammenrulles. Vist nok er det tungt, naar saadanne Grunde skal nøde Digteren til at være, hvad han saa naadefuld kaaredes til: Guds Mund og Profet; men i en Tidsalder, da Hovmod og Egenxxvinytte herske, maa Man være glad, naar Vandet øses af det rette Kildevæld, om dette end ikke er i Hjertet, og sige med den hellige Povel: det er dog Kristus, som forkyndes, i hvor det gaar, enten det saa er paa Skrømt eller for Alvor.

Udby Præstegaard den 8de Sept. 1811.

1

Volsunger og Niflunger.

2

3

Indgang.

Asken Ygdrasill.

Nornerne.

Alfader raader,
Asken vi stænke,
Stænke med hvide
Hellige Vande;
Gennem de lange,
Løbende Tider
Grøn den sig hvælver
Høit over Urdurs
Hellige Brønd.

Thurser og Aser
Tviste med Vælde,

Saa og paa Jorden
Jetter og Kæmper;
Deres Bedrifter
Blomstre og falme,
Alt som paa Grenen
Grønnes og visner
Hellige Løv.

4 Yppig vi stænke,
Safterne gære,
Snart skal udvokse
Vældige Grene,
Store Idrætter
Jorden opfylde,
Stor er vor Magt.

Asernes Slægter
Svarlig forøges,
Høit nu opvokser
Valfaders Rigdom,
Vi skulle styre,
Veie og jevne:
Aser og Thurser
Tviste med Vælde,
Seire dog ei.

Vædede Grene!
Vokser og grønnes!
Hungrige Hjørte!
Hurtig I bide
Voksende Løvværk!
Vidt det skal kendes:
Aserne aarke,
Over dem raade
Norner i Løn.

5Vi vare, da Livet
Blev taget, blev givet,
Udvælded af Død.
Det Tagne skal stivne,
Det misbrugte Givne
Skal renses i Død.

Valhal.

Odin.

Velkommen, Hugin,
Hurtige Flyver!
Tidender visse
Villig du bære!
Vidt har du faret,
Hvad mon fornummet?
Hvad har du set?

Hugin.

Tiden lider,
Thurser vente,
Asken ældes,
Orme gnave;
Mægtig vokser

Midgardsormen;
Det var første,
Det var sidste
Syn jeg saae.

6Odin.

Aldrig om Asken,
Aldrig om Ormen,
Nysgerrig Odin
Agted at spørge,
Altid dog samme
Svar maa jeg høre,
Mindre behøves,
Munin er vaagen;
Veed du det ei?

Hugin.

Svar har jeg givet,
Som mig de høie
Norner befaled,
Nu maa du spørge.

Odin.

Siig mig da, Hugin,
Hvad jeg vil spørge!
Siig, om du veed det:
Vokse paa Jorden
Asernes Slægter?
Sanke sig Konger
Rede til Kamp?

Hugin.

Komme til Valhal
Kæmper ei mere?
Keise Valkyrier
7Valen ei længer?
At du mig spørger
Om dine Slægter,
Og om til Kampen
Konger forsamles.
Vist mig af Hovmod
Hærfader spørger,
Dog maa jeg svare,
Saa som du byder:
Skjoldunger, Ynglinger,
Skilfinger, Niflunger,
Ætmænd af Odin
Blomstrende vokse,
Mere dog vokser
Volsungers Slægt.

Odin.

Tro mig, du bærer
Tidender gode,
Volsung af Alle
Veed jeg mig kærest.
Siig mig nu, Hugin,
Hvad jeg vil spørge!
Tal om du veed det!
True ei Slægten
Lønlige Raad?

Hugin.

Faret har Odins
8Fugl over Midgard,
Aabent var Øiet,
Øret ei lukket,
Aldrig dog saae han,
Aldrig og hørte
Det som de vise,
Vældige Norner
Virke i Løn.

Dog mellem Fjelde,
Faa det kun vide,
Sidder i Gautland
Grimsynet Kvinde,
Vever er Tungen,
Taler med Snilde,
Det er om Signe,
Datter af Volsung:
Væneste Mø.

Der sidder Siggeir,
Sen til at mæle,
Snar til at lytte,
Lyster at beile.
Knap er det gamle
Kærling som mæler,
Hellere Loke
Laufeiasøn.

Odin.

Far til Alfer!
Flyv til Ivalds
Kloge Sønner!
Knap er Tiden:
Bed dem smedde
Sværd som bider
Sten som Klæde!
Knap er Tiden,
Kan du ile?

9

Sigmund.

10

De Talende.

<i>Godmund,</i>	Hofgode.
<i>Thorkild,</i>	hans Fostersøn, siden ogsaa Gode.
<i>Sigmund,</i>	Hunsigovs Konge.
<i>Borghild,</i>	hans første Dronning.
<i>Hjordise,</i>	hans anden.
<i>Sinfjotle,</i>	hans Søn.
<i>Eivind,</i>	En Gote.
Tvende Hirdmænd.	

Første Samtale.

Godmunds Bo.

Thorkild.

Hvad svared Hunding? vil han gøre Blot
For Seier og for Jordens Grøde?

Godmund.

Den Gudsforagter! han mig svared fræk,
At vilde Odin smedde ham hans Vaaben,
Og Thor forære ham sit Bukkespand
At pløie med, saa vilde han betænke
Dem med en gammel Hellemus
Til Julekost.

Thorkild.

Men siig mig, vise Gubbe!
Hvi taale dog de høie Guder Sligt?

12 Godmund.

Skal de vel tage Sol og Regn fra Landet,
Fordi vankundig slig en usel Drot
I Hallen bryster sig?

Thorkild.

Ei saa jeg mente,
Men hvi det undes ham paa Jord at leve?

Godmund.

Ugranskelige ere Norners Raad,
Det maa jeg selv bekende, Volsungslægten,
Saa drabelig og Guderne saa kær,
Den undergaaer og denne feige Spotter
Han sidder uanfægtet i sin Hal,
Men sikkerlig vil Timen engang komme.

Thorkild.

Du nævned Volsungslægten, jeg det veed,
Den hersked ved min Fødsel her i Landet,
Har heel den maattet friste Undergang?

Godmund.

Ei veed jeg det, men fulde femten Vintre
Henrunde, siden gamle Volsung drog
Til Gøtaland, for der sin Maag at gæste,
Ved Svig han faldt, og det er Folkesagn,
Hans Sønner blev i Skoven alle bundne,
En Trolld i Elgelignelse dem sled.

Thorkild.

Men agter du for sandt det Folkesagn?

13 *Godmund.*

Det tykkes mig at vide, at ei Hunding
Saalænge deres Odel havde raadt i Fred,
Om En af dem end fandtes over Mulde.

Thorkild.

Saa Volsung slagen blev af egen Maag,
Det var jo grueligt.

Godmund.

Men underligt dog ei,
Saa har det altid været med den Æt,
Af hver en Slægt den bandt sig til paa Jord
Den svegen blev og hevned Svigen blodig.
Kun det var underligt, hvis den forgik
Og blodig Hevn ei Banemanden rammed.

Thorkild.

Ei grant forstaar jeg alle dine Ord,
Men vil du ei mig heller Sagn fortælle
Om onde Tvist som ødte høie Slægt,
Det kan jeg nemme og det kan jeg mindes.

Godmund.

Hel underlig oprandt den onde Tvist
Og høie Magter sikkerlig den voldte,
Fra fjerne Land en alderstegen Drot
Kom hid at beile til den fagre Signe,
Fremsynet var hun, og hun tyktes se
At Ondt beredtes ved det Bryllupsgilde,
Men Volsung dreves af en lønlig Magt
14Og grædende hun gik til Brudekammer.
Sig Volsung havde bygt en Sal saa stolt,
Du ei den mindes, thi den Hunding brændte.
Den Sal var bygget under Egetop
Og over Tag sig tætte Grene hvælved;
I Salens Midte reiste sig med Prunk
Den tykke Stamme som en vældig Sule,
Og blanke Skjolde hængte trindt omkring.
Det var hin anden Bryllupsaften, Ilden
Henstrakte blussende sig langs ad Gulv,
Men alle Mænd sad trindt om Drikkebordet.
Da hændtes Ting, som Under vel maa nævnes,
Den store Dør med Raslen sprang mod Væg
Og ind i Salen tren en mægtig Kæmpe
Enøiet, klædt i Lin som hviden Sne,
Ei hilset han, men der han kom til Bullen,
Han drog et Sværd af Balgen, langt og prudt,
Og stak det ind i Eg til gyldne Hjalte,
Det tyktes os, som om den stærke Bul,
Der gennem hundred Aar sig ei bevæged,
Dog maatte bugne ved det haarde Stød.
Saa hult det dønned udi Salens Hvælving,
Det dønned hulere da Kæmpen kvad:

Griber, Kæmper,
Gram om Hjaltet!
Hvo det rokker,
Raader Sværdet.
15Til sin Ætmand
Odin sender
Stolte Vaaben,

Stræber Drotter!
Størken vinder.

Forsvunden var han med den sidste Lyd,
Forstummede vi sad enstund paa Bænken,
Men da opsprang den gamle Volsung først,
Og mente snart at raade Odins Gave,
Dog fast sad Gram for Volsung og hans Maag,
Forgæves efter Alder Kongens Sønner
Med priste Størke vilde købe Sværd,
Det lod som før de kunde Egen løftet
Med dybe Rod, end rokket det af Sted.
Nu Raden kom til Volsungs yngste Søn,
Til Sigmund, rolig han om Hjaltet greb,
Os tyktes ei han strammed nogen Sene,
Hel magelig uddrog af tykke Bul
Han Sværdet dog, og hver da kunde mærke,
At det af Alle kun var agtet ham.
Saameget Guld som Sværdet kunde veie
Han Siggeir fluks for stolte Vaaben bød;
Men kun med Spot ham Ungersvenden spurgte:
Hvi ikke selv han det gad draget ud,
Da tidlig han det havde udi Hænde?
Da skifted Siggeir Lød og næste Dag
Han Gildet spildte, for, saa faldt hans Ord,
16Ei sent paa Aar at oversidde Bør.
Forhaanelsen han dybt i Sindet gemte
Men Volsung skuffed han med fagre Ord,
Og Kongen lovede med sine Sønner
Ad Aare ham at gæste, saa paa ny
Det spildte Gilde kunde ærlig holdes.

Thorkild.

Hel underligt er Sagnet; mest af Alt,
Hvi Odin gav til Sigmund saadant Vaaben,
Naar ei han skulde virke nogen Daad.

Godmund.

Saa tykkes Fler, det og er sagt
At han blev frelst paa underlige Maader,
Der Elgen sled hans Brødre udi Skov.

Thorkild.

Det blev han vist, thi alt for tungt det var,
Om slig en Æt, saa herlig og saa stolt,
Saa tidlig skulde undergaa med alle.

Godmund.

Ja, tungt det var, men ei uventet dog,
Thi mange Led den ikke kunde leve.

Thorkild.

Den ikke kunde? det forstaar jeg ei.

Godmund.

Jeg veed det, Thorkild, men jeg halv det glemte,
Som naar til Barnet, der ei fatter Ord,
Man stundom taler, glemmer, det maa vokse
17I gennem Aar ved Spise og ved Søvn,
Og lære selv at røre konstig Tungen,
Før Ordets Løndom det begribe kan.

Eivind.

Er her ei Godmund, rige Guders Ven?

Godmund.

Hvad vil du Godmund?

Eivind.

Jeg fra Gøtland kommer,
Mit Skib var hartad brudt paa vilden Hav,
Da Blot jeg Vaner lovede for Frelse,
Og her er Guld, thi Blotnød har jeg ei.

Godmund.

Opfyldt er Løftet, naar med ydmygt Sind
Du takker Guderne, og da dit Guld
Til værdigt Blot sig snarlig skal forvandle.

Thorkild.

Fra Gøtland kommer du? var der ei Noget
Til Tidende?

Eivind.

Dengang jeg løste Skib,
Der hørtes Tidende, som vel er Sagnet værd:
Den sidste Volsung levende i Høi
Blev gravet ned.

¹⁸Thorkild.

Den sidste Volsung?
Var det da Sigmund?

Eivind.

Netop ham.
Vi tænkte, han var død for længe siden,
Dog Somme sagde: han var seet i Skov,
Men nu Man Sandingen fik ret at vide:
I Mørkningen forleden Aften sad
Vor Konge i sin Hal, hans Sønner leged,
Og trillede en Guldring henad Gulvet;
Den kom i Fremmerset og Drengen løb
At hente den, da saae han tvende Kæmper
Med side Hjelme stande der i Krog,
De fluks ham dræbte, men dog hørtes Skriget,
Og Siggeir kom med sine Hirdmænd til.
Da var det Sigmund selv, og nok en Anden,
Som siges være Kongens egen Søn,
Men der var ogsaa dem, som hvisked om,
At Signe, vores Dronning, med en Seidheks
Har skiftet Ham, og avlet ham med Sigmund.
Dog, ligemeget hvem den Anden var,
Saa blev der gjort en Høi med tvende Rum
Og sat en vældig Sten imellem begge,
I et af dem blev Sigmund puttet ned,
¹⁹Og i det andet Svenden, som ham fulgte.
Nu er det dog nok ret forbi med ham.

Thorkild.

Var det ei muligt, end han kunde frelses?

Eivind.

Ja, som Man siger, har han gode Tænder,
Han sled med dem jo Elgens Tunge ud,
Som vilde slidt ham, men de store Stene
Dem tænker jeg dog han la'r staa.

Thorkild.

Saa blev han frelst, kun for at sveltes
Saa jammerlig tildøde, nei, umuligt.

En Kæmpe.

Est du ei Godmund, ypperste blandt Goder?

Godmund.

Jeg Godmund er.

Kæmpen.

Mig skikket Sigmund hid,
At byde dig til Hallen, han vil blote
Til høie Guder, takke dem som gav
Ham Held til Faderhevn, og tabte Odelsrige.

Godmund.

Er det om Sigmund, Volsungs Søn, du taler?

Kæmpen.

Om hvem vel ellers? til den tætte Lund
Ei Vaabengnyet rækker, kan jeg mærke.
20Veed du da ei, at Thyr holdt Thing i Nat,
Og dømte Hunding til at landsforvise?

Godmund.

Ei var det underligt om Valhals Guder
Saa skifted Seier, men er det og vist,
Er Sigmund ogsaa virkelig ilive?

Kæmpen.

Hvor du kan snakke? havde du i Nat
Hans Hug fornummet, der han løfted Gram,
Ei vilde du da ment det var hans Drauge.

Eivind.

Men hvordan er han sluppet ud af Høien?

Thorkild.

O ja, fortæl os det! hvordan?

Kæmpen.

Hvordan? ja hvordan slap han løs fra Elgen?
Jeg tænker, Odin har vel Magt endnu,
At frelse sine Ætmænd, naar det kniber.
I veed kanske, men om I veed det ei,
Saa veed den Gamle det, at Odin
Ham gav engang et Sværd, det kasted Signe
Nu ned i Høien til sin Søn,
Med det de saved Jord og Sten som Klæde,
Og gæsted Siggeir uden Hjembud fluks.

Eivind.

Saa er vel Siggeir dræbt!

21Kæmpen.

Ja, han er Aske.

Godmund.

Men Signe?

Kæmpen.

Aske med som han.

Godmund.

Hvordan? har Sigmund brændt sin egen Søster?

Kæmpen.

Nei, Ilden brændte hende, og hun selv
Det voldte. Hun kom uskadet ud af Huset,
Men da hun havde kysset Sigmund og sin Søn,
Hun sagde: nu er Volsung blevet hevnet,
Hans Æt er frelst, nu har jeg endt mit Værk,
Og gerne vil jeg med den Niding dø,
Med hvem jeg ei en Stund gad levet.
Det var et Syn for Kæmper, kan du tro:
Med Smil paa Kind hun vandred ind i Luen,
Det foer saa underligt igennem os,
Men Alle skønned, hun var Volsungs Datter.

Godmund.

Det skønner ogsaa jeg, forunderlig
Den Slægt paa Jorden færdes.

Thorkild.

Men dog herlig.
22O takket være Guderne, som frelste
Den bolde Sigmund! Fosterfader! il
At takke dem med værdigt Blot i Lunden!

Anden Samtale.

Godmunds Bo.

Thorkild.

Hilsæl, min gamle Fosterfader!

Godmund.

Dig lønne Guderne din Gang og Hilsen!
Men hveden kommer du? er Noget hændt,
Da siig mig Tidende! thi nu mit Øre
Maa træde i det dumme Øies Sted.

Thorkild.

Fra Kongehallen kommer jeg.

Godmund.

Er Gammen
Endnu i Sal? mig bæres altid for,
At der vil blive onde Tidender at spørge.

Thorkild.

I mange Vintre var dit Ord det samme,
Og tit mig tyktes det var grumme sært;
23 Hvert Aar som gik jeg hørte ny Bedrifter
Af Sigmunds Sønner, saae hvordan hans Æt
Forøgedes, og mente vist at Slægten
Var nu udfriet fra den haarde Døm,
Som hidtil syntes over den at hvile,
Men atter maa jeg grue.

Godmund.

Hvad er hændtes?

Thorkild.

Sinfjotle er hjemkommen seierrig,
Men han i Tvekamp dræbte Borghilds Broder,
Hun tog af Sigmund Bod, men grant jeg saae
At Hjertet pønsed kun paa grusom Hevn;
Selv Sigmund frygted, bød mig at udspørge
De høie Aser, halv tvetydigt var
Mig Guders Varsel, dog jeg tyktes skønne:
Sinfjotles Liv laa i hans Faders Haand.
Ved dette Svar blev Kongen vel tilmode,
Men alt for sikkert tyktes det mig ei.

Godmund.

Jo alt for sikkert mig det tykkes være:
Af alt for nære Frænder er han født,
Thi maa de nærmeste ham Bane volde.

Thorkild.

Ja vist det er, jeg ahner intet Godt,
I Dag skal drikkes Gravøl efter Gunnar,
Men sælsom Angest mig af Salen drev,
24Jeg grued for de dybe, tomme Kedler
I hver jeg saae det underlige Kar,
Som efter Blod af Volsungætten længes,
Og vorder aldrig fuldt.

Godmund.

Engang, engang
Det fyldes vist, men ve den Søn af Askur,
Som i det gyder sidste fulde Skaal!
Med Brag det vælter sig da fluks, og skyller
Ham ned med al sin Slægt til Hel,
Thi haardt vil Odin sine Ætmænd hevne.

Thorkild.

Dit lukte Øie stirrer længer frem
End vort det aabne. Men du vise Gubbe!
Ved Sagn, og Grunden i den stille Nat,
Jeg vokset er som Barnet monne vokse
Ved kraftig Spise og den søde Søvn;
Nu mener jeg at kunne Kløgten løse
Af Ordets Fængsel, vil du derfor nu
Mig aabenbare, hvi paa Nornens Skjold
Saa blodige de Runer staa for Slægten?

Godmund.

Og er jeg Norne da, mens du mig byder
At sige Norners hemmelige Raad?
Om vore Guder tør jeg dristig tale,
Thi de er' fødte og forgaa som vi;
Men for Alfader, som er aldrig blevet,
25Og for hans Raad som Norner føre ud,
I Ydmyghed jeg knæler taus, ærbødig.
Som Barnet vil I Yngre altid spørge:
Hvorfor? hovmodige I af os æske Svar,
Som om det var en dyb, forborgen Konst
I havde fundet, saa os at udspørge.
Men, tro mig! i halvfemsindstve Aar
Jeg vandred her og Meget har jeg nemmet,
Men alt som sig forøgede min Kløgt,
Jeg flere Spørgsmaal fandt, og gjorde færre.
Vi mægte kun at sige hvad vi veed,
Og hvad os tykkes, stundom, men kun sjelden,
Hvoraf, og endnu sjeldnere hvorfor.

Thorkild.

Ei maa du vredes! heller siig du mig,
Ifald du mægter det med Ord at sige,
Hvoraf du kender Slægtens haarde Dom!

Godmund.

I Lunden hisset stod en gammel Eg,
Det længe var den stolteste i Skoven,
Men trende Somre udi Rad jeg saae
At Lynet søgte den, alt mer den sprængtes,
Da gætted jeg, dens Liv var snart forbi,
Enddog hvorfor jeg ikke kunde vide.
Saa er det og med Slægters Liv paa Jord:
Vi se, vi gætte, høie Norner raade.

26Thorkild.

Ei siger jeg imod, men sikkert har
Du end et Mærke, som dig saa forvisser.

Godmund.

Et Mærke har jeg paa den samme Eg,
Jeg elsked den og slukked engang Ilden,
Som vilde den fortære, næste Vaar
Den end var grøn, men atter rammed Lynet,
Og ikkun Aske laa hvor Egen stod.

Thorkild.

Du mener Sigmunds underlige Frelse
Maa lignes ved den slukte Brand.
Men mig ei tykkes saa, thi du forvoven
Dig satte imod Guders klare Raad.

Godmund.

Nu mærker jeg tilvisse, du est voksen
Og veed af Ord at løse Kløgten ud,
Men tungt det er for mig paa gamle Dage
At saa beskæmmes af min Fostersøn;
Du veed saa fluks og grant alt hvad jeg mener,
Og hvad jeg i saamange Aar ei saae
Det ligger lige for dit skarpe Øie;
Nu mærker jeg at altid jeg var blind.

Men siig mig dog alt med din store Kløgt,
Om og min Tanke faldt paa Sigmunds Frelse,
Da jeg, mens han i Gotland var, dig sagde,
At Slægten vist ei leved mange Led?
27 Forkynd mig og, ifald du det kan mindes:
Hvordan blev Volsung født?

Thorkild.

Du driver Spot
Med mig, min Daarskab og min Ungdom,
Det er forskyldt, men undervis mig nu,
At ei vankundig jeg skal tro mig kløgtig!

Godmund.

Den alderstegne Rerek sad paa Høien,
Han havde selv sin egen Bautasten
Opreist, thi Søn ham ikke Norner undte.
Han saae paa Stenen med bedrøvet Hu,
Og vaandefuld til Guderne han bad,
Da rørtes Odin af sin Ætmands Kvide,
Sin Mø nedsendte han med sælsom Frugt,
Og Rerek kendte Odins store Naade.
Da groed Volsung udi Moderliv,
I Vintre fem han groed saa, men aldrig
Det undtes ham, lig andre Mænd at fødes,
Udskaaret blev han af sin Moders Liv,
Og Volsungætten blev; men som dens Ophav,
Saa er dens Færd og underlig paa Jord.

Thorkild.

Ak, nu forstaar jeg dig. Til Kongehallen
Jeg iler fluks at skue Norners Dom,
Thi sikkerlig i Dag den aabenbares.

28

Kongehallen.

Borghild.

Sinfjotle! Du ved Brud og Liv har skilt
Min Broder, jeg din Undergang har svoret,
Men Sigmund bød mig tage Bod for Hevn,
Og Kvinden maa sig efter Manden føie;
Thi rækker jeg dig dette fulde Horn,
Udtøm det! og jeg er med dig forsonet.

Sinfjotle.

Men drøit det er at tømme, som jeg ser,
Hel grumset er den Drik, som du mig byder.

Sigmund.

Ræk hid, min Søn! jeg tømmer den for dig.

Borghild.

Kan Sigmunds Søn ei tømme selv et Horn?
Skal dette og din Fader for dig drikke?

Sinfjotle.

Stifmoder! Ondt du har i Hornet blandet,
Jeg taaler ei den stærke Sonedrik.

Sigmund.

Du tager Feil, min Søn, den Drik er kraftig,
Men ikke ond, dog ræk mig ogsaa den!

Borghild.

Sinfjotle! end jeg rækker dig et Horn
Og sværger høit ved alle Valhals Guder,
At værre Vædske ei blev øst deri,
29 End den Kong Sigmund uden Men har drukket.
Est du hans Søn, du drikker og som han,
Hvis ei, da est du med en Træl vist avlet.

Sigmund.

Saa viis da, Søn, du est af Volsungs Blod!

Sinfjotle.

Har jeg i Live ei det vist, da skal
Jeg vise det i Døden, jeg fornemmer
Min Tid er omme, da min Fader selv
Mig ægger til at tømme Edderdrikken,
Enddog forinden ei som han jeg er.

Borghild.

Nu, Sigmund, har jeg fanget Bod for Broder.
Men staa, Sinfjotle, fast paa dine Ben;
Hvi raver du? est du saa tidlig drukken?

Thorkild.

Af alt for nære Frænder var han født,
De nærmeste ham maatte Banen volde.

30

Tredie Samtale.

Kongehallen.

Sigmund.

Graahærdede! jeg dig lod kalde hid
For dig min Nød at klage, dig at spørge,
Om grumme Norner ei vil holde op
Min Slægt at øde?

Godmund.

Strænge, dog ei grumme
Er vise Norner. Hvad er hændtes nu?

Sigmund.

Sinfjotle døde, jeg det maatte volde,
Og mere gruelig end selv hans Død
Hans Jordefærd imellem Folk skal nævnes.

Jeg, som i Uvid, over Mark ham bar
Og kom til Aæn, hvor den stridig rinder,
Der laa en Baad og i den stod en Mand,
Med venligt Ord han sig tilbød at fløtte
Mig og min Byrde over striden Aa,
Jeg Liget rakte, det og han forsvandt,
Og til en Jotun gav jeg vist min Søn.

Godmund.

Var han ved Seid af Aser dig vel given?

Sigmund.

Ja, du har Ret, det maatte saa vel ske,
31 Thi utilbørlig maa hans Fødsel nævnes.
Men nu min Helge, han som andre Mænd
Jo avledes, dog ogsaa ham jeg misted.

Godmund.

Men alle Mænd som fødes maa jo dø
Og dertil veed du selv, at sære Varsler
Ved Helges Fødsel og en sælsom Lod
I Liv og Død ham tyktes at forkynde.

Sigmund.

Du mener hine Volers underlige Syssel,
Der de hans Skæbne knytted, jeg forstod
Dem ei; men nys mig Tidende er baaret,
At han af egen Maag er dræbt i Lund,
Selv Odin maatte Spyd til Værket laane.

Godmund.

Hans fagre Sigrun var jo og Valkyrie.

Sigmund.

Det var hun, hun har selv sig dræbt
Og Helges Sønner med. Som fordem Rerek
Jeg stander sønneløs i Alderdom.

Godmund.

Og har du glemt, at du est Rereks Ætmand?

Sigmund.

Af Volsungs Æt kun lever jeg allene,
Men Hjordis er med Barn og nu jeg vil,
At du om det mig Norners Dom forkynder.

32 *Godmund.*

Hvi vil du spørge end om Norners Raad?
Har du ei set det nok at aabenbares?

Sigmund.

Du spaaer ilde, jeg dog spørger end:
Hvad Skæbne bier den Ufødte? ødes Slægten
I ham, hvad heller skal han den forplante?

Godmund.

Naar Solen sættes, du i Norners Lund
Maa spørge; der dig sanddru Svar skal undes.

En Hirdmand.

Nys ere Hundings Sønner komne hid,
Paa Helges Fader agte de at hevne
Hvad Helge brød, da deres Fader faldt.

Sigmund.

Lad Hornet gjalde over Sletten fluks!
Mig lyster gerne Sværdelarm at høre,
Igennem Brynjen ei kan Sorgen trænge ind,
Og Sjælens Størke under Jernet vokser.
Men Hjordis fløttes skal i Hast til Lund;
Om Odin os i Dag vil nægte Seier,
Ei Vikinger maa finde hende her.

Godmund.

Farvel, Kong Sigmund! længe har jeg levet,
Det kan jeg mærke paa hvad jeg har set.
33Hvis end før jeg, til Odins Sal du kommer,
Da hils din Fader fra hans gamle Ven!

Valen.

Hjordis.

Alt gryer Dagen, ikkun Ravneskrig
Nu høres lyde over øde Val,
Dog, sagte Gispes hører jeg med Gysen,
Og maa dog gange gennem Blodet frem,
De kære Lig og Sværdet at oplede.

Ternen.

Hist runder sig en Ring af faldne Kæmper,
I deres Midte findes Kongen vist.

Hjordise.

Ja visselig, det er ham selv, han bader
Til Valhals Fest sig i den røde Flod,
Og Liget der, det er jo og min Faders.
Eilime! Sigmund! gamle, faldne Kæmper!
Er Tungen stivnet, Aandedraget stemt,
Saa ei I mægte end et Ord at mæle?

34Sigmund.

Hvem kalder mig?

Hjordis.

Din Hjordis. End du lever!
Kan dine Saar ei læges?

Sigmund.

Store Saar
Kan sammengro, men se det brudte Vaaben!
Det fik et Saar, som ei kan læges mer,
Og uden det jeg vil ei længer leve.

Hjordis.

Forunderligt! hvo mægted Gram at bryde?

Sigmund.

Kun han som gav det. Midt i haarden Strid
Mig Odin mødte, holdt sit Skjold mod Sværdet,
Og Sværdet brast, nu ogsaa han forlod
Sin Slægt, og vil at den skal ødelægges.

Hjordis.

Han vil det ei, o, glæd dig, gamle Kæmpe!
Den Søn jeg bærer under Hjertet end,
Ham frelste Odin, da han Sværdet brød,
35 Thi var det heelt, det maatte ham fordærve.
O! vil du høre høie Norners Dom?

Sigmund.

Jeg har ei Tid, jeg maa til Valhal ile
At takke Odin. Vogt du Gram!
Hjordise nævnedes du ei omsonst.

Godmund.

Er endnu ei vi komne nær til Valen?
Alt som vi gaa, jeg vissere det mærker,
At snart udrundet er mit Timeglas;
Men dog mig bæres for at Livets Lys
Ei før ved Sigmunds Lig skal rent udslukkes.

Thorkild.

Nu stander du for Sigmunds røde Lig,
Og hos dig staar Hjordise vel tilmode.

Godmund.

Hvorledes? vel tilmode her paa Val?

Hjordise.

Ja, Gamle! kan jeg give Rum for Sorgen
I denne Glædesstund, da Odin selv
Har frelst sin Slægt ved Gram at sønderbryde.

36 Godmund.

O stol dog ei paa disse sære Tegn,
Der love Held og dobbelt Vanheld avle!
O kan da ei selv Volsungætten lære,
At Odin kun er denne Verdens Gud,
Og at saa tit han vove vil at trodse
Den underlige, hemmelige Magt,
Som kun forblommet gennem Norners taler,
Uvidende han styres i sin Trods
Til selv de høie Norners Raad at fremme?
Stol derfor ei paa dette Sværdets Brud,
Thi viid, den Haand, som det kan sammenføie,
Sig rører kraftig over Mulde end.

Hjordise.

O hvilken Angst du mig i Blodet jager,
Ei tør jeg stædes her, jeg vil bortfly
Og skjule mig imellem Nordens Iis.

Godmund.

Ak, arme Dronning, hvor vil du henflygte?
Veed du det ei, at under Askens Rod
Vi alle bygge, og at over Roden
Er Nornernes usynlige Pallads!
O, siig mig Thorkild! er ei Solen oppe?

37Thorkild.

Just nu opstiger den i Østerlide.

Godmund.

O, vend mig mod den, at dens første Straale
Kan skinne paa det lukte Øielaag,
Og jeg nedknælende i Ydmyghed kan bede,
Til ham, som ved sin Almagt skabte den!
O, tro mig, Thorkild, kære Fostersøn!
Ei blind jeg blev, da Øiet sig tillukkede,
Nei, blind jeg var fra Livets første Morgen,
Kun seent jeg mærkede det, og mere seent,
Da alt det Synlige forsvandt for Øiet,
Et Glimt af Lys sig tændte i min Sjæl.
Men ak, det er kun som en liden Stjerne,
Vor Gudehær forsvinder ved dens Skin,
Og over Valhal seer jeg Mørket ruge;
Jeg lokkes venlig mod det Ubekendte:
Mod Gimle, mod de lyse Alfes Bø;
Men Veien kan den Stjerne mig ei vise,
Og tør jeg tro, den gennem Valhal gaaer?
Det kolde Hjerte kan ei Stjernen varme,
Og ængstelig det klapper mig i Bryst;
Alt længe har det sukke efter Ro,
Og nu, da endelig den store Time kommer,
Nu ængstes det, nu vælter sig med Il
38Det tunge Blod mod kolde Hjertekammer,
Og skælver for, at finde Dørren luket.

Thorkild.

O, gamle Fader! ængstes dog ei saa!
Hvorledes end det er med det Forborgne,
Som raader over Guderne og os,
Har du jo dog i Ydmyghed henvandret,
Med villigt Øie spejdet efter Lys,
Og fulgt den Sti, du mente did at føre.
Om du foer vild, din Brøde var det ei,
Og Lyset veed, at du det vilde fulgt,
Hvis det at se du ikkun havde mægtet,
Saa vær da rolig i din sidste Stund,
Som du det var igennem hele Livet,
Du kan det uden Frygt, og det for mig
Var grueligt, ifald jeg maatte skælve
For, Fader, dig at ligne i din Død;
Da ingen Mand jeg veed paa Jorden til,
Som heller jeg i Livet vilde ligne.

Godmund.

O, ti, min Søn, og roes mit Levnet ei!
Til Nidingsid jeg aldrig lokket blev,
Mit bløde Hjerte skjælv for Mordidrætter,
Og til at lyve var jeg alt for stolt;
Men dog velsignede jeg dem, som myrded
39Forkyndte, skøndt det mig i Hjertet skar,
At Mennesker Man skulde Guder offere;
Ved mangen Gerning og ved mangt et Ord
Og fremfor Alt, ved Lyster og ved Tanker,

Var Noget i mig, som med Tordenrøst
Mig bød for det Usynlige at skælve.
Vel stred jeg mod hvad denne Røst forbød,
Men ak, saa tit jeg dog blev overvundet,
Og Mindet avlede et bittert Nag,
Som piner mig i denne store Time.
Med dette Minde, dette Nag jeg skal
Nu stædes frem for det Usynlige,
Hvorledes tør jeg vente Ro og Glæde?
O, var det sandt, at bag ved Døden end
Os Kræfter følge, og en Kamp os bier,
Hvorved forsones kan vor store Skyld,
O var det sandt, at vi i Surturs Lue,
Naar Jord og Himmel blir en Askehob,
Kan renses, luttres fra al jordisk Smitte
Og svinge os til Gimles lyse Borg;
O, var det saa, da døde jeg saa rolig,
Men ak, hvorpaa er bygt den hele Tro?
Kun dunkle Sagn, hvis Udspring ei vi kende,
Og Gætteværk den løse Grundvold er,
Der gyngende i Luften sig bevæger,
Skal bære Valhal, Gimle, Guder, os —
Og svinder selv for lette Aandepust.
40At noget Ondt er til, vi kan fornemme,
Om end hvert Sagn om Thurser kun er Løgn,
Det Ondes Magt vi maa vel og bekende,
Da det saatit i Liv os overvandt,
Ak, hvad om nu hvert Sagn, hvorpaa vi stole,
Udrugedes kun af det Ondes List!

Thorkild.

Forfærdes maa jeg ved din sidste Tale,
Men kan dog ei fortvivle, eller tro
At det Forborgne, som for Alting raader,
Tillod det Onde os at daare saa,
Tillod at den som efter Lyset higer
I Mørket altid skulde fare vild,
At den som dybt med Suk sin Svaghed føler
Ei skulde stærkes og dog lide Straf.

Godmund.

O tie, min Søn, du ængster mig kun meer,
I det du mener Trøst mig at indgyde,
Thi viid! det Folk, som boer i Vest bag Rhin
Og de som syd for Alpefjeldet bygge,
Med mange Andre, som Man har fortalt,
De har en Tro, som skal stadfæstet være
Ved mange underlige Tegn,
Og er det sandt, da kan den Hjertet trøste;
41Thi den forkynder en almægtig Gud,
Som over Mennesker sig har forbarmet,
Sin Søn nedsendt, som ved et Almagts Lyn
Har sønderknust den fule Troldevrimmel;
En kærlig Gud, som vil for Sønnens Skyld
Tilgive Hver, som sine Feil fortryder,
Og skænke ham af Naade Salighed.
Det har jeg vidst igennem mange Aar,
Og dog jeg ei har til det Folk henvandret,
At høre fuldt og sanddru Vidnesbyrd,
Det piner mig nu i den sidste Time.
O Thorkild, Thorkild! du er ung endnu,
O skynd dig bort, lad mig kun dø allene!
Du kan ei hjælpe mig, og om nu brat
Din sidste Time kom, du laa som jeg
Af Angst omspændt i Dødens bittre Kvaler.

O skynd dig hen til kristent Land og Folk,
Og undes dig den trøstefulde Lære,
At tro, da bed for mig til Kristi Fader,
At han forlader mig min store Skyld!
Ak, Hjertet brister, Kristus! Frelser! Ak!
Ak, tør jeg mig ved din Forsoning trøste?

Thorkild.

Du tør. Forunderlig opgik mig Lys i Sjælen,
Og straalende en Skikkelse jeg saae,
42 Som strakte kærlig ud mod dig sin Haand,
O grib den kun! den skal dig føre
I gennem Gravens Nat til lyse Himle.

Godmund.

Jeg griber den med Tro, og dør.

43

Sigurd og Brynhild.

44

De Talende.

<i>Sigurd,</i>	Søn af Sigmund.
<i>Hjordese,</i>	hans Moder.
<i>Thora,</i>	Hakons Datter, en dansk Prindsesse.
<i>Brynhild,</i>	Datter af Budle Hunekonge.
<i>Odrun,</i>	hendes Søster.
<i>Gjuke,</i>	Konge i Frakland.
<i>Grimhild,</i>	hans Dronning.
<i>Gudrun,</i>	deres Datter.
<i>Gunnar,</i>	
<i>Hogne,</i> }	deres Sønner.
<i>Guttorm,</i>	
<i>Fafner,</i>	
<i>Regin,</i> }	Sønner af en Jotun Hreidmar.
<i>Yrpa,</i>	
<i>Herman.</i>	Thorgerd Hørgabruds Søster.

45

Første Samtale.

Leire Skov.

Sigurd.

Hvad vil du mig? du brede Egetop!
Hvad heller du, som bryder stærke Grene,
Du brusende! jeg kender ei jert Maal,
Og underligt til Sjælen dog det mæler.
Hvi tuder du, graabenet Ulv, saa høit?
Hvi skrige saa de sultne Odins Fugle?
De sultne — ja, nu veed jeg det tilfulde,
I kræve Brad hin varme af min Haand,
Og jeg er skyldig eder det at unde;
Ja skyldig vist, thi mange Vintre led
Fra Stunden, da min Faders røde Aadsel
Med Tand og Klo I søndersled, og end
Ei Blodet af hans Banemand I suged.
Hvi har jeg nølet? er vel Armen svag,
46Og klapper Hjertet mig i Liv af Rædsel?
Du veed det, Drauge! høie Guder! I
Er Vidner, at før denne Morgen gryed,
Min Faders Navn var mig en fremmed Lyd,
Og Leirekongen kaldte jeg min Fader.
Men nu, med Sol og Maane vil jeg vandre,
Og naar det mørknes, skal mit Øies Ild
Mig lyse gennem Skov og over Hede
Til jeg ham finder, Sakslands fule Drot,
Og han skal sande, naar ham Sværdet deler,
At der er Liv i Volsungætten end.
Men Sværdet! — ak, end aldrig har det hamret
I tunge Balg min Lænd, som usel Træl
Jeg kun en Bue veed mod Hjort at spænde,
Og ramme Ulven med det lette Spyd.
Ak, jeg har sovet, Barn jeg kun har været
Til denne Dag, jeg gik i Ledebaand,
Naar Sværd jeg kræved, rakte Man mig Keppen,
Og taalig red jeg paa den, red til Hel,
Men nu er ogsaa Barndomstiden omme,
Paa anden Hest jeg Valhal vist skal naa.

Regin.

Hvi raaber du saa høit i Skoven her,
Som om du vilde Stormen overbyde?

Sigurd.

Det vil jeg ogsaa, jeg er mer end den,
Den bryder Eg og løfter høie Bølger,
47Men farer kun, naar fule Thurseørn
Med Vinger slaar og stilles naar han hviler.
Jeg Størke har til Eg og Jord at ryste,
Den er min egen, virker, naar jeg vil,
Thi fri jeg er af Asarod oprunden.

Regin.

Hin gamle Ørn du ei maa skælde saa,
Og ikke saa med egen Størke prale,
Var det dig selv, som med din Vinge slog,
Og Vinden reiste, som nu i dig suser?
Dog, ung du est, og end ukiendt med Livet,
Ja det mig tykkes fast, som om i Dag
Du mærked først, at der er Liv i Kroppen.
Ei underligt, at Kilden sprudler saa,
Da nys den brød med Magt igennem Jorden,
Men siig mig dog, du vakkre Ungersvend!
Hvad Forsæt har du alt i Dag undfanget,
Og avlet og opfostret, thi ret vel
Jeg mærker, det har faaet tidlig Manddom,
Denstund det mæler alt saa høit og djærvt.

Sigurd.

Hvor kan du spørge? er du ei den Samme,
Som mig i Morges lærte store Sagn
Om mine Fædres Manddom, og om Sigmunds
Min Faders Drab, og mener du, at Sol
I Morgen mig skal finde her i Leire?

48*Regin.*

Hvor da?

Sigurd.

Veed jeg vel det? ei lange Vei
Til Saksland kender jeg, men dog jeg dristig
Vil følge efter sultne Ravnes Skrig,
Ei vise de mig vild, de tørste
Alt efter Linges sorte Hjerteblood.

Regin.

Du er ei raadvild, men du maa betænke,
At der er langt til Saksland, dine Ravne
Med tørre Munde ei kan flyve did,
Og hvis du underveis skal give
Dem alt det Blood, de tørste efter,
Du kommer neppe did, mens du kan gaa.
Dog, kom du der nu end, du ei maa glemme,
At der er langt til Linges Hjerteblood,
At baade Staal og Ben og Kød maa skæres,
Før du betale kan dit Følgeskab,
Hvorned vil du vel det udrette?

Sigurd.

Hvorned? hvorned vel, uden med et Sværd,
Med Den, som bryder Ben og kløver Brynjer?

Regin.

Hvor har du det? mig tykkes ei ved Lænd
Det hænger, saa som Kæmpesæd mon være.

49*Sigurd.*

Vil du mig spotte, Dværg! hvad Møie
At faae et Sværd, naar Man har Kraft og Mod?
Du har jo et.

Regin.

Ja, jeg, men ikke du.

Sigurd.

Saa ræk mig det! jeg har ei Tid at nøle.

Regin.

Ja række! mener du kanske, at det
Er fløiet mig saa i den aabne Haand?
Nei, mange Dage, mange halve Nætter
Jeg svedet har ved Ambolt og ved Ild,
Før jeg det fik med Konst og Kløgt udhamret,
Og Hjaltet er af drevent Guld, en Skænk
Saa herlig ei til ukendt Drot Man rækker,
Ei før Man veed hvordan han Gaven lønner.
Hvad giver du mig vel for dette Sværd?

Sigurd.

Hvad give? gro'r her Guld i Skoven?
Naar Hundings Arv jeg skifter, kom da kun!
Og hundredfold jeg skal dig Sværdet lønne.

Regin.

Ja naar! Men Hundings Sønner ere Kæmper,
Det veed ei ene jeg, det veed al Nord,
Og selv din Fader det paa Valen sanded;
50Hvad ikke jeg og hvad slet Ingen veed,
Er derimod, hvad du engang kan vorde;
Men æde dine Ravne nu dig selv,
Hvad faar saa jeg for Guld og Møie?

Sigurd.

Du nævned mig min Faders Banemand,
Du tændte i mig Hevnens stærke Lue,
Du er og skyldig da at give mig
Hvad der kan køle den: det kolde Staal.

Regin.

Nyfigen var du, jeg dig Sagn fortalte,
Som Man for Løiers Skyld fortæller sligt;
Jeg sagde dig, du var en Søn af Sigmund,
Fordi mig tyktes det var sært at du
Ei skulde vide hvem din Fader var.
At ægge dig til Hevn, det var et Indfald,
Som jeg vist aldrig fik, det er jo Noget,
Som kommer ikke mig det mindste ved,
Hvis du har Lyst, saa reis, og nu Godnat!
Mit Sværd er ei tilfals for Løfter.

Sigurd.

Men dog for Størke mener jeg, og fluks
Med Magt jeg tager det, hvis ei du giver
Det hid paa Stand.

Regin.

At røve fremmed Mand
I Skov, ei hædrer storlig Kongesønner,
51Men vil du være Røver, nu velan!
Saa er det her, vor Størke er ei lige.

Sigurd.

Ret saa! giv mig hvad Navn du vil,
Naar kun du giver Sværdet! Selv fra Odins
Den høie Lænd jeg rev det, om mig ei
Et andet undtes. Ser du, som jeg hugger
I denne Eg, saa skal jeg hugge til
Paa Linges Isse, trods om den kan holde.

Regin.

For dette Sværd den holder nok, thi se!
Det sprang jo sønder mod den haarde Bul.

Sigurd.

Det sprang! det var et Sværd som du er Mand,
Det burde jeg betænkt.

Regin.

Ei maa du laste
Mit Sværd, om end du laster mig;
Thi sandt er det at sige, intet findes
I Nordurlande, gjort af Mandehaand,
Som lignes kan ved det i Haardhed, Størke,
Og er din Arm til saadant Sværd for stærk,
Du ikkun sent vil finde et, som holder.

Sigurd.

Usalig er jeg med min Størke da,
Hvi skænke Guder ei med den og Vaaben,
52Som taale kan at bæres høit i Luft
Og falde tungt?

Regin.

Ja, skæld du kun
Paa Guderne, de har fortjent det ærlig,
Om ei just denne, saa en anden Gang,
Men ellers var det mig som burde skælde,
Hvorned betaler du mig nu mit Sværd?

Sigurd.

O tal ei mer om Sligt, men est du kløgtig,
Da raad nu paa min Vaande Bod!

Regin.

Ja, her det gælder udi flere Maader,
At dyre ere gode Raad og tit
De kun betales ilde. Dog, din Manddom
Har rørt mit Sind og slig en Kæmpes Hjelp
Som du, er og mig selv nødtørftig.
Kom! lad os sidde ned paa denne Sten,
Og medens Solen sættes, jeg en Saga
Dig vil fortælle, kan vi enes da,
Jeg stræbe vil dig gode Raad at kende.

Sigurd.

Hvortil den Nølen? siig mig hvad du veed!
Begær for Raadet Alt hvad jeg kan evne,
Og det skal vorde dit. Kun snart, kun snart!

Regin.

Med Sværdet var jeg snar, fordi jeg vidste
53Du kunde taget det, jeg er lidt sen
Med Raadet, thi det har jeg sikkert,
Og kom du end til Leiet, hvor det er,
Du fandt det derfor ei. Du haster!
Hvorfor? Du er jo ung endnu, og først
Naar du har Vaaben, er det Tid at haste,
Men Vaaben faa'r du ei af mig,
Hvis ei med Ro du vil min Saga høre.

Sigurd.

Velan! jeg maa vel høre, saa fortæl!

Regin.

Min Slægt og din er ei saa lidt adskillig,
Og Venskab var kun sjelden dem imellem;
Du stammer ned fra Asamanden Odin,
Om ham, den onde Fjende af min Slægt,

Er Sagnet, jeg hans Ætmand vil fortælle.

Sigurd.

Om Odin vil du tale Ondt, du Jotun!
Kan jeg da høre dig?

Regin.

Det veed jeg ei,
Men høre maa du, om du Raad vil have.

Det var da Odin og hans arge Svende,
De ginge langs med Elv, og som de gik,
De saae en Odder ligge der paa Bredden,
Det var min Broder, han i Fiskeham
54Sig skemted tit i disse Vande.
Vor utro Frænde, Loke Laufeis Søn,
Var og med Odin, og det er hans Gammen
At virke Ondt; han tog en mægtig Sten
Og knusede med den min Broders Hoved;
Det var en Lyst for gerrig Asaflok,
At stjæle Bælgen fra den døde Jotun,
Men Loke stundom husker hvem han er,
Han lokked Odin til min Faders Gaard,
Indbildte ham, han var hos sine Venner.
Da pralede han storlig over Bord
Af Kæmpeværket, som han havde drevet,
Men vi med Hænder bandt den Asaflok,
De maatte love Oddebælg at fylde
Med røden Guld, og med den samme Malm
Hvert Haar bedække. Guld har Aser ei,
De altid maa det stjæle eller røve,
Og Loke gik afsted, og kom igen
Med Dværgen Andvars Skat. Vi reiste
Nu Oddebælg paa Fod og fyldt den blev
Og dækket med; men som nu Hreidmars Øie
Paa Asamænd og Bælgen vandred om,
Det fandt en fager Ring paa Odins Finger,
Paa Bælgen og et utildækket Haar,
Det maatte Ringen skjule, Odin nødig
Den vilde mistet, og den fule Troid
Med sære Runer den forheksed saa,
55At Hreidmar den til Bane skulde vorde.
Vi kunde dræbt de Nidinge, men dog
Vi lod dem gaa, for ei vor Ed at bryde.
Fra denne Stund min Broder Fafner gik
Omkring med sære Tanker, Odin voldte
At Fadermord kom ham i Hu.
Jeg raadte ham, som det en Broder sømmed,
Men han det agted ei; thi der han nu
Vor Fader havde dræbt og Guldet ranet,
Han undte mig dog ei det mindste Gran,
Men flygted ud paa Gnytas vilde Hede:
I Ormelignelse han ruger der
Alt over Guldet, kun forgæves
Jeg efter Faderhevn og Fædrearv
Har hidtil tragtet. Vil du nu mig love
At dræbe Fafner, med mig Guldet dele,
Saa vil jeg kende dig et Raad.

Sigurd.

Ei løi du, Regin, dyrt var Raadet.
Om høie Odin har jeg Nid og Løgn
Nu maattet høre, det var værst Betaling;
Thi gerne vil jeg dræbe lede Orm

Og hver en Jotun, og af Guldet
Du tage maa alt efter Lyst.
Men siig nu snarlig, hvor er Sværdet,
Som i min Haand kan virke slig en Id?

56 Regin.

Kun eet jeg veed, det skænked Odin
Til Sigmund fordum, og dets Navn er Gram,
Men ei det findes mere over Mulde:
Din Moder grov det dybt i Jord og brystet
Det er itu, kun Een har Magt og Kunst
Til det igen at sammensmede,
Og det er mig. — Saa gak nu fluks
Hen til din Moder, søg det prude Vaaben!
Men nævn ei mig, og siig ei, at du veed
Hvo der har Kløgt til Sværdet at helbrede!

Sigurd.

Jeg iler hvad jeg kan, bliv her imedens!

Regin.

Saa stander jeg da nu ved Maalet snart,
Som gennem mange Aar jeg higed efter.
Kun Gram kan Fafner dræbe og kun Een,
Kun Sigmunds Søn det mægter kæk at løfte,
Der ganger han. Paa haarde Ambolt snart
Af Jernet jeg skal røde Guld udhamre.
Min Broder fældes, — ei for Broder han
Mig kender, og hans Drauge jeg forsoner
Med Blod af Odins Æt.

57

Fruerburet.

Hjordise.

Har endnu Ingen set min Sigurd?
Det mørknes alt, og fra den aarle Morgen
Han ei har været udi Kongens Gaard,
Det er imod hans Sæd, han ei allene
Saalænge pleier løs at vanke om,
Og hele Dagen klemtes jeg om Hjerte,
Men allermest, da Solen skred i Hav.
Mig bæres for, at noget Ondt har rammet
Min Elskede, min Eneste, i Skov.

Thora.

Ei maa du, Dronning, saa med Frygt dig ængste;
Din Sigurd gangen er at bede Dyr;
Jeg selv ham saae i Morges ryste Spydet,
At kaste det i Luft, som er hans Sæd,
Og gribe det med Snilde. Efter Hjorten
Og Ulven er han drevet dybt i Skov,
Ei før ved Solesæt han mindes Tiden,
Og med den tunge Byrde gaar han mere sent.

Hjordise.

Du vil mig trøste, mægter det dog ikke,

Jeg veed, hvad som forborgent er for dig,
Den tunge Lov, der over Slægten hviler.
For Intet ei jeg stævned hid til Nord,
58 Ei kunde jeg i hine Egne dvæle
Hvor mig Uvætter tyktes overalt
Til Undergang den stolte Slægt at lokke,
Og dog det rinder mig saa tit i Hu,
At Norner bygge over alle Lande,
Og at forgæves kun jeg skjuler mig.

Thora.

Der er din Sigurd, glæd dig nu! Men se!
Han har ei Vildt, han haardelig fremfarer,
Og bær i Haanden Hælvten af et Sværd,
Hvor Øiet tindrer over røden Kind!
Jeg frygter selv at noget Sært er hændtes.

Hjordise.

Ja visselig.

Sigurd.

O, siig mig snarlig, Moder!
Hvor dulgte du min Faders gode Sværd?
For længe har det hvilet under Mulde.

Hjordise.

For længe? nei, desværre alt for kort,
Hvis nu igen det skal i Daglys vandre.
Men hvem har i en ulyksalig Stund
Fortalt dig Sagn om Gram det jordede?
Hvad agter du med Sværdet at udrette?

Sigurd.

Min Fader vil jeg hevne, og ved Daad
Bevise, at jeg er af Volsungætten.
59 Hvi dulgte du mig, Moder, saa min Æt?
Hvi dulgte du min Faders Sværd i Jorden?

Hjordise.

Just for at dine Ætmænd kunde sige:
De stammede fra Volsung. Stand ei saa,
Som om du bied kun paa Sværdet,
For dig at skynde fra min Favn
Til Undergang! o, kom og sid
Paa Hyndet! nu du Alt skal vide.
Betænk dig ei, men kom! maaske
For sidste Gang du sidder hos din Moder.

Sigurd.

Min Tid er knap, mit Ærende er stort,
Men nægte maa jeg ikke hvad du beder.

Hjordise.

Ei mene du, det Kvindeblødhed er,
At jeg for dig din Æt og Sværdet dulgte;
Ei var din Fader blød og dog i Døden
Han som Hjordese bød mig vogte Gram.
Sig onde Magter have sammensvoret
Mod Slægten, true den med Undergang:
Sinfjotle sprang af Edderdrik isønder,

Og Helge sank for Odins eget Spyd.
Jeg svanger gik med dig og gamle Sigmund
Nu tyktes vide, du blev sidste Søn,
Paa dig han byggede et tvivlsomt Haab,
Og jeg i Lund de høie Norner spurgte,
60 Med Sorg og Gammen fyldte Svaret mig;
Thi stor Bedrift og prisomgærdet Minde
Forkyndtes dig, men Slægten Undergang,
Hvis Gram du fik i Hænder nogensinde.
Den høie As til Frelse for sin Æt
Har Sværdet brudt, evindeligt forbandet
Den Haand, som heelt det række vil i din!
O, grib et andet! bær det høit med Kraft!
Og jeg skal glædes.

Sigurd.

Du din Søn vil spotte,
Thi sikkerlig du veed, at intet Sværd,
Foruden Gram, kan taale, jeg det svinger.

Hjordise.

Jeg ahned det, men vidste det dog ei,
Og mangel søvnløs Nat det mig har voldet.
Det pinte mig at se dig uden Daad
Hendøse Livet, og dog ei jeg turde
Dig række Sværd, ei sige dig din Æt.
Din Størke saae jeg og jeg frygted saare
At vække Attraa i din unge Sjæl,
Som ei jeg kunde, ei jeg maatte stille.
Nu er den vakt og dobbelt er min Kval.

Sigurd.

Og kan du dig et Øieblik betænke?
Og vil du at naar Fremtids Skjalde kvæde
Om Volsungers Idrætter, da de skal
61 Din Søn, som eier baade Mod og Størke,
Benævne Fætten i den prude Æt!
Er det ei bedre, den forgaar med mig,
Og hæderfuld igennem mange Aldre
Med den jeg lever udi Skjaldes Kvad,
End at i mig, mens end jeg Livet frister,
Den skal med Skam og Skændsel undergaa?
O, jeg besværges dig ved Valhals rige Guder:
Lad Gram opstande af det sorte Muld!
Det skænkedes til Kamp mod sorte Jetter,
Og til at straale vidt i Dagens Lys.
O lad mig snarlig det i Haanden veie,
Og virke med det, som jeg kan og maa!
For Skæbnen raade da de høie Norner!

Hjordise.

Din Tale rører mig til Sjælen, Søn!
Og vidste jeg — Dog nei, det hjælper ikke.
Desuden, Sværdet er jo brudt.

Sigurd.

Kan det ei sankes, er mig Lodden kastet,
Og til at bide mig ved Hjerterod
Behøver det vel ei at sammenføies.

Hjordise.

I høie Aser! og min Sigmund, du!

Tilgiver mig! jeg er jo Sigurds Moder,
Og kan ei stride mod mit eget Blod.
Du fanger Sværdet, Sigurd! kun en Ed
62Enddog jeg veed, at Eder lidet mægte
Mod Norners Lov, en Ed du sværge maa,
At ei du gange vil paa Gnytas Hede,
Ei drage Sværdet der.

Sigurd.

Det kan jeg ei.

Hjordise.

Det kan du ei! saa er da Haabet ude,
Saa er du viet alt til Undergang!
Ei kan jeg standse Strømmen, som dig river,
Det ser jeg grant, men kaste dig deri,
Det kan jeg endnu mindre. Vrede Norner,
Som i det Mulm jeg konstig om dig væved
Dog skænked dig et ulyksaligt Lys,
Og mægte vist at gennembryde Mulmet:
Det lette Muld, som hviler over Gram;
Men jeg i Værket være vil uskyldig.
Ei bede du mig længer, elskte Søn!
Jeg kan, jeg vil, jeg maa ei række Sværdet.

Sigurd.

Du vil det ei! maaske du kan det ikke.
Nu vel! jeg ganger og om end jeg skulde
Med Negle grave Jorden milevidt,
Saa vil jeg finde Gram, hvis ikke,
Da har du set mig, Moder, sidstegang.

Hjordise.

Og finder du det, gak da aldrig mer
63For mig at staa! din rædselsfulde Gammen
Den vilde mer end dræbe mig.
Saa kom da nu, min Eneste! min Søn!
Og kys mig sidste Gang! og naar i Valhal
Du møder Sigmund, naar han vaander sig
Ved Synet af den lange Volsungbænk,
Som nu maa evig stande tom og øde,
Hvor nederst du til Ragnarok maa sidde;
Da siig ham, om han ikke alt det veed,
Jeg er uskyldig.

Sigurd.

Kære Moder! ti!
Hvis jeg var Konning over Verdens Hælvte,
Og du mig bad at gange bort fra Land,
Hvis alt det Guld, som er i Drotters Sale,
Var mit, og du mig bad det sænke ned
I Isefjord, jeg gjorde det med Gammen;
Men her det gælder, om jeg ned til Hel
Skal stødes mellem Nidinge og Jetter,
Hvad heller jeg ved Faderhevn og Daad
Skal købe mig en Plads paa Odins Bænke:
Langt heller vil jeg mangle Søn ved Side,
End at min Fader skulde savne sin,
Hvis høie Norner har det saa beskikket.
Da ei du vil mig se med Gram ved Lænd,
Saa sees vi aldrig mer, Farvel!

64*Hjordise.*

Farvel, min Søn! saa gerne Hjertet vilde,
At vel du foer, men ak, du farer ilde.

O Thora! du har kunnet sidde taus,
Hvad vilde jeg ei givet for din Lykke!

Thora.

Din Vinding var ei stor, om og
Vi Hjerter skifted. Mener du det kvæger,
At have Øre kun og ingen Mund?
Og piner Sorgen mindre, naar den lukkes
I Hjertet ind, end naar i stadig Strøm
Den gennemfarer og i Ord udrinder?
Vel maa det tykkes dig en ringe Trøst,
At Sigurd laa dig engang under Hjerter
I lange Maaneder, og dog var Den
Vel til paa Jord, som gerne Livet vilde
Hengive, for at være ham saa nær
I korte Timer. Men, du Prude! siig!
Hvad er paa Gnytas Hede? hvorfor skifted
Dit Aasyn tvende Gange Lød,
Da Sigurd ei dig Eden vilde sværge?

Hjordise.

Hvad nytter det, at onde, svare Sagn
Jeg tynger paa dit arme Hjerter, Thora!
Hvi vil du at jeg briste skal af Kval,
I det fra egen Læbe jeg maa høre
65De Navne, som jeg gyser, gruer for,
Naar jeg dem ser i Tankens dunkle Hvælving?
Dog, snart min Tid er omme, det er godt,
Jeg dør, før Tidende mig bæres
Om blodig Strid imellem høie Frænder,
Om Asaslægtens Undergang paa Jord.
Vil end du høre, skal jeg Sagn fortælle.

Thora.

Ei veed jeg selv min Villie, jeg gruer
Ved Tanken om, at dine sanddru Ord
Kan brænde Saften ud af Haabets
Den tynde Kvist, som bærer Ønskets Fugl,
Og dog, om Sigurd maa jeg Alting vide.

Hjordise.

Saa hør da! men jeg føler mig for svag,
Det hele Sagn at mindes og fortælle;
Eet mindes jeg, det ganger ei af Sind.
Paa Gnytas Hede ligger Ormen Fafner,
Og ruger over høie Dynger Guld,
I Dyngen er en Ring, til den er knyttet
Forbandelse, og hver dens Eiermand
Maa sørgelig af Slægt og Ven forraades.
Ja otte Konger, mangen Kæmpe bold
Maa falde, før den onde Lov er ude.
Selv Odin har Forbandelsen stadfæstet,
Som første Eier, Andvar gav den med.
66Ei vidste han, at sine egne Ætmænd
Han skabte Undergang.

Thora.

Hel grueligt!
Men hvorfor, Kære, sagde du ei Sigurd
Den onde Lov? og hvis han maatte did,

Hvi vared du ham ei for Uheldsringen?

Hjordise.

Det nytter ei, thi den jo Ringen har,
Som Eiermanden dræber; og desuden
Hvor kunde jeg vel dengang Saadant mindes?
Maaske, jeg veed det ei, maaske det kunde
Dog hjælpe, gid han var her end!

Thora.

Jeg løber gennem Skov og over Gærde
Og Midnatstimen skal mig ei forfærde.

Skoven.

Sigurd.

Her stander jeg i Skovens tause Nat,
Og vender mig mod Verdens fire Hjørner;
Hvor findes Sværdet? hvilken Vei og Sti
Kan lede mig til Høien, hvor det hviler?
67Saa tit jeg hørte, at en blaalig Lue
Om Nattetide blusser op fra Jord,
Hvor Malmet vogtes af de Dødes Drauger.
O, kunde Øiet finde sligt et Skin,
Da var jeg glad, og uden Frygt jeg vilde
Med Draugen brydes, gange gennem Ild;
Men Intet ser jeg, Intet uden Mørke.
O, vilde dog en Fugl sin Stemme røre!
O, vilde dog en Ulv med hæse Glam
Mig kalde til en Side! Her jeg stander,
Som om min Fod var groet fast til Jord;
Ei tør jeg fløtte den, thi onde Magter
Kan lede mig fra Skatten, som jeg søger.
Ak, Odin! Dog, det hjælper ei min Bøn
Til dig at vende, du kun ser paa Slægten,
Og ei paa mig; jeg og i Dag
Dig vist fortørned. Høie, strænge Norner!
Min Moder sagde, det var eders Værk,
At store Sagn om Gram jeg fik at høre.
O, er det saa, da hjælper mig af Nød!
Jeg villig under eders Dom mig bøier.
Hvad rasler hist? det er den første Lyd
Jeg hører, det er Tegn fra Norner,
Og følge vil jeg.

Yrpa.

Hvad er det,
68Som skygger over mig og Tornen?
Af Alder er mit Øie dumt, jeg ei
Kan se. Est du et Levende, da svar!

Sigurd.

Jeg er en Mand, men hvem er du?

Yrpa.

Jeg er en gammel Kvinde, og hvis ikke
Mit Øre slaar mig feil, du vist

Er Sigurd, Sigmunds Søn, af Volsungætten.

Sigurd.

Det er jeg, Kvinde! du har Kløgt,
Du kan vist Bod min Vaande raade.

Yrpa.

Du leder om et gammelt braaddent Sværd,
Ei saae jeg det, thi dumt var alt mit Øie;
Men lydhør er jeg; da det faldt i Jord,
Jeg Klängen hørte og jeg end den hører,
Thi det i Jord har ingen rolig Søvn.
Vil du mig følge, Ungersvend, til Høien?

Sigurd.

Til Midgards Ende og til Jotunheim
Jeg følge vil, naar mig kun Sværdet lønner.

Yrpa.

Saa kom da fluks!
Ei Tjørnebusk,
Ei gamle Stub,
Dig stille maa.
69Der gaaer min Vei,
For jeg er blind,
Men følg kun med!

Saa! hurtig frem!
Lad sove de Drotter
I gyldne Sal,
Du springer hel kæk
Paa Stub og paa Sten;
Din Idræt lønnes,
Det bedste Sværd
Du snarlig veier
I Kæmpehaand,
Og stor Bedrift
Du virke skal,
Og vorde berømt
Som Fenris Ulv.

Sigurd.

Hel trang er Veien over Stub og Sten,
Men siig mig, Kvinde, du som eier Kløgt,
Er onde Lov da ei til Sværdet bundet?

Yrpa.

Saa var det vel, og mangen Jetteisse
Det kløved alt, men det er snart forbi,
Naar du har Fafner dræbt paa Gnytas Hede,
Da følges Sværdet af hin bedste Lov.

70Sigurd.

Skal ei jeg frygte Gnytas nøgne Hede?

Yrpa.

Ei skal du det!
En Bunke af Guld
Du fanger der,
Og siden Kys
Af væne Mør,

De væneste
Som findes maa
I Midgards Stad.
Men agt det vel!
En konstig Ring
Den glimrer saa saare
Paa Fafners Haand,
Forgæet den ei,
Thi til den Ring
Er bundet dit Liv.
Hvor blev du, Sigurd, ei jeg hører
Dit Traad, hvor est du? Sigurd, kom!

Sigurd.

Vi vanke jo paa Gynger i en Mose,
Jeg sank, og først, da du mig kaldte lydt,
Jeg atter fik mit Ben af Dyndet.

Yrpa.

Det volder Mørket, jeg vil tænde Lys.
Som Lygtemand hopper
71Fra Knold til Knold,
Saa spring du efter!
Og synker du ned,
Saa nævn mit Navn,
Det Yrpa er,
Yrpa, Yrpa,
Husk det vel!

Sigurd.

Det er hel underligt at fare saa
Ved Midjenat. Du skuffer mig vel ikke?
Jeg sank, jeg synker dybere, o hjælp,
O, hjælp mig, Yrpa!

Yrpa.

Saa! nu det var vel
Du huskede mit Navn og bad saa kønt,
Det vil I Asabørn kun saa nødig.
Se hist paa Høi!
Se Luen der!
Hvor blaa den blusser
Mod sorte Sky,
Det eneste Lys,
Mit Øie kan se,
Er Luen saa blaa;
Nu lider det brat,
Nu Veien er endt.
Nu kommer herud,
I Drauger, af Høi
72Og bærer mig Gram!
I Yrpas Navn,
I Thorgerds Navn
Jeg rækker dig Gram,
Nu brug det flink,
Og sov saa hen
Du vakkre Kæmpe!

Et andet Sted i Skoven.

Regin.

Han kommer ei. Mon saa det skulde svigte,
Det sidste Haab? Mon Hjordis ei
Ham giver Sværdet? Vel jeg tvivled,
Thi Sagnet veed hun; men jeg tænkte
Hun trøstet paa, at Gram var brudt,
Og kunde ei sin Sigurds stærke Bønner
Modstaa. Dog underligt det er,
At ei han kommer, nye Raad at søge.
Hvem raaber hist paa Sigurds Navn?
Det maa jeg vide.

Thora.

Sigurd! Sigurd!
Saa hør mig dog! jeg bærer Bud
73Fra Hjordis, hør mig! svar mig dog! jeg ængstes
I Natten saa. Jeg raaber, for at dog
Jeg noget Levende kan høre.

Regin.

Hvem est du, ædle Kvinde, som ved Nat
Dig vover ud imellem Ulv og Drauge?
Hvi raaber du saa høit paa Sigurds Navn?

Thora.

Hvem est du, Dværg?

Regin.

Kun Dværg i Skabning,
I Sind og Størke Kæmpe, Sigurds Ven.
Vil Hjordis nu ham Sværdet give?

Thora.

Du veed det alt, hvor gik han hen?

Regin.

Han gik at søge Sværdet som en Galen,
Du finder ham vist ikke, men du kan
Jo sige mig dit Budskab; jeg vil mene,
Vi mødes end engang, om ikke før,
Saa dog i Saksland, jeg skal bære
Ham Budet vist.

Thora.

O, vil du det?
Men skuf mig ikke! Hjordis tør
Ei give Sigurd Sværdet, men som Moder
Hun varer ham, at hvis han finder Gram,
74Og Fafner dræber, at da ei han rører
Den fagre Ring, som skinner paa hans Haand,
Thi stor Forbandelse er til den knyttet.

Regin.

Det er et vigtigt Budskab og nødtørftigt,
Og Ærendet jeg vist skal røgte, som
Det gjaldt mig selv, gak kun til Huse,
Og sov i Ro!

Thora.

Ja gange vil jeg,
Thi jeg dog selv ei mægter ham at finde,
Men glem ei Budet!

Regin.

Glemme det? nei før
Mit Navn og Alt paa Jorden jeg skal glemme.

Imidlertid, hvad nytter det nu Alt, naar ei
Han finder Gram, og hvor skal han det finde?
Naar man kun vidste hvem det grov i Jord,
Hvem Hjordis troer godt. Fordømt! nu kunde
Jeg truet hende til at sige det.
Ei, hør! hvor blev du? Sigurd er her!
Nei, borte er hun. Vidste jeg endda
Hvor Sigurd var, maaske Man fandt paa Raad,
Jeg maa dog se, jeg finder ham.

75

Anden Samtale.

Gnytahede.

Sigurd.

Er end vi ikke nær ved Ormehulen?
Ei meget veed jeg være mere fælt,
End saa at vandre paa den nøgne Hede,
Som er sin egen Grændse, hvor for Græs
Og fagre Urter, ikkun tørre Stilke
Af Jorden rage frem med hæsliq Lød,
Af Sorte og Rødt en fæl og sælsom Blanding,
Som om et Hav af eddret Ormeblod
Var rullet over, havde Saften tæret,
Og bredt sin Farve ud til Aldres Gru;
Vil Øiet løfte sig, en skaldet Høi,
Ei mindste Træ, er hvad det møder.

Regin.

Hvor du er blevet mod i Hu!
Ei tænkte jeg, en saadan dygtig Kæmpe
Saa kunde længes efter Hvidt og Grønt.
Det Røde er jo dog hans egen Farve;
Det Sorte, som er mænget lidt iblandt,
Kan lede ham til smukke Alvorstanker
Og minde ham om Enden paa hans Daad,
Om sorte Jord, som skal hans Hænder tørre,
76Naar han har tvættet dem i røde Bad.
Ei sandt? naar Tingen saa med Kløgt udlægges,
Da kvæger Synet af den brune Lyng.

Sigurd.

Du onde Jotun! du er bange for
At jeg skal glemme, hvor det er jeg vanker,
At her jeg ganger mellem Blod og Død,
For dig at tjene, trods min Moders Kvide.

Regin.

Saa lød din Tale ei, da førstegang
Du løfted Gram og haarde Ambolt kløved,
Ei heller, da din Faders Banemand
Du skar som Klæde, da dig tyktes,
Du købte Sværdet ei for dyrt.
Dog, dig vel tykkes end det Samme,
Undtagen just, naar gamle Kærlingsagn
I Hu dig rinde, og det mig fortryder
At jeg saa halv om halv var Skyld deri,
Fordi jeg mente med en artig Skemt
Dig lidt at muntre op. Du klager over,
At her er intet Træ, men ser du hist
Det Graa, som løfter sig i vide Fjerne?
Det er et Træ, hvis Mage ei du fandt
I alle Sjællands tykke, mørke Skove.
Ei har det Top, ei Grene og ei Rod,
Men Bullen er det ogsaa alt tilsammen;
Vel er den hul, men derfor ikke tom,
77Thi inden for sin Bark, hin graa og haarde,
Den gemmer Frugter, Man maa lystes ved;
Naar en af dem Man plante vil i Jorden,
Da vokse Blomster nok og stolte Borge,
Og væene Møer, Alt hvad lifligt er.

Sigurd.

Det er da Fafners Borg vi skue?

Regin.

Saa er det. Hælvten er forbi
Af store Værk, den anden Hælvte
Er let: du svinger ikkun Gram,
Og alle hine skønne Frugter
Tilhøre os.

Sigurd.

Hvis det dig tykkes
Saa let en Id, jeg dig vil laane Gram,
Og lystes ved at se din Manddom.

Regin.

Du skemter, men jeg veed for godt,
Du ikke miste vil den Gammen,
At ligne Asathor, at sende ned
Til sorte Hel en giftig Jotun.

Sigurd.

Det kunde jeg endda, hvordan det gik,
Og I da fulgtes ad, som vakkre Brødre.

Regin.

Din Skemt er hvas, dog det vil Intet sige,
78Jeg selv er stundom og lidt spøgefuld,
Som du vel og har mærket. Men blandt Andet!
Du loved mig, før jeg dig kendte Raad,
At jeg af Fafners Arv alt hvad mig lysted
Og maatte tage frit; han har et Mon,
Som mellem Alle mest jeg higer efter,
Og da kanske du selv til det fik Lyst,
Jeg forud dig vil sige, hvad det er:
Det er en Ring, just ei saa meget vægtig,
Men fager dog tilsyne, den jeg først
Og fremmerst mig af Byttet kaarer.

Sigurd.

Saa? gjør du det, mig tykkes dog at den,
Som Fafner dræber, og maa være nærmest
Til Ring og Andet, som han hos sig bær.

Regin.

Men derom meldtes fordem ved vor Pagt
Jo ei et Ord. Den Ring er konstig,
Du veed, paa Sligt jeg sætter megen Pris,
Var ikke det, jeg lod dig mer end gerne
Den Ring beholde, thi det er just den,
Som voldte Hreidmar Bane, vel ei heller
Den bringer anden Eier meget Held.

Sigurd.

Hel listig mener du for mig at dølg
Det sært Forborgne i den fagre Ring.
Kun eengang hørte jeg den hidtil nævne
79 Af kløgtig Læbe i en hellig Stund;
Dens Vilkaar ei jeg hørte, men mig tykkes
Da du, som sikkerlig med dem er kendt,
Dog efter Ringen higer, det er vissest
Jeg tager den.

Regin.

Ei er det Ret,
Men som Man det af Asamænd kan vente.
Dog Eet du mindes! dersom denne Ring
Dig Bane volder, var det ikke Regin,
Som voldte den.

Sigurd.

Hvor det dig klæder godt,
At drage saadan Omhu for min Velfærd;
Men jeg dig siger, trods din Jettekløgt,
At Ringen vil jeg eie, vil jeg raade.

Fafners Borg.

Fafner.

Med Vaaben sanke Drotter røden Guld
I Holmgang og paa Vikingstog saa vide;
Da sidde de i Hallen, drikke Mjød
Af dybe Horn og skifte atter Guldet
80 I mellem Kæmperne paa lange Bænk,
Saa atter det maa vidt paa Jord omvanke,
Før det igen kan samles udi Hal.
De Galne! vist dem stærke Mjød beruser;
De ei forstaa at skatte dyre Malm,
Og ei at nyde det; de mene daarlig
Det ei er Noget i sig selv, men kun
At tragte efter som en Medekrog,
Hvormed Man fange kan alt hvad Man lyster.
Den dorske Æt, som ei begribe kan,
Det være maa det Høieste paa Jorden,
For hvilket Alt paa Jorden er tilfals;
At Alskens Lyst er ringere end det,

Hvorfor den købes! Jeg begriber
Hvad Guldets er, og da i Faderbryst
Jeg Sværdet skjulte, ogsaa ret jeg lærte
At skønne paa dets høie Værd.
Kun Vand jeg drikker, mager er min Kost,
Og ingen Kvinde mig i Armen sover,
Jeg føder ingen Sands, paa det at Alt
Beruses kan i Samling, af det Ene.
Hvor er den Kvinde vel paa Jord, hvis Kind
Er fin og glat som disse jevne Plader,
Hvis Øine skinner som det blanke Malm,
Og af hvis Yndighed Man aldrig mættes?
Kun Eet jeg ei begriber, hvorfor Mad
Og Drikke jeg behøver for at leve.
81Saa tit jeg prøved at undvære det; men dog
Endnu, til Trods for al min Stræben, nødes
Jeg til at bryde af min Salighed,
Med slig en usel Idræt; ja end ikke
Jeg hindre kan, at Guldets med sin Pragt
Jo glemmes, naar den tørre, hede Læbe
Til Kruset haster; selv i denne Stund,
Skønt dybt i Guldets Herlighed nedsunket,
Uvilligt drives Øiet hen mod Skaal.
Saa skynd dig da, du fule, dumme Tunge!
Og dyp dig hastig i det lede Vand,
At Guldets Pris igen du kan istemme.
Det er det Høieste du kan, og dog
Kun slet du siger, hvad jeg i mig føler.
O, kunde det, som i mig tænker, føler,
Min Krop forlade, selv forene sig
Med Guldets, da jeg først var ret lykkelig.
Vel hundred Gange kan om gyldne Dynge
Jeg vinde mig, og slimet Ormeham
Sig fast kan klæbe, men i hver en Fure
Jeg ei kan trykke mig, ei røre Alt.
O, vidste jeg kun, at jeg kunde være,
Og være her, skønt Kroppen raadned hen,
Da skulde jeg med smeltet Guld mig lædske,
Og give saa min Sjæl et bedre Hus,
Der kunde staa foruden Mad og Drikke.
82Dog, det er uvist, om jeg kunde være,
End mere uvist, om jeg ei til Hel
Nedstødtes, hvor Man siger vi skal komme;
Og om jeg blev her end, hvo veed,
Om ei en Dødelig da kunde mægte
At rane bort min Skat, min Salighed,
Og lade mig omvanke paa den tomme Hede.
Nei, leve vil jeg, altid vil jeg leve,
Som nu jeg er; thi nu tør Ingen vove
At nærme sig; jeg eier Ægishjelm,
Som fylder hvert et Bryst med Rædsel,
Naar Øiet ser den; jeg kan skabe mig
I Ormelignelse og Edder hvæse.
Hvor er vel den, som eier Mod og Kraft
Til mig at møde og som ikke falder?
Jeg veed, han er, men der er ikkun een,
Kun eet er Sværdet mig kan Bane volde,
Og det er brudt. Hvem gør det heelt?
Min Broder kan det, — men han er en Jotun,
Og Sigurd er af Asaæt; naar saae
Man slige To at virke Idræt sammen? —
Ja, Loke, det er sandt han Odin hjalp,
Og dræbte Otur, han er og en Jotun, —
Men skuffed og den lede Asamand.
Det vil og Regin, men — hvad kan det nytte,
Naar først jeg myrdet er? Dog, hvem har sagt,

At al den Snak er sand? naar Man nyfigen
83Vil Ødet vide, tit Man faa'r en Løgn
At løbe med, saa er vel ogsaa dette.

Nu, Tunge, stærk du raaber om din Drik,
Og har den slet fortjent: Saa drik da!
Men fy! det stinker, otte Dage har
Det ogsaa standet her; jeg maa da vel,
Saa nødig end jeg vil, min Skat forlade.
Saa præg da, Øie, fast det gyldne Billed,
Saa ei det svinder paa den korte, lange Vei!
Du, fagre Ring, skal mig til Bækken følge,
Og naar du speiler dig i klare Vand,
Da skal jeg mene, jeg min Skat forøger.
Hvi ryster saa min Finger, som om den
Var bange for den fagre, røde Lænke?
Det er den Ring, som jeg af Hreidmars Haand
Med Møie drog, dengang den vilde visne;
Det er den Ring, om hvilken Odin spaaed:
Den skulde volde Hreidmar Banesaar.
Hvi mindes jeg alt Dette nu? hvi tykkes
Det mig herinde, som jeg halv fortrød
Den Gerning, der mig skaffed Guldet?
Det er, fordi jeg tørster, aldrig Sligt
Jeg ellers mindes. Men — om Ringen
Nu ogsaa mig til Bane blev som ham!
Ei den, det veed jeg bedst, bær Skylden ene,
84Og skal for den jeg ræddes, maa jeg ræddes jo
For denne hele Dynge. Nei, det vil jeg ikke,
Nu lædsker jeg min Tørst, og drukner saa
De fæle Griller, som mig vil forstyrre.

Jeg først dog maa til alle Kanter se,
Om Noget sig paa nøgne Hede løfter.
Nei, der er Intet, der ei heller, der,
Ja der jeg ser en Hest, som bider Lynget.
Hvor kom den fra? hvem eier den?
Det gyser i mig, hvad om nu min Time
Er kommet alt, om jeg for sidstegang
Mit Øie mætter paa de gyldne Dynger!
Om evig det skal lukkes nu, ja lukkes
Og aabne sig kanske, hvor der er intet Guld,
Hvor sorte Hel, min Fader med sin Vunde,
Og tunge Edderstrøm jeg kun skal se!
Jeg gaar ei ud, jeg bliver her; men Tungen,
Den brænder som en Glød. O, havde jeg
Dog ei det raadne Vand udkastet!
O, havde jeg dog over Bækken hist
Mit Hus opbygget, o! da var jeg sikker.
Men gange maa jeg nu, om jeg vil leve.
Det er vist og kun Angsten, som forfærder
Mig saa, naar jeg i Ormeham
Mig skyder sagte gennem Lyngen,
Hvem ser mig da? Farvel mit Guld!
85Dog nei, kun jeg vil fare vel;
Men du skal blive her, og naar jeg kommer
Igen, da skal jeg anderledes svare,
Og selv den allersidste, seie Draabe
Skal lædske mig.

Aabakken.

Fafner.

Hvem est du, Lede! mens det undtes dig
At fæste Vaaben paa min glatte Hud,
Og ryste af dig skarpe Edderstrømme?

Sigurd.

Mit hæderlige Navn er Fafnersbane,
Og med min Fader døde Slægten ud,
Hvorfra jeg stammer. Kender du mig nu?

Fafner.

Gid du var raadnet i din Moders Liv,
Du Sildefødning! saa var jeg nu fri
For her mig i mit eget Blod at vælte.
Hvad vilde du og her, du Asahund!

Sigurd.

Mig Nornen drev, som efter Ulv paa Heden
Den snare Hund af sælsom Drift hendrives.

86 *Fafner.*

Men veed du vel, at meget usambaarne
Er Norner, og adskillig deres Æt;
Af dem er Somme Dvalins onde Døttre,
De skabe Mænd ei heller bedre Kaar;
Og dem det var, som drev dig ud paa Heden,
De fagre Ringe og det røde Guld
Skal vorde dig til Bane. Vil du frelses,
Da skynd dig hastelig herfra, og lad
Min Drauge rolig ruge over Guldet!
Foragt ei Raadet! bedre er mit Raad,
End du af mig fortjente.

Sigurd.

Spar din Møie!
Jeg raaded dig at fare ned til Hel,
Mit Raad du lyde maa, dog lidt det huger
Dig, saa at skilles fra din Ormelyst;
Men raad ei mig! for Guldet jeg vil raade,
For Skæbnen raade Norner som de vil!

Fafner.

Ja, dø jeg maa, deri du sagde sandt,
Jeg vrider mig alt i de sidste Bugter;
Men fagre Ringe og det røde Guld
Skal vorde dig til Bane, det mig glæder,
Mig glæder, som jeg glædes kan; thi, se!
Der stander sorte Hel, med giftig Aande
Hun kvæler mig, og der min Fader staar
87 Med nøgne Knokler. Der, ja der jeg stak,
Men jeg er ogsaa stungen, gamle Jotun!
Lad vore Knokler rangle mod hinanden,
Og lad os maale vore Saar!
Mit er saa dybt — saa dybt — jeg dør.

Sigurd.

Nu er den Idræt virket da, han døde.
Vel bed du, hvasse Gram! men Blod
Af fule Orm skal ikke paa dig ruste;
I høie Lyng jeg dig skal stryge ren,

At blank igen du straale kan i Solen.

Regin.

Til Lykke, Sigurd! med dit store Værk!
Nu først du ret kan smage Asagammen.

Sigurd.

Hvad smagte du i Lyngen, hvor du laa
Imens jeg stred? er Hjertet ikke hoppet
Dig ud af Livet end? mig tyktes ret,
Jeg kunde høre, hvor det banked Jorden.

Regin.

Og er det Rædsel, at Man dølger Øiet
For Broderblod, at Hjertet banker,
Naar Broderens maa holde op at slaa?
I Asamænd, det veed jeg vel, er stærke,
Og røres ei ved Sligt; vi derimod
Er nærmere i Slægt med vore Frænder.
Derfor jeg ogsaa kræver nu til Bod
88For dræbte Broder efter Jettesæd,
At du hans Hjerte steger mig til Spise;
Thi skiltes end i Livet Brødres Hjerter,
I Døden dog de sankes maa igen.

Sigurd.

Fra denne Stund jeg sikkerlig maa sande,
At inderlig er Jettekærlighed,
Og Arvelysten bliver ei tilbage;
Aldeles sømmelig er slig en Bod
For den, der selv sin Broder Døden voldte;
Men veed du og tilvisse om et Hjerte
Der findes i den døde Krop?

Regin.

Ja, spot kun du! men gør hvad jeg dig beder,
Og kald det længe nok min Arvepart!
Da jeg har med en saadan Helt at skaffe,
Den øvrige maaske kun vorder tynd.

Sigurd.

Maaske! Den Ahnelse var ikke af de værste,
Og idetmindste skal du ei umage
Dig stort med Ringen, som jeg nok kan se
Du skotter efter; thi den snart skal sidde,
Hvor du den lader sidde vist i Fred.
Den sidder fast, forbandet fast, den Ring!
89Vær stille, Regin! træk mig ei tilbage!
Thi skal jeg vende mig, saa skælv!

Regin.

Ja, vend dig kun, og hug kun dygtig til
Paa ham der trækker! han kan taale det.

Sigurd.

Du spotter? nu, saa mærk! nu falder Gram.
Hvordan? her er jo Ingen? Arge Jotun,
Har under Jorden ei du fjælet dig?

Regin.

Hvis du vil se mig, faa'r du vende dig
Til Siden, hvor jeg er.

Sigurd.

Hvorledes?
Du stod da lige for mig, trak mig ei?
Du kaagler, Jotun! men ved alle Guder
Og Norner med, den Ring skal være min,
Om og enhver af disse dyre Stene
Mig bragte Død og Undergang, om end
Jeg Fingrene skal kløve tusindfold.
Dog, bi! nu kommer den, nu er den løs,
Nu har jeg den. Nu, vil du skaade
Den fagre Ring, som du skal aldrig faa?

90Regin.

Jeg faa'r ei Tid til selv at være glad,
Blot for at se din overvættes Gammen;
Thi ellers kan du tro, jeg heller ser
Den fagre Ring paa dig, end paa mig selv.

Tredie Samtale.

Sigurd.

Hvorhen mon denne dunkle Sti mig leder?
Den ganger sælsom over Bjerg og Dal.
Ei har jeg kaaret den, men Fugle flyve,
Og Grane følger dem, han faaer at raade;
Thi hvor er Brynhild? hvor er Gjukes Borg,
Som Fuglene i Sangen for mig nævned?
Jeg veed det ei, og dog saa dybt
Jeg længes efter dem at se og finde;
Thi Noget maa der være, noget Stort,
Som skal ved mig udrettes; før min Fødsel
I dunkle Spaadom det jo er bebudet,
Og alt jeg i mit nys begyndte Liv
Har mere Underligt i Verden fristet,
End mangen Kæmpe, naar hans Liv er endt.
911 mig maaske skal Volsungætten ødes,
Det mig bedrøver, harmer mig desmer,
Da det min Moder saa maa volde Kvide;
Men er det mig, som volder det og den?
Har jeg det ei i Sandhed alt befundet,
Jeg drives af en saare mægtig Haand,
Og Regin havde Ret, ei var det mig,
Som slog med Vingen, da sig Stormen reiste
I dette Bryst, men heller ikke ham.
Ei nytter det at prale med sin Størke;
Thi Stunden kommer, da den tæres hen,
Om ei med Blodet alt den er udrundet;
Vi stande alle under Norners Lov,
Og Kæmpen ei det sømmer sig at gruble
Paa det som dog kan aldrig grundes ud;
Han frygter ei for Tiderne som komme,
Men virker djærvt i hver en Livets Stund.

Hel bradt er Fjeldet, tung er Byrden, Grane!
Og gerne gik jeg paa min egen Fod,
Men uden mig du vil jo ei fremgange.

Et sælsomt Frændskab er imellem os,
Og som i Lunde Hesten offres Aser,
Saa offerer selv du villig dig til mig.

Hvad stander hist? En Skjoldborg sig jo løfter
Og straalere vidt af røden Lueild,
92 Som trindt den blusser. Did henløber Stien,
Og dristig, Grane! stiler du derhen.
Kan Ild du træde, jeg den gennemride?
Sig Luen deler. Ikke fylgjeløs
Jeg kommer, dog mig selv en Gaade.

Hvem ligger der? En Kæmpe, klædt i Staal
Saa fast, saa stille, som fra Tidens Fødsel
Han havde ligget der; den Torn, som hist
Ved Hovedet stander, tykkes saare gammel,
Den skygger bredt og tjælder over ham,
Og dog er Alt omkring saa frisk og nyt,
Som om han nys sig lagde til at sove.
Forunderligt! jeg vil dog Hjelmen løse,
Og blotte Aasyn skal mig lære mer.
Hvordan? den fagreste af Jordens Kvinder,
Med Livets blanke Farve paa sin Kind.
Forunderligt, men herligt! Valhals Gammen
Er større ei, og ingen Odins Mø
Er mere væn og prud. O, lad mig snarlig
Den hvide Krop fra Jernets trange Baand
Udløse! Bort, du fule Torn! du under
Mig ei den Glæde Møen hel at skue.
Hun vaagner, o hun rører Øielaaget.

Brynhild.

O, længe, længe har jeg maattet sove,
Og Øiet knap kan aabne sig igen.
93 Hvem er du, lyse, bolde, kære Kæmpe!
Som vækked mig igen til Lys og Liv?

Sigurd.

Mit Navn er Sigurd, Søn af Sigmund,
Af Volsungætten er jeg rundet op,
Og født jeg er i en lyksalig Time,
For dig at se, og for at frelse dig
Fra sælsom Tryllemagt, ei veed jeg hvilken;
Men det jeg veed, at om med Hjerteblod
Igen jeg dig fra Trolde skulde frelse,
Med Gammen jeg den sidste Draabe lod.
O, reis dig, Fagre! saa jeg ser dig stande,
Og siig dit Navn! at jeg kan nævne dig.

Brynhild.

Mit Navn er haardt, men blødere min Læbe,
Den trykker jeg nu, Ungersvend! paa din,
Og kaarer dig til min for evig.

Sigurd.

Til din for evig! siig mig, hulde Kvinde!
Hvi gyser det i hvert mit Ledemod,
Imens saa fast i Favnen jeg dig knuger?
Er det fordi min Tanke ei kan naa
Til Randen af min store Gammen?

Brynhild.

Det er fordi Valkyrien dig kyste,

Thi Hildur var det, hvem du tog i Favn.
Men ræddes ei! jeg gyldne Kalk dig rækker,
94Og den er fuld af Valhals stærke Mjød;
Naar den du tømmer, og du Størke fanger
Til som Einherie at favne mig.

Sigurd.

Hav Tak, Brynhildur, for din stærke Drik!
Nu flyder Blodet let i mine Aarer,
Og Barmen høit af Mod og Kærlighed
Opsvulmer, jeg er Asers kaarne Yndling;
Thi alt paa Jorden undes mig i Favn
Valkyrien at kryste, drikke Valhals Mjød,
Hvorefter alle Jordens Kæmper længes.

Brynhild.

Dag! jeg dig hilser
Med dine blanke,
Straalende Sønner.
Nat! jeg dig hilser
Med dine blege,
Venlige Døttre.
Her sidde sammen
Sigurd og Brynhild.
Skuer med milde
Øine til Sædet!
Binder om Begge
Baand som ei løses!

Sigurd.

Men siig mig, Brynhild, hvad jeg dig vil spørge:
95Hvi rider du ei mer til Odins Thing?
Hvi ganger du i Valhal ei for Borde?

Brynhild.

Det volder Odin. Jeg i Striden gav,
Som ei jeg maatte, ungen Agnar Seier,
Da dømte Odin mig til lange Søvn,
Og til at giftes. Ei jeg mægted
At staa imod, men jeg ved Norner svor,
At anden Mand mig aldrig skulde eie
End den, som med al Rædsel var ukendt,
Som reed med Fafners Guld igennem Luen.

Sigurd.

Det er hel underligt, kan Odins Mø
En Kæmpe hjælpe, som ei Odin ynder?

Brynhild.

Dig er det mørkt, og ikkun Faa det vide,
Og lidet kun det sømmer sig for mig,
At røbe Asers Løndom.

Sigurd.

Kan du dølgge
Din Sigurd Noget? er han ikke din?
Den ene Tanke kender jo den anden,
Og som min egen Tanke er du min.

Brynhild.

Velan! jeg vil da sige det, jeg føler
At først, naar Alt du veed som jeg,
Jeg fuldt kan sno mig om dit Liv og holde
96Dig fast igennem Ragnaroke selv;
Saa drives Ordet mig og frem paa Læben
Af samme Magt, som Spydet i min Haand,
Da Odins Ven paa Valen jeg nedfældte.
De høie Norner, som fra Ygdrasill
I Tidens Fødsel underlig udsprunge,
De raade over rige Guder selv,
Og styre Tiden frem til Ragnaroke.
Paa Valen staar med runedækket Skjold
Hin yngste Norne, og den Kæmpe falder,
Ei siden Strid begyndte er det hændtes,
At andet Navn paa Skjoldet stod, end det
Som Odin havde lydt i Valhal nævnet;
Kun dennegang et sælsomt Spil med mig
Hun drev, og løfted begge Drotters Navne,
Som om jeg skulde et udkaare selv;
Ei Kaar jeg havde dog, thi hver en Rune
I Hjalmguns Navn mig tyktes idel Blod.

Sigurd.

Saa er da Odin ei den Ypperste af Alle!
Og Nornen ikkun denne ene Gang
Ham stred imod! Hvad monne det betyde?

Brynhild.

Ei veed jeg det; men da du Alt vil kende
Hvad mit kan nævnes, bæres det mig for,
At Odins Slægter det som Varsel gælder.

97Sigurd.

Og mellem alle min, og mig i min.
Det og er spaaet, at i mig skal ødes
Hin prude Volsungæt — Dog Ingenting
Mig piner, nu jeg dig har fundet,
Og leve kan hos dig evindelig.
Men — kan du ogsaa elske mig?
Du nævned det, som Del af Odins Straf,
Du giftes skulde; seer du ei i mig
Et Straffens Redskab, som du gruer for?

Brynhild.

Ei Kærlighed jeg noget kender til;
Man har fortalt mig, da som spæd min Moder
Jeg died, blev jeg tørstig ved at suge
Til Blodet kom, og naar min Moder da
Sig vaanded, lo jeg høit, men ellers aldrig
Et Smil endog paa Barnekind Man saae.
Jeg voksed op, og naar de andre Møer
Ved Rammen sad, udsyed Dyr og Fugle
Jeg beded dem, alt som de løb og fløi.
Naar Møer kvad om Kærlighedens Gammen,
Da skar det mig i Øren, fluks jeg greb
Mit Sværd og hamred paa de haarde Skjolde.
Kun naar min Søster sad for Væverstol,
Et Kvad mig randt i Hu, jeg ei det lærte,
Men kvæde maatte jeg, saa Huset skjalv,
98Og alle Møer dirrede af Rædsel.
End maa jeg kvæde det engang:
Væver, Væver
Spydstagers Væv!

Tager til Strænge
Menneske-Tarme!
Mandehov'der
Lege imellem!
Bruger til Skede
Blodige Spyde!
Staal være Spole!
Slaar saa med Sværde
Blodige Væv!
Jeg sov en Nat alt over Kæmpehøi,
Og vaagnede i Valhals høie Sale,
Indviet blev jeg til Valkyrie,
Og let igennem Luft og Hav jeg red til Valen.
Jeg saae engang min Fader under Hjelm,
Jeg saae hans Navn opsat paa Norneskjoldet,
Og vied ham med eget Spyd til Fald;
Det var mig Gammen, af hans dybe Vunder
At se udrinde Blodets varme Strøm.
Mon end du spørger, om jeg dig kan elske?

Sigurd.

Ja, end jeg spørger, dog jeg vist maa grue,
Thi jeg er din, og er du ikke min,
Med Fafners Guld jeg vanker mere fattig
99End ussel Tigger med sin Stav i Haand.
Thi siig mig snarlig, kan du elske mig?
Det skader ei om efter Hjertebloodet
Du higer, naar du føler Hjertet slaa,
Naar du saa inderlig derefter ikkun længes,
Som ei du længtes efter Sværdesang,
Naar som Valkyrie du red til Valen.

Brynhild.

O du est bold, du vakkre Ungersvend!
Ei haarde Gøndul vraged slig en Beiler.
Om jeg dig elsker, veed jeg ei,
Men Eet jeg veed, at aldrig dvæled Øiet
Med slig en Gammen selv paa Odins Sal,
Som nu paa dig det fast sig binder.
End Eet jeg veed, at saae jeg nogen Mø
Dig hvile udi Arm, da blev jeg galen,
Og suged ud din sidste Draabe Blod,
For dig at eie. Væn dig til min Tale!
Den er hel underlig, thi saa er min Natur,
Og Fingren leger mellem dine Lokker,
Som blodig den har mellem Spyde leget;
Men vær kun glad og lad os Livet friste,
Og dristig nyde al dets høie Fryd.
Det spaaet er: med dig din Slægt skal ødes;
Saa er det, thi til Ragnarokes Nat
Du skal paa Jorden vandre ved min Side;
100Thi ikkun jeg er din Valkyrie,
Og ikkun jeg kan dig til Valhal vie.

Sigurd.

Forunderligt! saa er da Gaaden løst,
Og strænge Norne, som min Slægt forfulgte,
Sig har forvandlet til en fager Mø.
O Hjordis! kunde hid dit Øie naa,
Saa gennem Taarer du mit Held beskued,
Da Nornerne du vilde høit velsigne,
Fordi de lærte mig de dulgte Sagn,
Og ledte mig til Sværdet under Mulde.
O Brynhild! sad jeg saa med dig paa Bænk

I Gjukes Borg, fuldkommen var min Lykke.

Brynhild.

I Gjukes Borg? Hvordan? Hvad vil du der?

Sigurd.

Jo elskte Brynhild! Did endnu jeg stunder;
Men at du vide maa hvorfor, saa hør
Det korte Sagn om min Bedrift paa Heden!

En Jotun, Fafners Broder, lærte mig
Min Faders Afgang, bød mig søge Gram,
Og jeg ham loved Fafner at nedfælde.
Til Gram mig Norner ledte, Regin mig
Til Gnytas Hede, Ormen maatte briste,
Men da til Bod hans Hjerte jeg ved Ild
Lod krympes som hans onde Broder vilde,
101Jeg Fingren brændte, stak den fluks i Mund,
For der at svales, og jeg rørte Tungen,
De Svaler fløi saa tæt om mig i Kreds,
Og halv forstod jeg deres sære Mæle:
De vared mig for Regin, og hans Blod
Udstrømmed brat paa Heden, de mig viste
Til Hindarfjeld og saa til Gjukes Borg,
Og denne Borg som Guld i Solen skinner
End for mit Øie, did jeg færdes maa,
Da kommer jeg igen og sidder ved din Side,
Og lystelig vi friste lange Liv.

Brynhild.

Ja, kunde Idræt saa sig knuge
Til Idræt fast, som Ordet sig til Ord,
Foruden Mellemrum og uden Lænke
Kan binde tæt, da troede jeg dig;
Men nu jeg seer imellem os at ligge
Et Rum langt bredere end det,
Som Gjukes Borg fra Hindarfjeld adskiller.
Det er som om vi laa i Brudeseng
Med draget Sværd imellem os, og ville
Vi sankes mer, kun over Sværdets Eg
En blodig Sti henløber. Sigurd, Sigurd!
Jeg frygter, end er Brynhild ei det Ord,
Som løser dig dit Livs den mørke Tale,
Men saa skal vorde. Ei jeg veed,
Om selv du raader, eller stærke Magter
102Dig drive frem, men Eet jeg veed tilfulde,
At enten skal jeg sidde dig paa Skød,
Med glatte Haand dig Kinden stryge, eller
Den knytte fast om haarde Sværdefang,
Og styre Odden ind til Hjerterødder.
Paa Gjukes Borg en fin og fager Mø,
I Silke svøbt, alt udaf Døren kiger,
Og naar du kommer, vil hun kalde dig
Med Røst, der klinger som en liflig Sang
Af Skovens Fugle, og hun har en Moder
I Troldevid og Konster mageløs;
Er til at staa imod du ogsaa mægtig
Og er du villig? Ormekød du aad
Og saare frygter jeg, du mig vil svige.

Sigurd.

Du mig forfærder ved din Tale, Brynhild!
Men se mig, om du kan, igennem Øiet

I Siælen ind, og tro min dyre Ed,
Ved Odin, Freja og de høie Nørner!
At aldrig vil jeg ægte anden Mø,
Var hun end hvid som Svanerne, der svømme
I Urdas Brønd og liflig sang som de.
Hvi skulde jeg det og? ved dig allene
Jo al min Attraa hænger fast og fuld.
Til Gjukes Borg jeg tvinges at henride,
Den fagre Mø jeg frygter ei, desmer
Jeg frygte maa for onde Trolddoms Konster,
103 Thi størk du mig alt med din store Kraft,
Og deel med mig den høie Kløgt du eier!

Brynhild.

Du maa da ride, Sigurd! kan ei stilles?
Ulykke kun af Færden kan jeg spaa,
Dog gerne vil jeg dig i Størke klæde,
Og gerne dele med dig al min Kløgt.

Øl jeg dig bærer,
Bolde Kæmpe!
Størkeblandet,
Fuldt af Hæder,
Viet med Sange,
Og med Stave,
Gode Galdre,
Glædes Runer.

Mimers Hoved
Høit sig løfted,
Da det sande
Stave lærte.

Risted var de
Rundt paa Svalin,
Alsvins Hov og
Arvaks Øre,
Risted rundt om
Hjul som ruller
104 Under Thors den
Stærke Kerre;
Bifrost Bro og
Brages Tunge;
Fenris Baand og
Granes Bringe;
Nogle stod paa
Norners Negle.

Norners Runer
Rører ingen,
Mjød hin stærke
Er hos Aser,
Er hos Vaner,
Er hos Alfer,
Somme Draaber
Er hos Mænd;
I dem rørtes
Alle Runer
Som maa røres.

Drukket har jeg
Dybt af Hornet,
Blandet Vædske
Dig til Baade;
Runer kan du,
Naar du drikker,

105Vel de due
Dog ei Norners
Imodstande.

Du Ølruner
Ret maa kunne,
At ei Hexe
Dig skal svige:
Rist dem paa Hornet
Og paa Haanden,
Naud paa Neglen!

Vie skal du
Drik som bydes,
Kaste Løg i
Fulde Bæger,
Da jeg veed, at
Aldrig vorder
Mjøden blandet
Dig til Meen.

Kløgt har jeg talet,
Nyd som du næmmed!
Kløgtig er Grimhild,
Strænge er Norner,
Afgrunden gaber,
Du dig forvoven
106Tumler paa Randen,
Selv maa du kaare.

Gjukes Borg.

Grimhild.

- 1 Rød om Midnat
Ilden blusser,
Kedlen syder,
Drik beredes,
Stærk og liflig,
Glæd dig Odin!
Glæder eder,
Aser Alle.
- 2 Jeg, af Jetters
Rod udsprungen,
Vaager medens
Drotter sove,
Øl at brygge
Til din Ætmand,
Glæd dig, Odin!
Se din Hæder!
- 3 Ingen Kværne
Kornet maled,
Dog jeg mægter
107Øl at brygge:
Kedlen syder
Høit, og skummer,
Nu skal Humle
Brat paasættes.
- 4 Stærke Humle!

Ei du groed
Langs med Gærde,
Bedske Urter
Størkefulde
Rundt i Skove
Har jeg sanket,
Vel de due.

5 Øl er lavet,
Det skal blandes,
Det skal stærkes,
Lyngfisk lange!
Røde Ildtang
Dig skal knibe,
Hvæs nu over
Fulde Kedel!

6 Drotter blotet
Fromt til Aser,
Denne Indvold
108Dog de glemte,
Den skal offres
Odins Ætmand,
Glæd dig, Odin!
Se din Hæder!

7 Øl er lavet,
Øl er blandet,
Og i Hornet
Runer skaarne,
Kom nu, Sigurd,
Mig at gæste!
Lifligt Gilde
Her dig bier.

8 Hornet skal jeg
Vist dig række,
Drik du fanger,
Som kan døve
Alle Minder,
Brynhild vaager,
Asers Æt paa
Jord skal ødes.

Gudrun.

O Moder! Moder! jeg maa dig oplede,
Thi sære Drømme mig i denne Nat
Har ængstet, og mig drevet op af Søvn.

109*Grimhild.*

Vær rolig, Datter, ofte drømmer Man
Hel ilde, men det volder ikkun Veiret.

Gudrun.

Ei voldte Veiret denne svare Drøm,
Den voldte Aser eller onde Jetter;
Ei veed jeg hvilke, thi jeg var saa glad,
Og blev saa sorrigfuld. Det end mig klemmer
Saa haardelig om Hjerte, og dog ei
For Alt paa Jord jeg Drømmen vilde glemme.

Grimhild.

Saa siig mig skyndelig, hvad drømte du?

Gudrun.

Mig tyktes jeg saa ensom gik i Lunden,
Og havde Skemt af lifligt Fuglekvad,
Og af saa mangen fager Blomst i Enge,
Da kom en Falk, og daled paa min Haand,
Han var saa fager, o han var saa prud,
Hans Fjedre skinned ret som Guld i Solen,
Hans Aasyn var, ei som det er paa Fugl,
Men som paa Mænd, dog ei paa Mænd jeg skued
Et saadant Øie med saa yndigt Lys,
Og Nebbet var ei Fugleneb, men Læbe,
Med det han rørte venlig ved min Mund;
O, hvor jeg elskede min Fugl! jeg klapped
De gyldne Fjedre sagtelig med Haand,
Jeg vidste ei, hvordan jeg skulde bære
110Ham hjem til Huse, saa han ikke fløi,
Og dog om Hals, om Fod og fagre Vinge
Ei vovede jeg Fingrene at sno,
Jeg frygted, at den Kære skulde vredes.
O, aldrig leved jeg en saadan Stund,
Saa overfyldt af Gammen og af Angest;
Jeg skjalv ved hvert et sagte Vindepust,
Jeg frygted fluks, at Vingen skulde løftes,
Og hvælved over Fjedrene min Haand;
Men mere sød var dog min største Angest,
End al den Glæde, jeg har havt paa Jord.

Grimhild.

En saadan Drøm er let at lægge ud:
Du fager est, og voksen udi Alder,
En Kongesøn har hørt dit store Ry,
Og kommer snarlig for til dig at beile.
Men hvorfor est du vel saa sorrigfuld?

Gudrun.

Hvorfor? ak Moder! om jeg brast af Sorg
Ei var det underligt; thi Drømmen endtes
Saa gruelig, saa sørgelig for mig.
Du kender Sagnet om den underlige Mø,
Som sover brynjeklædt paa Hindarfjeldet,
Mig tyktes, hun var vaagnet op af Dvale,
Og mødte mig i Lunden, som jeg gik;
Saasnart hun Falken saae, med onde Størke
Hun rev den af min Haand, og fluks
111Med Sværd hun Hovedet afskar, med Latter
Hun sugede hans varme Blod.
Jeg stod som Træerne omkring mig, ei
En Lyd jeg mægted at fremføre;
En Ulveunge sprang mig op i Favn,
Enddog mit Hjerte var hos Falken, maatte
Jeg kysse, kæle for det lede Dyr,
Og før jeg vidste det, stod mine Brødre
Ved Siden, Ulveungen sprang,
Og rev dem Hjertet ud af Livet.
O Moder! Moder! brat jeg da opvaagned,
Forfærdet sprang jeg nøgen op af Seng,
At finde dig. O, kunde du mig trøste!
O, vilde du! jeg veed, du eier Kløgt,
Men og jeg veed, du er mig ikke god;
O, tænk dog paa, jeg er din egen Datter!

Grimhild.

Min Datter est du ikke med min Villje,

Saalidt som jeg med den er Gjukes Viv;
Min Faders Gravøl var mit Bryllupsgilde,
Hans Bane tog mig med den anden Arv;
Ei du, ei heller dine store Brødre,
Kun Guttorm er i Sind mig lig;
I ogsaa vel har Noget af mig arvet,
Og det skal kendes i den sene Tid;
Men dog min Slægt I nævne onde Jetter,
Jeg elsker eder ei.

112 *Gudrun.*

Saa er ei Trøst
Hos dig at finde! kan du saa fornægte
Dit eget Blod? o, det er grueligt!
Kan ei min Bøn, min Graad dig ikke røre?
Er Hjertet nu, hvorunder før jeg laa,
Saa fremmed blevet, at det ei mig kender?

Grimhild.

Velan! jeg ynkes ved din store Vaande,
Jeg dig vil give Raad, og lyder du,
Da skal din Falk du fange udi Hænder.

Gudrun.

Og aldrig miste ham, ei se ham bløde?

Grimhild.

Evindeligt er Intet her paa Jord;
Men nys du sagde jo, enddog at Drømmen
Saa sørgelig en Ende tog tilsidst,
Du vilde ei, den ikke skulde været.
En Kongesøn, den ypperste af Æt,
Den vældigste og prudeste blandt Kæmper,
Han kommer her i Dag, om ham din Drøm
Jeg maa udlægge; har du Mod i Brystet,
Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild? Moder!

Grimhild.

Ja vaagnet er hun, Sigurd vil hun eie,
113(Saa heder Falken, du i Drømme saae);
Men vil du bære ham den stærke Drik,
Som jeg har brygget og ved Midnat blandet,
Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild!

Grimhild.

Est du saa ræd, at ei din Haand du tør
Udrække, byde kære Falk et Sæde,
Fordi dig Brynhild vil din Fangst misunde,
Da er dig Falken ei saa kær i Sind,
Som du har sagt, da kan du ikke hjælpes.

Gudrun.

Ak! det vil tage vist en grusom Ende;
Men er den Kæmpe udi Verden til,

Hvis Aasyn jeg i Drømme saae, da vilde
Alligevel jeg eie ham, om og
Ikkun saa kort min Gammen skulde vare,
Som medens Bryn sig over Øiesten
Opløfter; thi naar jeg kun veed tilvisse
At Øiet, jeg i Drømme saae, er vaagent,
Og vil beskue mig med Kærlighed,
Da vil jeg gerne dø; o vilde Brynhild
Og Ulven slide mig, ei mine Brødre
Og ikke ham, den Høie, Asaprude,
Da var jeg glad.

114 *Grimhild.*

Slaa dig til Ro!
Maaske ei Brynhild mægter dig at skade,
Og megen Gammen skal du nyde først.
Gak nu i Bure, svøb dig hel i Silke,
Naar Sigurd kommer, gak da ind i Sal,
Og hils ham fluks med høviske Gebærder,
Og ræk ham Hornet, som jeg rækker dig,
Og mens han drikker, se ham stivt i Øiet!
Det agte du hel vel; thi ellers ei
Han vorder din.

Gudrun.

Men Moder! Moder! er ei denne Drik
Til Meen for Kæmpen, farlig for den Bolde?

Grimhild.

Din Kærlighed til fule Asaæt
Mig harme maa, og jeg dig burde pine,
Og sige dig, du bar en Edderdrik,
Som knugede hans Hjerte hel isønder;
Dog ei jeg vil, og du kan dristig tro,
At ei den skader ham paa Liv og Lemmer,
Den driver ham kun Brynhild ud af Sind
Og dig derind; kan du end Mer begære?

Gudrun.

Begære kunde jeg, at ingen Mø
Ham var i Sind, at selv jeg kunde
Mig i hans Hjerte snige ind,
115 Ei komme der ved onde Konster.
Hvad saa begynder, kan ei ende vel,
Det ser jeg grant; men Kaar mig ikke undes,
Og eie maa jeg ham, om end han var
Selv Freias Beiler, og Gudindens Taarer
Ei skulde røre mig, ja ved hans Arm
Jeg vilde le, naar hun gik over Hede.

Grimhild.

Du est min Datter dog, fra denne Stund
Jeg elsker dig langt mer end nogensinde.

Herman.

Ad Veien rider mod vor Borg en Drot,
Hvad heller en af Guderne; thi storlig
Og sjelden nævnes maa den Kæmpes Færd.
Af Guld han skinner, mer end tvende Alen
Han tykkes høine sig fra Hesteryg,
Og Hesten er den vildeste, Man skued,

Den glimrer, som sin Rytter, hel af Guld,
Og flytter Fod saa skyndelig, at Ingen
Kan fæste Øie paa.

116 *Grimhild.*

Lyksalig Dag,
Paa hvilken Nords hin bedste Kæmpe stævner
Hid til vor Borg; thi skuffer mig ei Sindet,
Da er det Sigurd, Fafners priste Bane.
Op springer, Sønner! skyndelig fra Bænk,
Og ganger ud, at byde ham i Salen,
Til Drik og Sæde og til venlig Skemt!

Gudrune! gak, og bred i Øndveg Hyndet!
Og hent saa frem det dybe, prude Horn,
At du til Velkomst skænke kan for Kæmpen.
Du, Gjuke! reis dig fra dit høie Sæde
Og stand paa Gulv, at række Kæmpen Haand,
Han vel fortjener, vi ham storlig hædre;
Thi han er vældig, og en saadan Maag
Med Fafners Guld og egen Størke kunde
Dit Rige løfte og din Magt befæste,
Saa ei du længer stolten Budlung veeg.
Jeg selv vil stande her ved Dør og skue
Den Størke, før jeg sees af ham; thi stor
Er Magten, som sig Øiet kan tilegne.

Gjuke.

Hvi skal jeg staa mig træt paa gamle Ben,
For denne Ungersvend at hædre?
Du kalder ham vor Maag, mig tykkes
117Det bedre sømmed sig, han beiled først;
Vi skal dog ei vor Datter byde fal?

Grimhild.

Vi skulde bie, til han dræbte dig
Og hende røved, for at Datter ikke
En bedre Lod end Moder skulde nyde?

Men hist er Kæmpen alt, jeg har ham seet,
Der kommer han, hvor mandelig han ganger!
Hvor løfter han sig ikke høit fra Jord,
Og skygger over dine Sønner, Gjuke!
Hel hvast er Øiet, længe ei derpaa
Jeg stirre kan, det er som Ild gik ud
Derfra, hver Jotun at fortære;
Men det skal lukkes, lukkes haardt i Laas,
Udslukkes skal den onde Ild i Høien.
Og dette Øie er Gudrunes Lyst!
Jeg sprak af Harme vist, om ei jeg mægted
At hævne mig; men skjul dig, Harme, nu
I Krogen, som er inderst i mit Hjerte!
Og spiller paa min Læbe, søde Ord!
At jeg ham dysse kan og daare.

Velkommen fra det Fjerne, Ungersvend!
Navnkundig mer end hundredaarig Kæmpe!
Man seer, at du est groet op i Nord
Iblandt de høie, klippestærke Ege,
118Og ingen vist, som er dig lig i Alder,
Dig sprang forbi i Størke og i Vækst;
Du stander her imellem mine Sønner,
Som mellem Buske staar den ranke Ask,
Og skyldigt er det, at de dig bør tjene.

Men vilde du af Høimod Brodernavn
Dem skænke, glæded du en Moders Sind,
Da turde jeg og nævne mig din Moder,
Og mens fra Hende, den Lyksalige, som dig
Har avlet, vidt adskilt du vanker,
Du kunde kvæges ved den kære Lyd,
Som kaldte frem de svundne Dages Minder.

Sigurd.

Fra Læben strømme liflig dine Ord,
Og hvis den Bæk, som flyder, er udsprungen
Af Hjerterod, jeg er velkommen Gæst;
Men ei jeg svare kan, som du mig beder,
Thi Modernavn er mig en hellig Lyd,
Og ei med den jeg kan en Fremmed hilse.
Ei har jeg Brødre, men jeg havde to,
Enddog jeg aldrig saae dem her ilive,
Jeg hørte deres Pris, og Brodernavn
Ei til Ukendte maa jeg derfor give.
Du tro og ei, at mens jeg vanker vidt
Om Lande, Alt mig fattes, som kan kvæge:
En Mø jeg har mig, baade prud og væn,
119 Brynhilde er som Moder mig og Broder,
Og mer end det, hun er min Fæstemø.

Grimhild.

Jeg lover det, du est en kærlig Søn,
En trofast Broder og en trofast Beiler.
Jeg vilde prøve, om dit store Rygte
Og havde mælet sandt i alle Maader;
Det har stadfæstet sig i første Øieblik,
Og stolt jeg er af dig at kunne huse.
Nedlad dig nu paa Bænk, gæk ind og ud,
Som i din egen Borg! og hvad dig lyster,
Det virke du!

Gjuke.

Velkommen, Ungersvend!

Sigurd.

Ak, stander der du gamle Drot saalænge
At hilse mig, hvi blev du ei paa Hyndet?
Jeg takker rørt, men og jeg skammer mig,
At Oldingen har biet paa min Hilsen.

Grimhild.

Gudrune! gæk og skænk den brune Mjød,
Saa høit til Velkomst den i Hornet skummer.

Gudrun.

Jeg, bolde Kæmpe! skulde og dig hilse,
Og byde dig velkommen i vor Sal;
Men ung jeg er og ikke snild i Tunge,
Jeg ei forstaar at stille mine Ord.
120l brune Mjød jeg hørte, Skjaldskab svømmer,
Og Eet jeg veed: at Skjalden ei med Kløgt
Kan føie sine Ord til mere liflig Klang,
End jeg min Hilsen gav, om jeg det mægted.
Thi rækker jeg det fulde Horn med Bøn:
At det for mig maa tale. Hvis du tømmer
Hvad jeg iskænker dig af venlig Hu,
Da mener jeg, dig tækkedes min Hilsen.

Sigurd.

Det tomme Horn jeg giver dig i Haand;
Men ei de Ord, som dine Øine mælte,
Jeg giver dig igen, dem gemmer jeg
I Hjertet dybt, thi de til Hjertet talte.
Vil, fagre Mø! du sidde ned paa Bænk,
Og tale Gammensord i Aftenstunden?
Vil du mig sige skyndelig dit Navn?

Gudrun.

Vist vil jeg gerne sidde dig ved Side
I Aftenstund, og mens jeg drager Aande.
Mit Navn er Gudrun; kan det tækkes dig?
Hvis ei, da siig, hvordan du mig vil nævne!

Sigurd.

Du heder Gudrun? hvilket fagert Navn!
Saa prudt og dog saa elskeligt det klinger!
En Guderune est du, som har Magt
Til Alt paa Jord at kunne undertvinge;
121Men mild er Magten, som dit Navn er mildnet,
Og bradt det virker, som dit korte Navn.

Gunnar.

Vel tykkes det kun lidet sømmeligt,
At byde Søster til en fremmed Kæmpe;
Men saa navnkundig, som du est paa Jord,
Ei bedre Maag os Guderne kan unde.
Hel gerne maa du raade Gjukes Arv,
Vi ville tælles mellem dine Jarler.

Sigurd.

Hav Tak, du Gæve! for dit store Bud!
Jeg Gudrun tager, Riget skal I raade,
Og vi os sværge i Fostbroderlag.
Kom Hogne! fluks vi vores Blod vil blande
I dette Horn, da kan ved hver en Drik
Vi mindes, at vi ere svorne Brødre.
Du Guttorm, halvopvoksne Svend!
Du tegner til at vorde dygtig Kæmpe,
Vil du ei med?

Grimhild.

Nei, end han er for ung;
Men naar han vokser, skal han ogsaa blande
Sit Blod med dit, ei sandt, min Guttorm!

Guttorm.

Vist skal jeg, Moder! naar jeg Sværd kan løfte,
Og dølge Odden dybt i Kæmpebryst.

122Sigurd.

Saa sværge vi, ved høie Norner selv,
At som vort Blod sig udi Hornet blander,
Saa vil vi blande vores Sind og Daad,
Og staa hinanden bi til sidste Draabe;
Men vorder en af os med Vaaben dræbt,
Skal Blodet ei i Aaren finde Ro
Hos den som lever, før hans Død er hevnet.

Gunnar og Hogne.

Det sværge vi ved høie Norner selv!

Grimhild.

1 Tænder de røde,
Lysende Blus!
Leder til Kamret
Sigurd og Gudrun!
Sigurd er vorden
Gjukungers Broder,
Gjukungers Maag,
Stor er vor Gammen.

2 Ud est du gangen,
Ætmand af Odin!
Gudernes Runer
Høilig du priste,
123 Jotuners Runer
Mægte og Noget.
Skælv, naar du vaagner,
Vaagen er Brynhild.

Fjerde Samtale.

Brynhilds Bur i Hlindalen.

Brynhild.

Hvad tykkes dig, Odrune! om mit Værk?

Odrun.

Mig tykkes, at du rører pæne Naal
Saa mageløs, som før du Spyde rysted.
Hvor livlig stander ikke Kæmpen der,
Og Ormen maa jeg gyse for, som vinder
Saa fast sig om hans Liv, og dog
Igen Man seer, at han har ei at frygte,
Thi saaret hænger Ormens Hoved ned,
Og Sværdet bæres af en kraftig Haand.
Men siig mig, Søster! hvad har saa forvandlet
124Dit Sind, at nu du sidder hjemme her
Med Kvindesyssel, rider ei til Valen?
Har i din lange Søvn du Striden glemt,
Og hvad er det, hvorefter nu du længes?
Thi længes maa en Mø, hvis ei
Hun uden Liv nedsynke maa til Jorden.
Er det den Kæmpe, som dig vakte op,
Hvis Billede du her med Konst udsyed,
Som er dit Hjerte nær?

Brynhild.

Saa er det, Søster!
Men tro kun ei, jeg min Natur har glemt:
Mig Sigurd fandt paa Hindarfjeld, og vi
Med stærke Eder har os sammenbundet;
Han drog til Gjukes Borg, og jeg drog hid
At vente ham. Jeg spændte dyre Silke
I Rammen fast og svor en hellig Ed,
At vente ham indtil jeg havde virket

Med Guld hans Billed og hans store Daad.
Det er nu sket, og hvis før Solen daler
Han ikke ganger ind for mig i Sal,
Da klæder jeg i Morgen mig i Brynje,
Og rider gennem Luft og Hav og Land,
Ham at oplede, eie, eller dræbe.

Odrun.

Ak haard du est, som fordum end i Sind
Jeg elsker Gunnar, ham, den fagre Gjukung,
125 Han mig har svoret Kærlighed,
Og længe har jeg ventet ham forgæves;
Hvis jeg ham saae med anden Kvinde gift,
Jeg maatte sørge, ja jeg maatte dø;
Men nænte dog den Kære ei at skade,
Thi tvende Sinde døde jeg i ham.

Brynhild.

Det Budles Mø, men ikke Odins sømmer,
At føle saa, Valkyrien kan ei
Den Kæmpe slippe, som hun eengang kaared;
Til Valhal skal han, ei til Frejas Sal,
Om hun og did paa Spydets ham skal bære.

Sigurd.

Hilsæl, I Møer paa de fagre Hynder!
Du brynjeklædte er vel Brynhild og?

Odrun.

Hans Aasyn er det, men dog ei hans Røst.

Brynhild.

Din Røst jeg kender, men dit Aasyn ikke,
Hvad vil du Brynhild?

Sigurd.

Jeg hos Atle var
Og beiled til dig, han mig bød at ride
Igennem Luen, som er trindt din Sal;
Det har jeg gjort, og nu dig selv jeg spørger:
Om du vil eie mig?

Brynhild.

Din Tunge vel
126Og Øiets Hvasse, som sig vil fordølge,
Men Mere ei.

Odrun.

Ja, Brynhild, tag det snart,
Det Øvrige er mit til Arv og Eie.

Sigurd.

I vil mig dele, Møer! men jeg ei
Mig saa vil lade sønderrive.
Er jeg vildfarets? er jeg kommet ind
Til Jettekvinder? sært I sidde, Møer!

Brynhild.

Og sært du stander, underlige Kæmpe!

Til Brynhild og til Odrun kom du ind;
Men siig os: hvo est du?

Sigurd.

Mit Navn er Gunnar.

Odrun.

Dit Navn er Gunnar, Gjukes Søn?

Sigurd.

Saa er det.

Odrun.

Nu, og kender du ei Odrun?

Sigurd.

Jeg kender Gudrun kun, men ingen Odrun.

Odrun.

Forunderligt! jeg drages mod dig hen,
Men stødes bort igen af Mund og Øie.

127 *Brynhild.*

Est du ei Sigurd, Sigmunds Søn?
Hvor kom du da igennem Luen?

Sigurd.

Paa Granes Ryg, ei nogen Hest jeg veed,
Foruden ham, som mægter Ild at træde.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd? er han død?
Og arved du hans Hest, hans Blik, hans Tunge?

Sigurd.

Du nævned Mit; jeg ingen Kæmpe veed,
Som eied det før mig.

Brynhild.

Er det dit eget?
Og kender du da denne stærke Kæmpe,
Som jeg har virket med det røde Guld?

Sigurd.

Mig selv jeg maa vel kende, som jeg stander,
Og drages svarlig med den lede Orm.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd! hvilken Kaaglen!
Er Fafner ei af Sigurd blevet dræbt?
Jo, har du dræbt ham, maa du være Sigurd,
Og dog jeg seer, du er ham ikke heel;
Men siig mig, kender du ei Brynhild?

128 *Sigurd.*

Naar jeg dig seer, og til din Tale lytter,

Da tykkes det mig dunkelt, som engang
Jeg før har seet dig, hørt din haarde Stemme;
Men det er for mig, som den glemte Drøm,
Der svæver uden Skikkelse for Øiet,
Og stundom hændes det, at naar i Liv
Vi Noget møde, der os sælsomt griber,
Da bæres det os for, som om vi alt
Det havde drømt engang for længe siden.
Vil du da eie Gunnar, Gjukes Søn?

Brynhild.

Jeg vil ei have Gunnar, aldrig, aldrig.

Sigurd.

Men har du ikke svoret selv den Ed,
At den som red paa Grane gennem Luen
Med Fafners Guld, ham vilde du til Mand
Dig tage; vil du ud af Dørren kige,
Da kan du Grane se; du maa vel holde
Den Ed, du svor.

Brynhild.

Jeg vil det ei —
Men du har Ret, jeg maa, jeg i mig føler
En Magt, som jeg kan ikke staa imod.
129! strænge Norner! som for Alting raade,
Hvormed har jeg fortjent en saadan Straf?
Jeg eder lød, og lød, fordi jeg maatte;
Og nu jeg gifter mig, fordi jeg maa.
Dog nei, det er kun onde Jettemagter,
Som mig forblinde, som en anden Ham
Paa Sigurd kaaglede og bandt hans Tunge,
Saa ei han nævne kan sit eget Navn;
Thi Sigurd er han, Sigurd er du, Kæmpe!
Det Sværd, hvorpaa du støtter dig, er Gram;
Til dig, men ei til Gunnar jeg mig fæster.

Sigurd.

Med disse Ord du dig til Gunnar fæster.

Brynhild.

Nei kun til dig, og denne fagre Ring
Skal være Tegn paa ham, som jeg mig kaared.

Sigurd.

Din Ring jeg kender, den var fordum min;
Hvor fik du den?

Brynhild.

Af dig, af Sigurd,
Kan du ei mindes det?

Sigurd.

Kun eet jeg mindes,
At denne Ring var fordum min, men ei jeg veed
130Hvor du den fik; dog det ei ene
Er underligt, jeg Meget ei begriber.

Odrun.

For Enden paa det sære Spil jeg gruer.

Gjukes Borg.

Grimhild.

1 Øl jeg brygged,
Bedst af alle;
Tunge Drikke
Døved Minder,
Alle sove,
Som jeg vilde,
Sigurd til Brynhild
Beiler for Gunnar.

2 Nu ved Midnat
Modne Druer
Har jeg presset.
Det som sover,
Skal nu vaagne,
Andengang Brynhild
Brat skal opvækkes.

3 131Mos paa Stenen
Sad indgroet,
Det kan mindes
Midgards Ungdom.
Hundehjerne
Husker trolig,
Hvad kan bedre
Vække Minder?

4 Det kan Sagas
Sære Runer;
De som gemme
Gammel Idræt,
Nid om Jetter
I har mælet;
Min er nu Magten,
Mig skal I tjene.

5 Gærer, gærer,
Friske Safter!
Alt som døver,
Dampe hurtig!
Alt som vækker,
Vorde bundet!
Da skal i Morgen
Minderne vaagne.

6 132Odin, Odin!
Ene drikker
Du i Valhal
Vin den klare;
Glæd dig! glæd dig!
Grimhild skænker
Vinen i Bæger,
Bærer for Sigurd.

Skoven ved Borgen.

Brynhild.

- 1 Stormen hviner,
Sneen fyger,
Kolde Brynje
Køler Brystet;
Dog forinden
Ilden brænder,
Og i Hjertet
Høit det luer.
- 2 Ingen Kulde
Kan mig svale,
Førend Staalet
Søndrer Hjertet;
133Ei kan Vandet
Ilden slukke,
Blod kan ene
Baalet dysse.
- 3 Hvas og skummel
Skrider Natten;
Jeg maa træde
Is og Driver,
Mens i Gammen
Gudrun favner
Nordens Kæmpe,
Kongers Høvding.
- 4 Han skal bløde,
Blegne skal han,
Øiet saae, han
Sov hos Gudrun,
Det skal se ham
Dødblund sove,
Før ei Harmen
Hvile finder.

Men hvorfor løb jeg ei med draget Sværd
Til Sengen ind og rødned hvide Lagen?
Er jeg en Kvinde, som de Andre dog,
Og gruer jeg for hvasse Staal at løfte?
134Det end er Tid; i dybe Midnatssøvn
Han ligger tung, afsted, afsted! —
Nei, ikke sovende, men vaagen skal han dø.
O Sol! hvi nøler du? fra Tidens Fødsel
Til denne Stund du ei har havt et Syn,
Som det dig undes, naar du nu opstiger.
Hans dyre Eder skal jeg ham optælle,
Fra hver han sig skal løse med et Saar,
Og jeg skal le ad al hans store Pinsel,
Og naar han blegner, naar hans Krop er Lig,
Som Iglen jeg vil suge kolde Blod
Af Hjertet ud til selv mig Dødens Kulde
Opfylder heel; med hidtil ukendt Gru
Skal Mennesker mit Endeligt beskue.
Her vil jeg sidde paa den frosne Jord,
Af Sne indfyget og af Kulde knuget,
Og vente paa det aarle Morgengry;
Thi aldrig vil i Gunnars Arm jeg hvile.

Sigurd.

Hvor vil jeg hen? hvor drive onde Magter
Mig hen i Vinternattens fæle Mulm?
Hvad skal jeg i det vide Rum herude,
Det i mig altid dog er lige trangt.

O kom du Ulv, som høit i Skoven tuder,
Og riv mig hurtig Hjertet ud af Liv!
At Blodet, som nu gloende sig vælter
I mine Aarer, svales kan og størkne.
135 Du flygter, Ulv! min Stemme dig forfærder,
Du mener jeg er Fenris Ulv, af Baand
Udsluppet; ja som Fenris Ulv af Guder
Og Mennesker jeg er forhadet.
Det bedre er, min Æt med mig forgaar,
Og hæderfuld igennem mange Aldre
Med den jeg lever udi Skjaldens Kvad,
End at i mig, mens end jeg Livet frister,
Den skulde undergaa. — Ja, saa jeg mæled,
Jeg tænkte kun, at som det friske Straa
Mig Staalet skulde løs fra Jorden skære;
Ei tænkte jeg, at som det hule Træ
Med visne Grene og dog fast i Jorden
Jeg skulde staa engang, som nu jeg staa.
Min Slægt forgik i mig, mens end jeg leved,
Som Volsung Kæmpe blev i Moders Liv.
Hvad har jeg virket, som er værdt at mindes,
Som kan forherlige min svundne Slægt?
Min Fader har jeg paa sin Bane hævnnet,
Men hvilken Bondesøn gør ikke det?
Jeg Fafner dræbte, men hans Edderstrømme
Ei kunde skade mig; det ei er Daad,
Som Slægten hædrer. Regin har jeg myrdet,
Og sagde Fugle sandt, da var det Ret;
Men hvilken Idræt, slig en Dværg at myrde?
Jeg red igennem Luen, ikkun Faa
Det vove, men hvorfor da ikke?
136 Fordi ei nogen Grane bærer dem.
Jeg fæsted Brynhild og jeg fæsted Gudrun,
Mens begge levede; vanhædret er
Ved mig min stolte Slægt, ei hædret.
Hvad vil jeg? Gudrun! skal jeg dig forlade,
Som med al Størke hænger dig ved mig?
Og kan jeg? blødte ei mit Hjerte,
Da Armene du efter mig udstrakte,
Da Angestskriget over vilde Færd
Paa Læben døde? jo, jeg elsker dig.
Men Brynhild! du, hvem og mit Hjerte kaared,
Hvis Billed fylder Sjælen og uddriver
Hvert andet Billed, ja min Gudruns selv!
Skal dig jeg miste? kan mit Syn udholde
Din frygtelige Skikkelse, dit Blik?
Og maa jeg ei af dig mig vente Døden?
Vil du med Grumhed ikke hevne,
At mine dyre Eder saa jeg brød?

Brynhild.

Ja brudt dem har du, angrer det forsilde.

Sigurd.

Hvem taler? det er Brynhilds haarde Røst,
Det er den Røst, som jeg maa altid høre,
Jeg skælver for den, som den lede Troid
For høie Tordenskrald, og Øiets Ild
Der følger den, som Lynet følger Torden,
Som det, og rammer alle Ledemod.
137 O gid hun var her selv! maaske hun da
Sig over mig forbarmed, stødte Sværdet
Mig ind til Hjerterod.

Brynhild.

Hun er her.

Sigurd.

Du er her, Brynhild! kom da snart og end
Min Kval!

Brynhild.

Det havde jeg betænkt;
Men da jeg seer at Sorg dig nager,
Ei vil jeg haste, længe vil jeg nøle,
Du leve skal og tæres hen i Kval,
Til Huden skrumpes over nøgne Knokler,
Og Benet ryster som et Espeløv;
Thi al min Gammen har du spildt, min Glæde
Jeg nu maa søge kun i Harm og Hevn.

Sigurd.

Saa ful en Gammen skal dig ikke undes,
Saa sandt jeg end kan løfte hvasse Sværd.

Brynhild.

Har du forglemt, at aldrig Valhals Dør
For den oplades, som ei blev indviet
Af Odins Mø, og mindes du ei mer,
At jeg er din Valkyrie? hvad heller
Vil du til Helas mørke Vaaning fare?

138 *Sigurd.*

O vær ei grusom! ikke angerløs
Jeg er, men dog undskyldelig at nævne.
Du sagde selv, da du mig Runer lærte,
At ei de kunde Norners staa imod;
Saa var det og, jeg stod i Gjukes Borg,
Mig rakte Gudrun Trolddomsdrik i Hornet;
Jeg vilde Runer riste, kunde ei,
Jeg drak, jeg maatte drikke, og forsvundet
Hvert Minde var om dig og om dit Navn.
Først denne Aften, da jeg Bægret tømte,
Opvaagned glemte Minder i min Sjæl;
Da først forstod jeg, hvad det var som rysted
Mig, da jeg stædtes ind for dig i Sal,
Og beilede til dig i Gunnars Ham.
Saa klart, saa grueligt stod Alt for Øiet,
Min Moders Varsel, dine Spaadomsord,
Og Grimhilds Trolddom og min egen Brøde,
Din grumme Hevn og Slægtens Undergang.

Brynhild.

Du kendte mig da ei, dengang du beiled.

Sigurd.

Ei var det løiet, hvad jeg sagde dig,
Du var mig som en Drøm, hvorom Man drømmer.
Alt hvad jeg husked, var at hine Fugle
Paa Gnytahede nævned mig en Mø,
Som ei var Gudrun, men naar paa det længste
139Jeg havde ledt, dog ikkun Gudruns Navn
Jeg kom ihu.

Brynhild.

Saa skal af Naade
Dig Døden undes; men jeg vil ei selv
Dig dræbe; thi min Hevn skal med din Død begynde.

Sigurd.

Men Brynhild! jeg med Gudrun har en Søn,
Uskyldig, spæd, han ved sin Moders Bryst
End diende og lallende sig skjuler,
I ham jo dog forplantes maa min Æt.

Brynhild.

Den Ulveunge! Edder er hans Blod,
Af Trolddom og af Meneed er han avlet.
Du mig tilhører, men ei er du heel,
Saalænge Sønnen, du med mig ei avled,
Er til, og han maa dø.

Sigurd.

Saa skal min Slægt
Da undergaa!

Brynhild.

O bort med Klagemaal!
Langt mer berømt skal Volsungslægten vorde
Just ved dens Undergang, end om den frisk
I mange Aldre blomstrede paa Jorden;
Af Gjukes hele Slægt en Bautasten
Med Runer, risted af det skarpe Sværd,
140Skal paa dens Gravhøi sig grundfæstet løfte;
Og naar en Skjald opfylde vil med Gru
En Kongehald og Kæmpers stærke Barm,
Da skal om os og Gjukes Slægt han kvæde.
Nu lystig, Sigurd! vi i Valhal mødes.
Men gak nu bort, thi hist jeg Gunnar skuer,
Med Blus han søger mig i mørke Nat,
Det ei behøves, jeg skal sikkert komme.

Thorkild.

¹ Brus kun hult, du Storm fra Nord!
Brus kun over frosne Jord,
Jeg vil ikke grue;
Thi min Frelasers milde Røst
Dæmped Stormen i mit Bryst,
Og hans Naades Lue
Har optøet Hjertets Iis;
Derfor Tungen til hans Pris
Skal jeg stadig røre.

² Vinternatten er saa mørk,
Vildsom er den øde Ørk,
Dog jeg ei mon grue;
Thi et Lys opgik saa brat
I min Sjæls den mørke Nat,
Varig er dets Lue.
141Gjennem Verdens Ørk saa trang
Vandrer jeg med Bøn og Sang,
Intet mig forfærder.

³ Ulven tuder høit i Skov,
Tuder hungrig efter Rov;
Men jeg har en Hyrde,
Som forlader ei sin Hjord,

Trofast han mod Ulven staar,
Som vil Sjælen myrde.
Derfor ganger jeg saa trygt,
Sjunger trøstig uden Frygt,
Medens Ulven tuder.

Hvad glimter hist? er det et natligt Blus,
Hvorned mig Satan tænker at forvilde?
Jeg trodser dig, du fule Aand, og gaar
Mod Blusset hen; saa dyb er ingen Mose,
At nogen Sjæl, som har sin Frelser kær,
Ei skulde rækkes af hans Almagts Haand;
Og Legemet vel mægter sig at reise,
Naar paa den store Dag Basunens Klang
Forkynder Timen, da hver Gravs Indbygger
Skal høre Røsten af Guds egen Søn.
142 Dog nei, det er vist Mennesker, som vandre,
End er min Vandrings Dage ei forbi,
Og Herren sender mig et Lys til Frelse.
Hvorledes? staaer ei hist en Mand,
Af Vækst en Kæmpe, ubevægelig,
Som om han var af Nattekuld forstenet?
Hvem er du, Kæmpe, kan du vise mig
En Vei, som fører fra den mørke Skov
Til aaben Mark, hvor Menneskene bygge?

Sigurd.

Vil du til Gengæld vise mig en Vei,
Som fører langt fra Mennesker og Guder?

Thorkild.

Fortvivlet spørger du, og rolig svarer jeg:
En saadan Vei jeg sikkerlig kan vise;
Men hvis du vil, da siig mig hvo du est?

Sigurd.

Ei Sind jeg har til lang unyttig Tale,
Og hvem jeg er vedkommer ikke dig.
Vil du til Mennesker, da skal jeg lede
Dig ud af Skoven paa den jævne Mark;
Der kan du se en Kongeborg sig løfte,
Og der du ei vil savne Nattely.

143 *Thorkild.*

Jeg uforskammet ei mig vil indtrænge
I Hjertets Løndom og den dulgte Sorg;
Men jeg har alt en Række Aar paa Bagen,
Og i min Barm et roligt Alvorssind;
Maaske, ifald du sagde mig din Kummer,
Det undtes mig at lindre Sjælens Nød.

Sigurd.

Hvor har du hjemme? og hvad er dit Navn?

Thorkild.

Jeg ikke mer har noget Hjem paa Jord,
Ei heller mon jeg efter saadant hige;
Thi jeg stadfæstet er udi en Tro,
Som lærer mig, vort Hjem er ei paa Jorden.
I Hunsigov hengik min Ungdoms Aar,
Og Thorkild er mit Navn.

Sigurd.

I Hunsigov?
Det er mit Fædreland og Arverige.
Saa kender du min vidtberømte Slægt?

Thorkild.

Hvordan? er du en Volsung? er du da
En Søn af Sigmund og Hjordise?

144*Sigurd.*

Det er jeg vist, og Sigurd er mit Navn.

Thorkild.

Forunderlige ere Herrens Veie!
Saa foer jeg da i Nattens Mørke vild,
For ham at finde, som min Sjæl begærte
I mange Aar at samles venlig med.
De tunge Sagn om dine gamle Frænder
Mig ængsted mangengang i Ungdoms Aar;
Ved dine Brødrers Skæbne har jeg gruet,
Og der din Moder svanger gik med dig,
Jeg stod med hende ved din Faders Lig.
Der skiltes vi med tunge Ahnelser;
Hun drog mod Nord, og jeg neddrog i Syd,
Hun vilde fra de strænge Norner flygte,
Jeg fulgte deres underlige Kald,
Og blev ei skuffet; men din bittre Smerte
Kundgør mig Skuffelsen af hendes Haab.
Dog hvilket Uheld er det, som har mægtet
At bøie saa det stærke Kæmpesind?

Sigurd.

Forgæves ei de sære Hændelser,
Som mødte mig og dem som forestaa,
Jeg mindes vil; det Gjorte ei kan ændres,
145Og det Tilkommende undgaaes ei;
Men da du er en Ven af Volsungslægten,
Og som bedaget Mand ved lange Grublen klog,
Jeg dig vil sige, hvad det er som piner
Og bøier mig i denne bittre Stund:
Min Død er nær, derved jeg ei mon grue,
Men at med mig forgaar min gamle Slægt,
Og at i Liv saa underlig jeg dreves,
Af stærke, underfulde Magter frem,
Saa tit jeg gjorde, hvad jeg nødigst vilde,
Saa at ei Daad det undtes mig at virke,
Der stillede min underlige Trang,
Og sikkred mig et saadant Eftermæle,
Som jeg i Følelsen af Ungdoms Kraft,
Og stirrende paa de henfarne Kæmper,
Mig drømte som en Kæmpes visse Løn —
Det piner mig nu indtil Marv og Been.

Thorkild.

Vildfarende! du staar paa Gravens Rand,
Og tænker kun paa daarligt Eftermæle,
Som dog ei kan dit døve Øre naa,
Og ei paa hvad dig selv saa nær vedkommer,
Paa hvor du efter Døden kommer hen.
Om dig og om den hele blinde Flok,
Hvis Higen er at vinde jordisk Ære,
Og leve salig i et Skjaldekvad,

146Har talet sandt en hellig Oldtids Sanger:
I saae kun Veir og høste Hvirvelvind;
Thi som et ondt og blodigt Hagelveir
Fordærvende I fare gennem Lande,
Og dermed vil I vinde evig Pris,
Og dermed vil I købe Valhals Gammen;
Men hvad I høste, er en Hvirvelvind,
Som i et Afgrunds Dyb jer selv nedmaler,
Og naar som Rygte den fra Old til Old
Hensuser, klædt i Skjaldes Kæmpesange,
Den griber end saamangen Ungersvend,
For i det samme Svælg ham at nedhvirvle.
Vær derfor glad, hvis Herrens Miskundhed
Dig hindred fra dit Navn med Blod at skrive
Paa Skjaldes Tunge, dig til daarlig Pris!

Sigurd.

Forunderlig maa nævnes vist din Tale,
Thi dorsk og lumpen er dog hver en Sjæl,
Der lever kun for denne Haandfuld Dage,
Som er af vise Norner os tilmaalt.
En slingrer bort fra Øl og Mjød til Sengen,
Og sover Rusen ud i Kvindefavn;
En Anden gaar i Studespor bag Ploven,
Og venter gabende paa Sol og Regn,
Og naar sin Sæd han har i Laden bjerget,
Han tyer til den varme Askekrog,
Og tygger Drøv, som Studene, hans Brødre.
147En Tredie omflakker trindt paa Hav,
Opdynger Guld og Sølv ved onde Rænker,
Og ruger gerrig over vundne Skat.
Er Saadant bedre, end med Manddomshjerte
At trodse Alt, hvad Hoben gruer for?
At drage rundt med Herreskjold i Lande,
At straffe Nidinge og hevne Overvold!
Ja, skulde vi, som ned fra Aser stamme,
Vel skue ørkesløse til, imedens
Med Vold og List den fule Jotunflok
Fra Guder og fra os al Jorden rev?
Og hvad skal vi i Livet hige efter,
Om ikke Pris af Efterslægtens Mund,
Og efter Døden Valhals stolte Gammen?

Thorkild.

Du siger sandt, at kun den dorske Sjæl
Hendøser Livet med sin Bug at fylde,
Og agte kun paa Sandsernes Behag;
Det og er sandt, at ikkun den har levet,
Hvis Maal er hist bag Graven i det Fjerne,
Som kæk fremstræber gennem vildsom Ørk
Og hvasse Torne, over bratte Fjelde,
Henstirrende kun paa den fjerne Glands.
Saavidt er din og Nordens Kæmpetro
Ulastelig, ja hæderlig og sand;
Men tænker du at den som Sædekornet
148I Jorden lægger med gudfrygtigt Haab,
At det ved Regn og Solskin fra det Høie
Opvokse skal og modnes til hans Gavn,
Er mindre værd end I som stolte trodse
Paa egen Kraft og paa de hvasse Sværde?
Nei, salig skal ydmyge Bondemand
Fra sure Arbeid efter Døden hvile,
Naar de som trodsede paa Kraft og Kløgt
Med pint og sønderknuset Aand maa hyle.
Du mener at fortjene Valhals Fryd

Ved Kamp mod Jotuner; men du maa vide,
At alle Folk, som bo paa Jordens Kreds,
Nedstamme alle fra den samme Fader,
Og ere ligenær med Gud i Slægt.
Det er kun Løgn hvad Man har sammendigtet
Om Gudeslægter og om Gudestrid,
Om Odin, Valhal og om Ragnaroke.

Sigurd.

Paa Odins Magt jeg hartad selv maa tvivle,
Da ei sin Slægt han kan fra Undergang
Udfri; men at han ei er til, det tykkes
Mig sært at sige; thi hvoraf kan du
Vel vide hvad der rører sig i Himlen?

Thorkild.

Du har vel hørt, der boer et Folk bag Rhin,
Som har en anden Tro end tydske Mænd?
Til dette Folk jeg med uroligt Hjerte
149Hendrog, da Tvivl om vores Asatro
Mig ængsted saare, og en sanddru Lære
Jeg der har nemmet, ikke dunkle Sagn,
Som dem, hvorpaa sig Asalæren hviler,
Det er, men sand Forkyndelse af Alt,
Hvad der er værd for Mennesker at vide.
Det findes klart optegnet i en Bog,
Som er paa gamle Tungemaal opskrevet,
Og har nu gennem mange hundred Aar
Fra Østen som en Ledestjerne vandret.

Sigurd.

Men hvem forstaar de gamle Tungemaal?

Thorkild.

De gudhengivne Mænd, som sig fra Verden
Afsondre og i hellig Andagts Ro
Paa Skriften grunde i de lange Nætter,
Tilegne sig de gamle Tungemaal;
Men paa de ny de ogsaa den udlægge,
Og jeg dem har i Romersproget læst.

Sigurd.

Hvis som du siger Sandheds rette Lys
For vores Syn var hidindtil forborgent,
Og at saa klart det skinner i den Bog,
Hel gerne da jeg af dig vilde høre
En Hovedsum af hvad vi bør at tro.
I kolde Nat en Mand, som har omvanket
Paa vildsom Sti, at standse her i Skov,
150Og bede ham i Ord sig at udbrede,
Er gæstmildt ei; men denne kolde Nat
Maaske er min den sidste, og paa Borgen
Jeg ikke er min egen mer som her.

Thorkild.

O, tal ei saa, langt heller jeg vil tale
End du vil høre til, og Himlens Gud,
Som har mig paa min lange Vandring størket,
Han vil og stærke mig i denne Nat,
Saa jeg hans Ord kan værdelig forkynde.
Det sneer ei længer, Stormen falder af,
Og seer du hist den lille klare Stjerne,

Der seierrig og glimrende fremstrider
Sig gennem hin den tykke, sorte Sky,
Den Herrens Ord opmuntrende afbilder.

Saa hør da nu, hvad i den gamle Bog
Til Undervisning og til Trøst er skrevet:
Der er en Gud, og han har altid været,
Men, der han vilde, ved sit Guddoms Ord
Almægtig Alt af Intet han fremkaldte;
Han lærte Sol og Maane deres Veie,
Grundfæsted Jorden i det øde Rum,
Og af dens Skød han ved sit Vink opkaldte
De stærke Ege og den spæde Blomst;
Og skænkede dem den hemmelige Evne,
Sig at forplante i utalte Led.

151 Han bød igen: med Levende opfyldtes
Da Luft og Hav og hele Jordens Kreds;
Thi samme Gud med samme Velbehag
Har Ormen dybt i Jordens Indvold dannet,
Som Havets Hval i al sin stolte Kraft,
Og Ørnen, som mod Skyerne sig løfter,
Og Nattergalen med sin fagre Sang
Ei mer end Myggen som for Øret surrer,
Og Uglen med sit hæse Natteskrig
Er dyrebar for Altings milde Fader.

Til sidst af Støv et Menneske blev skabt,
En Mand af Støv og Kvinden af hans Side,
Et dobbelt Billed af den ene Gud,
Men begge Eet i aandig Kærlighed.
Den Evige de skabte Ting beskued,
Og se! det store Alt var saare godt!
De himmelske Hærskarer sang tillige,
Alt Levende istemte Fryderaab,
Og Jordens Bjerge laante sig en Tunge
Til Lovsang i den høie Efterklang;
Da var ei Storm, men paa sin lette Flugt
I Buegang fremlokkede Vindens Aande
En liflig Klang af slagne Bølgestræng
Og Fløitelyd, da over Skov den sused.
Da Alt var rent og klart og vennemildt,
Da legede det spæde Lam med Ulven,
152 Og Barnets Haand var tryk i Øglens Hule.
Udødelig, uskyldig, sammenknyttet
Med Jord og Himmel ved et helligt Baand,
I venlig Kreds af Dyrene omringet,
Omviftet trindt af søde Blomsterduft
I Paradis, i Herrens egen Have,
Stod Mennesket som Jordens fødte Herre,
Gav sindrig hvert et Dyr sit eget Navn,
Og skued undrende den Almagts Finger,
Som i de Skikkelser, saa tusendfold
Omskiftende med Visdom sig afprægede,
Saa det Mangfoldige dog atter selv
Sig til saa klart et Guddomsspeil forened.
Men ak! iblandt de himmelske Hærskarer
En Morgenstjerne, klædt i Herlighed,
Og paa dens Vink en Hær af mindre Stjerner
Fra Skaberen hovmodige affaldt,
Forsaged Livet i hans Kærlighed,
Og vilde selv paa Troner sig opsvinge.
Nedhvirvlet blev ved Almagts stærke Haand
Den Engel Satan med sin fule Skare;
Men nu paa Jorden han sin Kongestol
Opreise vilde, og i Slangeham
Han med sin Hvislen Mennesket bedaaed

Til sig at blotte for hans onde Braad.
Et Træ var plantet udi Edens Have,
Dets Frugt for Øiet skinned hvid og rød,
153Og Slangen lovede dens sære Evne,
Til Visdom lig Guds egen at forlene;
Men Gud, den sanddru, havde talet saa:
Hvo Frugten smager, vorder Dødens Fange.
Dog Mennesket den første Løgners Tale
Langt mere troede end Sandheds Ord,
De vilde deres Gud til Løgner gøre,
Og stjæle fra ham hans forborgne Kløgt;
De brød, de aad, og Syndens onde Gift
Indstrømmede i aabne Hjertekammer,
Ombrusede i rene Aaregang,
Besmitted Alt, og Livets klare Safter,
Forvandled sig til dunkelt, levret Blod.
Forsvunden var nu Jordens gyldne Dage,
Dens Herre var i onde Magters Vold,
Og skælved svarlig for den vrede Dommer;
Ei undtes det ham nu i milde Skygge
Af Livets Træ at slumre og at bygge,
Han sukkende udgik af Paradis,
Og hørte Dødens Benrad bag sig rangle,
Dens skumle Aasyn og dens Helvedsmil
Forkyndte ham, naar Livets Lys udsluktes,
I Mørkheds Dyb unævnelige Kval.
Forbandelsen, som paa hans Hoved faldt,
Forstyrrende og al hans Odel rammed,
Og Jordens Have blev en vildsom Ørk;
Thi hvislende hin gamle Slange skød
154Hen over Kloden sine Edderstrømme:
Hvor tunge Ax sig fordum selv opskød,
Der golde Tidsel nu sit Hoved løfted,
Og Blomsten selv, der end tilbage stod,
Og stander end som fagert Sørgeminde
Om Paradiset og den svundne Glands,
I søde Duft indsluttet giftig Aande,
Da Ulven fik sin grumme Myrdelyst,
Og Ræven sine onskabsfulde Rænker;
Men ret som Gud i Mennesket forened,
Hvad Herligt Han omspredte vidt paa Jord,
Saaledes og i Mandens aabne Hjerte
Nu Satan gød sin hele Edderstrøm,
Og spraglet den i Aarerne henskummed,
Som Utugt, Had og Grumhed, List og Løgn.

Sigurd.

Forfærdeligt er dette store Sagn,
Men hvorfor lod dog Gud den onde Engel
Forstyrre saa sit fagre Værk paa Jord?

Thorkild.

O, ti! formast dig ei mod Himlens vise Konge,
Thi ei kan Støv udgrunde Hans *Hvorfor*O.
Hvi spørger du ei heller Adam ad,
Hvi Han saa daarlig vilde selv sig gøre
Til Den, hvoraf han kun et Billed var,
Til Trods for Gud og for sit eget Øie,
Og glemmer du, at dybe Kildevæld,
155Hvorfra al jordisk Kærlighed udrinder,
Dog vel ei selv kan fattes Kærlighed,
Saa lidt som Han, al Visdoms gamle Fader,
Uviis kan være udi Raad og Daad.
Sin Kærlighed og fluks Han aabenbared.
Selv Tordenrøsten, som forkyndte Straf,

Formilded sig til blide Faderstemme!
Engang, saa tonede Hans Løftes Ord,
Skal Kvindens Sæd dog Slangens Hoved knuse.
Husvalede, med Anger og med Længsel
Opstirred Adam og hans Viv til Gud,
Og taareblandet maatte nu nedrinde
Fra Alterstenen Offerdyrets Blod,
For Mennesket at varsle og at minde
Om Trangen til det store Offerlam,
Der sig hengav før Verdens Grundvold lagdes,
Men dog engang og synlig skulde slagtes.
Dog, sligt et Liv ei Sandserne behaged,
Og Satan vidste ved sit Gøglespil
Sig Tjenere paa Jorden snart at vinde:
Vor Stammefader saae sin ældste Søn
Med Broderblod den unge Jord at smitte,
Og saadant Ophav Kæmpelivet har;
Thi fra den Stund fik Jorden sælsom Tørst
Og vilde lædskes ei med Kildens Vande
Og Himlens Regn, men med den røde Dug,
Hvis ei dens Blommer skulde brat henvise.
156Den af sin Favn udtrakte haarde Staal,
Og Satan lærte Manden det at hvæsse,
Selv blev den saaret af det skarpe Jern,
Men blev med Lig i Overflod og mæsket,
Den af sit Skød udkasted røde Guld,
Men kræved og det røde Blod for Gaven;
Ei karrig var den ublu Mandehaand,
I Broderblod den rygende sig tvætted,
Og offrede til Jordens onde Drot.
Se, da oprandt saa stolt en Kæmpeold,
Langt stoltere end eders her i Norden:
Mod hine Kæmper er I Dværge kun,
Og eders Aar er ikkun Barnealder
Mod deres, thi hartad i tusind Aar
De rørte sig paa Jord i Kæmpevælde.
Ei manglede de heller Skjaldesang
Til Pris og Strængeleg, til lystig Gammen;
Men sørgelig den Sammes Udgang blev,
Da Gud fortørnet aabned Himlens Sluser
Og Afgrunds hemmelige Kildevæld,
Da drukned Alt, som kunde drage Aande,
Undtagen Noe med sin liden Æt,
Hvem Herren lærte konstelig at tømre
Det første Skib, der svømmet har paa Sø,
Og som i Tillid til Guds Varetægt
Med Markens Dyr og allehaande Fugle
Omseiled trøstig paa den vaade Kugle.

157*Sigurd.*

Det tykkes mig, som i det gamle Sagn
Om Jettens Drukning udi Ymers Blod,
Og om Bergelmers underlige Redning,
Den samme Hændelse sig halv fordølger.

Thorkild.

Ja visselig, og er det vel et Under,
At Noes Ætmænd i et dunkelt Sagn
Bevare Mindet om hin Bjergets Olding,
Der stranded underlig paa Bjergetop,
Da mellem Skyerne han havde seilet?
Et andet Sagn om Bifrausts fagre Bro,
Som kun, naar Verden brænder, skal nedtrædes,
Os minder og om Flodens gamle Tider;
Thi Buen blev af Gud i Skyen spændt

Til Trygheds Tegn for Mennesket, naar Havet
Opbruser vildt og Skyer monne briste,
Thi Buen skal gentage Herrens Ord,
Ei Vand skal tiere vor Jord fordærve.
Saa findes trindt i Verden dunkle Spor
Af Fædres sande Sagn, og her i Norden
De herligste; thi selv den sande Gud
Med værdigt Navn Alfader I mon kalde;
Men overalt har Satan ved sin List
Bortlokket Folkene fra Himlens Herre,
Dem lokket til at tjene H — Hær,
Og hvad han ei dem kunde heelt frastjæle
158Tildækked han med tykke Fabelslør,
Selv Skjaldene, som tykkes os at være
Med Himlens Aander nærmere i Slægt,
Han daarede med falsk, løgnagtig Glimmer,
Saa Øiet vendtes fra det sande Lys.

Dog medens Kundskab om den sande Gud
Formørkedes alt mer og mer paa Kloden,
Udkaared Gud en Mand, hvis Lydighed
Og rene Hjerter ham den store Ære
Forhvervet har at kaldes Herrens Ven,
Til Stammefader for et talrigt Folk,
Der skulde Himlens Gud allene dyrke,
Til Stammefader for den Kvindens Sæd,
Som skulde Slangens Hoved sønderknuse.
Den Mand hed Abraham og Folket Israel;
Aarhundreder forgik, det lod for Verdens Øine
Som Herren havde Folket rent forglemt;
Thi hist i Serkland under Blaamænds Aag
Hensukkede de mangt et Trælleaar;
Men Herrens Time kom, med kraftig Trøst
Han i Ægypti Land sit Folk besøgte.
Med vældig Arm han bøied Kongens Trods,
Forgæves Satan sine Trolddomskonster
Med Herrens Finger træde lod i Kamp,
Og villig lod sig Israel uddrive.
Dog, snart det standsed for den brede Strøm,
159Og tyktes vist til Undergang indviet;
Thi bag dem stod Ægyptens Kongehær.
Med Havets Brusen og det høie Bulder
Af Vognenes de staaelbelagte Hjul
Og Hestens Vrinsken, Fjendens stolte Raab:
Vor Harm skal køles og vort Sværd sig varme
I Israliters Blod, sig blanded til saa hult
Et Rædselskvad: Den bange, vantro Skare
Som Jehovahs den store Underkraft
Mangfoldelig med Studsen havde skuert,
Nu bævede for jordisk Kongemagt,
Og knurrede mod Himlens Sendebud;
Men ei forgæves bar den Guds Udkaarne
Sin Understav, dertil sit Mosesnavn,
Et Minde var det om hans egen Frelse,
Da spæd han svømmede i Nilens Flod,
Men Folkets Redning af de store Vande
Forkyndte det, som herligt Varselstegn.
Sin Stav han løfted og de høie Bølger
Den Konges Septer kendte fluks igen,
Som med sit Ord afmaalte deres Grændser,
Ærbødigen de veg, og taarned sig
Som stille Mure, og med tørre Fod
I gennem Jordens underlige Kilder
Henvandred Folket, som var Herren kært.
Forundrede Ægyptens Drotter skued
De dybe Spor af Herrens Almagts Finger,

160Men Hjerterne de dog forhærded saa,
At end de mente Israel at rive
Af denne Herres Haand, betraadte fræk
Den Vei, Han kun for Sine havde banet.
Dog, dyr dem blev formastelige Id,
Som Vandets Gud de Krokodilen dyrked,
Og som en saadan slugte Vandet dem;
Mens Israeliterne paa Bredden hist
Istemmede saa fro en Takkesang
Til ham, hvis Magt sig ei i Dybet taber,
Som Rytteren og Hesten lod til Bunds,
Lig Blyet og den tunge Sten, nedsynke.

En vildsom Ørk for Øiet sig nu bredte,
Men Han som ei i Ørken farer vild,
Og mægter Brød af Stenene at skabe;
Sit Banner løfted i en dalet Sky,
Og lod til Spise Mannaduggen dryppe.
Fra Sinai, det høie Herrens Bjerg,
Lod Jehovah sin høie Lov forkynde,
Og selv stadfæsted han med Tordenrøst,
Hvad selv han Moses havde lagt paa Tunge.
Saa vandred Folket fyrgetive Aar
Til Straf for trodsigt og afgudisk Sind;
Men nu den gamle Slægt holdt op at knurre,
Thi Munden lukket var af Ørkens Sand,
Og Jehovah med Kraftens høire Haand
161En raadden Stamme udi Hedninglandet
Omhuggede, og planted der igen
Sin unge Ranke mellem Basans Høie,
Paa Libanon sit smekkre Sedertræ.
Han gav sit Folk det Land med Melk og Honning,
Som fordum alt han loved Abraham.
For kort blev Natten og hin længste Dag,
Om jeg den lange Rad af Underværker,
Som har forherliget Jehovahs Navn,
Optælle skulde udi Sammenhæng;
Men til det ypperste jeg nu vil haste,
Hvis Forbud kun de andre Jer-tegn var:
Gud valgte Israel, ei for det ene
Beskinnes skulde af hans Naadesol;
Men for at den fra Templets høie Tinde
Bestraale kunde hele Jordens Kreds.
Selv Moses klarlig udi Aanden skued
Sin Overmand i fjerne Alder staa,
Og alt som nærmere kom Tidens Fylde,
Opstode Mænd, hvis Øie Herren rørte,
Saa dybt det stirrede i Fremtid ind:
I høie Kvad de spaaende afbilded,
Hvad bag Aarhundreder forborgent laa;
Den Helliges de haarde Straffedomme,
Som maatte tugte et afgudisk Folk,
Men efter Trængsler og en Frelsens Fyrste,
162Hvis Herrespir sig over Jorderig
Udstrække skulde, og hvis Kongestol
Paa Evighedens Piller skulde hvile;
Som til Forsoning for al Verdens Synd
Sig skulde selv frivilligen opoffre,
Og med sit Blod aftvætte Jordens Skyld,
Som Dyreblodet havde kun beskrevet.

Den kom, den Jordens store Høitidsdag,
Som Fædrene saa længselsfulde vented,
Og Guds enbaarne Søn nedsteg til Jord,
Alt som et Barn, i Silkesvøb ei bundet,
Og ei opfødt i gyldne Kongehal;

Men svøbt i Klude udi Armod's Hytte;
Dog havde Han, trods nogen Kongesøn,
Herolder som hans Fødselsstund forkyndte,
Ei for de Vældige, men for en Hyrdeflok,
Som dyrked Gud i from Enfoldighed:
Af Himlens Aander var det en Hærskare,
Som jublende istemte Takkesang
Til Ærens Gud, der bygger i det Høie,
Og lyste over Jorderig hans Fred.
Lykønsket blev og Jordens liden Konge
Af fjerne Drotter, som paa Himlen saae
Hans Fødselsstjerne gennem Skyen straale;
Som deres egne Sendebud de kom,
I Kongehytten saae Man Konger knæle,
163Og Røgelsen, som hidtil ikkun brændte
Paa Alteret og udi Kongeborg,
Som det vel sømmed sig, nu dufted
For Kongers Konge og for Altrets med.
Han voksede op, og fra hans høie Læber
Ulignelig og hellig Visdom flød,
Og gennem Armod's Klædning i hans Daad
Al Guddoms Fylde legemlig udstraaled;
Thi med et Ord han gav de Blinde Syn
Og Stumme Mæle, ja de onde Aander
Han kraftelig udjog, og kaldte Døde
Fra Gravens Mørke op til Lys og Liv.
Dermed han gav et sanddru Vidnesbyrd,
At han var Eet med Altings høie Fader,
Og visselig udgangen af hans Skød;
Men og derved hel klarlig han betegned,
Hvorfor han steg til Jordens Dale ned;
Den blinde Slægt han atter vilde lære,
At stirre gennem Mørkets tykke Sky
Til Lyset op, hvorfra den var udsprungen,
At aabne Øret for de glemte Toner,
Og Læben til Alfaders høie Pris.
Han Døden vilde og sin Braad fratage,
Og hellige os til et evigt Liv;
Men Djævelen han maatte først betvinge,
Thi han var blevet denne Verdens Gud,
164Og Adams Synd han maatte først udsone,
Thi Satans Trone hvilede paa den.
Han, Jesus Kristus er vor Frelser's Navn,
Af Kærlighed til Faderen og os,
For Adams og for hele Verdens Synder,
Med Legems Lidelse og Sjælekval
Har fyldestgjort, og da som en Misdæder
Uskyldig han til Korset naglet blev,
Med blodig Haand den Lov, som os fordømte,
Han nagled fast med sig til Korsets Træ.
Han døde, og i Sorgens Klædebon
Den klare Sol sit Straalelegem svøbte,
Og Klipper revned, Jordens Grundvold skjalv,
Men styrtet var den onde Djævel's Trone;
Han gæstet blev udi sin mørke Borg
Af Livs og Døds den seierrige Herre,
Som vristed Spiret af den Ondes Haand,
Og gav ham Lænker for sin Kongekrone.

Sigurd.

Men hvem har seet den underlige Kamp,
Hvem bragte Tidende fra mørke Vaaning?

Thorkild.

Den stærke Kæmpe blev sit eget Bud,

Thi Død og Grav ei kunde ham indspærre.
I Guddomsglands af Graven han opstod,
Og vidned sanddru om den vundne Seier.
Dernæst forklaret ved Gud Faders Kraft
165 Han sig opsvang paa Himlens Kongetrone;
Og deler nu sin Faders Herlighed
Og al hans Magt paa Jorden og i Himlen.
Da vandred de, som her ham havde fulgt,
I Landene omkring med store Kræfter
Til Visdoms Tale og til Undertegn,
Som Gud dem ved sin Hellig Aand forlened;
De trodsed Alt hvad Mennesker kan lide,
Og ginge villig til en pinlig Død;
Men Tusender ved Daabens Vand de vied
I Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands,
Til Tro paa Gud og evig Salighed.

Sigurd.

Er det da nok til Salighed at tro,
At Kristus har vor Syndeskyld udslettet,
Og at af Naade kun vi frelses kan?

Thorkild.

Ja, denne Tro er Hovedhjørnesteinen,
Hvo den foragter, knuses af den vist;
Men Bygningen, som er paa den grundfæstet,
Er Kærlighed; den Gud, som elsked os
Saa inderlig, vi over Alt maa elske,
Og Næsten skal vi elske som os selv.

Sigurd.

Ja, visselig er det et Undersagn;
Og er det Sanding, som det tykkes være,
Hel skammelig er al vor Kæmpeid,
166 Og angestfuldt maa Hjertet vist henty
Til ham, som kan os med vor Gud forsone.
Troværdig tykkes mig det høie Sagn,
Thi hvad hos os i Taage er indhyllet,
I det fremstaaler i saa klart et Lys,
Og hvad forgæves tit jeg grubled over,
Det Dobbelte i mig og overalt,
Jeg seer til Eenhed sig at sammensmelte;
Dog, hvis du kunde sige mig et Tegn
Paa Bogens Sandhed, som det Alt beretter,
Da størkedes min endnu svage Tro,
Og tillidsfuld for Kristus jeg nedknæled.

Thorkild.

Vel mangt et Tegn, som i de svundne Tider
Kundgjorde klarlig Bogens Sanddruhed,
Jeg kunde sige og dig end paaminde,
At Bogen er sit eget Vidnesbyrd,
Da hver en Spaadom fra de gamle Tider
I hvert sit Ord paa Kristus blev opfyldt;
Jeg kunde om det store Jertegn melde,
At Kristendommen som et ringe Frø
Umærket blev i dunkle Krog udsaaet,
Og stander nu opvokset til et Træ,
Hvis Grene skygge over brede Strømme,
Og i hvis Læ saamangt et Folkefærd
Med Lov og Tak til Himlens Gud sig hviler;
Og det er skeet, skønt aldrig noget Sværd
167 Beskærmed Planten i den unge Alder,

Skønt Øxen, svunget udi Keiserhaand,
Hel mangan Gang sig i den unge Stamme
Saa dybt indbeed, at det for Mandeblik
Vel syntes klart, den maatte brat henvisne;
Men fra dens Rod hel underfulde Skud
I korte Frist end høiere sig løfted;
Og Romaborgs den stolte Drot tilsidst
Indflygte maatte under høie Hvælvning,
Og reise den omfaldne Keiserstol.
Hvem gav vel Ordet, ikkun Ord allene,
En saadan Kraft til Kamp mod Verdens Magt,
En saadan Kraft, at Tusender forlod
De gyldne Sale og de bløde Klæder,
Henvandred glade paa den trange Sti,
Hvis hede Damp og stærke Purpurfarve
Kun mindet om udrundet Kristenblod;
Dog heller vil jeg om en Spaadom melde,
Som tit gentages i den gamle Bog,
Og som den Dag i Dag endnu opfyldes:
Det spaaet var, at efter Kristi Tid
Det Folk, som Gud beskærmede saalænge,
Men som haardnakked vendte sig fra ham,
Foragted hans Enbaarne og vanvittigt
Udæsked Himlens høie Gud til Strid,
Ved Kristi Blod at ønske paa sit Hoved,
At dette Folk adsplittes skulde vidt
168 Blandt Jordens mange Folkefærd;
Men dog sig ei med dennem sammenblande.
Det er nu sket, i fire hundred Aar
Omflakker Israel, ustadig og landflygtig,
Men vogter end, som før, paa Mose Lov,
Paa Fædresprog og alle gamle Skikke,
Ja, Skikkelse og hele Aasyn selv
Er uforandret saa endnu de samme,
At her ved Rhin og hist bag Verdens Hav
Blandt Tusende Man Israeliten kender.
Det er et Vidnesbyrd, som Trods kun kan modsige,
Det er, hvad selv jeg paa min Vandring saae,
Og som skal sees af end ufødte Slægter,
Til Vidnesbyrd for Alle, som vil tro,
Til Dom for dem, som Hjerterne forhærde,
Indtil engang den store Dag frembryder,
Som ogsaa er i Bogen vist forkyndt,
Da Israel, forløst, skal vende hjem,
Og Kristi Pris med Jubellyd istemme.

Sigurd.

Nu troer jeg, og længes efter Daab,
At ren og let jeg med aftvættet Brøde
Kan dø, om saa det er af Gud bestemt.

Thorkild.

Ja visselig din Længsel skal opfyldes,
Og inderlig jeg takker Himlens Gud,
At han dig valgte som den første Grøde
169 Af Ordets Sæd i stærke Kæmpejord.
Det Glædesvarsel skal mit Mod oplive
Til ufortrøden Sæden at udstrø,
Skiøndt vel jeg veed, at i saamangt et Hjerte
Den tørres hen paa haarde Klippegrund,
At tit den vil af Torn og Tidsel kvæles,
Og tit bortstjæles af den fule Aand,
Som over hvert et vantro Bryst regerer.
Nu lader os til Borgen haste hjem,
Og, om du vil, jeg der dig fluks skal døbe.

Sigurd.

Nei, ikke saa! du her mig døbe fluks!

Thorkild.

Men Isen nu har bundet alle Vande.

Sigurd.

Nei, hisset er saa klart et Kildevæld,
Som aldrig stivner i den haarde Vinter.

Thorkild.

Velan, det skal os tvende Ting afbilde:
Den sande Tro, som aldrig isne kan,
End ei i Dødens lange Vinternat,
Og Kristendommens klare, varme Kilde,
Som skal fremsprudle midt i kolde Nord.
Der klarere end mellem Sydens Blomster,
Som skæmme den med fremmed Farveglands,
170Den rinde skal imellem Nordens Fjelde,
Og svulme høit af Bjergets rene Sne,
Naar smeltet den i Kildens Skød sig gyder.

Borgen.

Gunnar.

O, Brynhild! Brynhild! lad dig dog bevæge!
Jeg elsker dig saa fuldt og inderlig,
Alt hvad dig lyster, du af mig begære!
Med Gammen vil jeg lyde hvert dit Ord.

Brynhild.

Jeg kun den Vældigste paa Jord vil eie,
Og ingen Anden tage udi Favn;
Ei er du vældig, medens Sigurd lever,
Og med hans Blod du købe maa min Gunst.

Gunnar.

Hans Blod er mit, jeg svor ham Broderskab.

Brynhild.

Det svor han ogsaa dig, men ei desmindre
I Brudeseng han glemte Ed og dig.

Gunnar.

Hvad? har han sveget mig? troløse Niding!
Hans Død er vis. Men siger du og sandt?

171*Brynhild.*

Jeg siger at han favned mig hel kærlig,
Enddog til dig han ikkun fæsted mig.

Gunnar.

Hvor er mit Sværd?

Hogne.

Hvad fattes Gunnar?
Du som i Vanvid farer jo omkring.

Gunnar.

Mig fattes ikkun Sigurds Hjerteblood.

Hogne.

Du raser. Vil du virke Nidingsid?

Gunnar.

Nei, Sigurd er en Niding, han i Favn
Har Brynhild taget mod sit dyre Løfte.

Hogne.

Det lyver Brynhild, grum hun er i Sind,
Og vil vor Slægt fordærve; jeg har svoret,
At den som dræber Sigurd, skal af mig
Og vorde dræbt, om jeg det ellers mægter,
Og Eden vil jeg holde som en Mand,
Om ogsaa Gunnar blev sin Svogers Morder.

Grimhild.

Hvi trættes saa I, mine vakkre Sønner!
Du, Gunnar, vil at Sigurd dræbes skal,
Og det er vel forskyldt; imens han lever,
Er han jer Høvding, men naar han er død,
172I raade Landet og hans Guld tillige.
Det er en Fordom, at den Draabe Blod,
Hvorned Man blander sit, skal gøre
Det andet Blod, som er i Kroppen, helligt;
Det Blod, som I har blandet jeres med,
Det maa I ei udgyde; men det andet
I frit kan lade sprudle ud.

Hogne.

Fostbrodernavn af Alle agtes helligt,
Vort eget Folk os myrded eller drev
Dog ud af Land, om vi den Idræt virked.

Grimhild.

Nu vel! en Fordom maa Man ogsaa stundom
Ei overse; men jeg har nok en Søn,
Som ikke Blod med Sigurd end har blandet,
Og dog det lovet har; nu Timen er!
I dette Horn jeg kraftig Drik vil blande,
Og naar I række Guttorm den, hans Arm
Skal Størke faa, og Sindet Dristighed
Til sig i Lag med eders Maag at give.

Gunnar.

Det er det samme Horn, min Moder!
Hvori vi blandede med Sigurd Blod.

Grimhild.

Hvad siger det, om ogsaa Hornet lugter
173En lille Smule efter Volsungblood,
Det som en Forsmag Tørsten kan forøge.

Hogne.

Hvad jeg har svoret, skal jeg ærlig holde.

Borgsalen.

(I Dagingen).

Gunnar.

O, hvilket fælt og rædsomt Angestskrig!
Det Gudrun er, min Søster, som sig vaander.
Saa er da Sigurd dræbt, du, Brynhild, leer;
Men ikkun vild og rædsom er din Latter,
I Hjertet ei du leer, dit Aasyn blegner;
Hvad har jeg købt med Sigurds Blod?

Brynhild.

Min Hevn og min Forbandelse, du Niding!

Grimhild.

Til Lykke, Søn, med fagre Liv og Guld!
Thi hørte jeg ei feil, den stolte Kæmpe
Til Guld og Gammen al sin Lyst har tabt.

Hogne.

Det er forbi. Med grusom Myrdelyst
174Stak Guttorm Sværdet i den spæde Sigmund,
Og viede det saa til Sigurds Drab;
Fra Sengen dog han eengang vendte om,
Ham Sigurds hvasse Øine slog med Rædsel.
Han kom igen, og da var Øiet lukket,
Han stødte Sværdet gennem nøgne Bryst;
Men Sigurd vaagned, eller, som det tyktes,
Han blunded kun for ei at undgaa Død;
Thi nu, saasart han følte Staal ved Hjerte,
Med Gram han Guttorm delte fluks i to,
Og Gudrun ligger bleg paa trende Lig.

Brynhild.

Velkommen nu, du Hevnens søde Time!
Du mig erstatte skal min lange Kval.
Edbrydere I Gjukunger skal nævnes,
Saalænge Man paa Jorden mindes jer,
Og ikkun seent jert Navn skal gaa af Minde.
Du, Hogne, blændedes af Guldets Glands,
Og vilde snedig saa din Ed udlægge,
Som det var nok, naar du kun Sigurd hævned,
Enddog du saae uvirksom paa hans Mord;
Men tænk kun ei, at Guderne du skuffer;
Fordi ved Guldet saa dit Hjerte hængte,
I Hjertekamret Man det og engang
Skal smaalig søge, og naar ei det findes,
Dog tage Hjertet med i sikkert Haab,
At det ved Konst til Guld sig kan forvandle.
175Du, Gunnar, mente daarlig mig at købe
Med Sigurds Blod; jeg skuffed dig, som du
Og skuffed mig, da jeg din Ham troloved.
Du tænker nok, at Sigurd dig bedrog;

Men viid, han drog sit Sværd i trende Nætter,
Og delte saa vor kydske Brudeseng.
Han dig var tro, men ham har du nu sveget,
Og Fafners Bane er i Valhal end
En Ormehøvding, han skal en udsende,
Hvis hvasse Braad skal naa din Hjerterod.

Uddød er Volsungætten; men nu Raden
Til Gjukunger skal komme brat!
Hist ligger Gudrun over røde Lig,
Hun skal opstaa, ei Døden hende undes,
Hun lære skal igennem blodigt Liv,
Hvad det betyder, fræk som hun at stride
Med Odins Mø, om Kæmpen hun sig kaared;
End bær hun under Hjertet fagre Mø,
Som hun med Sigurd avled; men ei Gammen
Skal hende fødes med den Datter fin,
Naar Mand og Sønner hun har Bane voldet,
Naar Hestene, de hvide med de sorte,
Har søndertraadt i Jormunrekurs Gaard
Den fagre Svanhild, og naar Kampestene
Er farvede i hendes Sønners Blod,
Da hylende, fortvivlet skal hun stande.
176 For hende er ei Død i Sværdeod,
Ei Undergang i Flodens dybe Vande.

Nu, kommer Turner! som mig fulgte hid,
Jeg mellem jer mit Arvegods vil dele.
O, knuger ei det arme Øielaag,
Lad det i Veiret sig kun frit opløfte,
Saa Øiet efter Lyst kan spille hen
Paa Lin og Maar og paa de røde Ringe!
O, strammer ei omsonst de arme Sener,
Forgæves vil I tvinge Taarer frem,
Jeg veed det jo, I har mig aldrig elsket,
Men jeg har heller aldrig elsket jer;
Og tænker ei det er af kærlig Hu,
At disse prude Mon jeg saa udskifter;
Nei Tvedragts Sæd jeg ikkun vil udstrø,
Og Gjukunger skal Arven jer misunde.

Nu, kives I kun om den røde Malm!
Jeg, klogere, den blaa mig har udkaaret;
Jeg rammed godt, og vel jeg er tilmode.
Nu, hører, Gjukunger, min sidste Bøn!
I skal opfylde den, jeg veed I maa!
Naar jeg er død, da lader brat paa Sletten
Af mine og af Sigurds røde Lagen
En Tjelding høit sig løfte over Jord;
Opstabler til et Baal det skaarne Ved,
177 Og lægger der jevnside vore Lig,
Med Gram imellem, at det end kan dele
Til Gunnars Skændsel vores Brudeseng,
Og hærdes atter i de hede Emmer
Til blodig Idræt gennem mange Aldre!
Ei Valhals Dør skal slaa mod Sigurds Hæl,
Jeg følger ham, og evig skal vi glædes!

Thorkild.

Forundres maa jeg her i Kongesal,
Forundres og forfærdes vist tillige:
Paa Gulvet ligger spredt det røde Guld,
Paa Sengen svømmer i det røde Blod
En smykket Kvinde — skal jeg tro mit Øie,
Formastelig hun har med egen Haand

Det skarpe Sværd indboret i sit Hjerte.
De blege Drotter, og den bange Skare,
Den Gamle med det lede Helvedsmil,
Ja, Alt forkynder mig en sælsom Rad
Af Hændelser; et Efterspil, som knytter
Sig selv til hvad jeg i min Ungdom saae
I Sigmunds Hal og Sagnets Tryllespeil.
O, siger mig, I Drotter, hvad det var,
Og hvad det er, som denne Jammer voldte?

178 *Gunnar.*

Ei grant som du jeg kender svare Domme,
Som ere gangne over Volsungs Æt
I fordum Tid; men dog jeg vel tør mene,
At Forspil kun de var for hvad som nu
I korte Timer haver sig tildraget.
Der ligger Brynhild, Budles stolte Datter,
Min Viv hun var, men havde Sigurd kær,
Og Sigurd, Fafners vidtberømte Bane,
I næste Kammer svømmer i sit Blod,
Og i sin Søns og i vor Broders med.
Os Brynhild lokkede til ham at svige,
Vor svorne Broder ved vor Broders Haand,
Og Sigurd selv har taget blodig Hevn.
Behøves mere for i Gru at stivne?
Og end dog ei vor Jammerskaal er fuld:
Vor egen Søster, Gudrun, Sigurds Enke,
Os taus forbander ved sin Herres Lig;
Og leende os Brynhild nys forkyndte
En pinlig Død, og Slægten Undergang.

Thorkild.

Saa var min Ahnelse da alt for sand,
Saa var det Sigurd, Angestskriget gjaldt!
Saa er da Karret fuldt af Volsungblodet,
Og jer det var, som daarlig gød deri
De sidste tunge, store Draaber! ja,
179 Nu sikkerlig det brat sig monne vælte
Og knap I stande mod den stride Strøm;
Dog vist der er en Gud, som jer kan frelse,
Og end kan Brynhilds Spaadom vorde Løgn.

Brynhild.

Hvorledes? hvad? min Spaadom vorde Løgn?
Fra Valhals Dør jeg vende maa tilbage,
For den at se, som vover saa at mæle;
Hvem er vel du, du med det side Skæg,
Og med det sære Hammerstegn paa Issen?
Veed du det ei, om hvem det var du talte?
Ei om en Kvinde, men om Odins Mø
Det var, du talte de forvovne Ord;
Mon du tør mene, hendes Spaadom svigter?

Thorkild.

Ei om en Kvinde, deri har du Ret;
Jeg bedre, end du selv, kanske dig kender.
Du stirrer vildt paa det forborgne Tegn,
Som smykker Issen, du maaske det kender,
Thi du er Deres, som med Skælven tro.
Omkring din Vugge sad Uvætters Flok,
Og vied dig til deres Tjenerinde;
O, tænk kun ikke, at et Kvindebryst,
Som aander Had og efter Hevn kun længes,

180 Kan være med det Himmelske i Slægt!
Din Spaadom lettelig kan vorde sand,
Men bryst dig ikke af din Spaadomsgave,
Thi hvis den er, du snarlig mærke skal,
Og mine Ord i evig Pine sande.
Du er forloren, far til dine Frænder!
Dig brænde evig der den onde Ild,
Som her har blusset vild i dine Aarer!
Og jeg til Himlens Herre har det Haab,
At Sigurd ei du skal i Pinen møde.

Brynhild.

Forbandede, forhadte Plageaand!
Hvem gav dig Magt til mig i Sind at ængste,
At ængste mig, som aldrig kendte Frygt?
Hvad? skal til Kval jeg virkelig henvandre,
Til Kval og ei til Odins stolte Borg,
Og ei til ham, som jeg til Mand mig kaared?
Saa gid det dog maa undes mig at se
Jer Alle vaandes i den samme Pine,
Og undes mig jer Pine at forøge!
Afsted jeg maa, hvorhen? — til evig Kval!

Thorkild.

O, saae I, Drotter, hvor hun som en Orm
Sig vred i Dødens Stund? O, hørte I
Fortvivlelsens den rædselsfulde Tale?
181 Og kan I mindes hendes Spaadomsord?
O, mærker det dog Alt, og hører mig!
En Vei til Frelse jeg jer vil forkynde:
De Guder, som I dyrke, er ei til,
Og ei det nytter jer paa dem at stole;
Men Han, hvis Navn i eders gamle Sagn
Saa trøstefuldt og sanddru monne klinge:
Alfader, Han er til, Han har udspendt
Med Almagts Haand den hvalvte Himmeltelt,
Og Jordens Ring foruden Hjælp afrundet.
Af Ham fik Mennesket og Liv og Aand;
Men onde Magter er der ogsaa til,
I eders Sagn Hrimthurser de mon kaldes,
Men Djævlene er dog deres rette Navn.
De har bortlokket Mennesket fra Gud,
Og herske nu som denne Verdens Drotter
Med Grumhed over hver en Mand paa Jord,
Der ei nedknæler for sin rette Fader,
Og vender hjem som en forloren Søn
Med Bøn om Syndsforladelse og Naade.

Gunnar.

Du taler snildt, og sandt det er at sige,
At vi paa Aser ei kan stole trygt,
Og bedst for os paa Jord det maatte nævnes,
Om disse Guder havde ingen Magt;
Thi ikkun Straf og Hevn vi os kan vente.
182 Men siig os nu, hvad skal vi tro og gøre,
For at erhverve os Alfaders Gunst?

Thorkild.

Først tro paa ham, som er allene Gud,
Paa Faderen, og paa hans Søn tillige:
Paa Jesus Kristus; thi med Kval og Død
Har han udfriet os af Djævlens Rige;
Dertil og paa Gud Faders Hellig Aand.

Dernæst I og skal Vold og Mord forsage,
Kun til Betrængtes Forsvar løfte Sværd;
Hvad Møl kan æde eller Rust fortære,
Hvad falde kan i Tyvs og Røvers Haand,
Paa saadan Skat I aldrig her maa sanke;
Men hellere med eders Sølv og Guld
Neddæmpe Suk og Armods Graad aftørre;
Da sanke udi Himlen I en Skat,
Hvorved I skal evindeligen glædes,
Naar, døende, fra Jord I fløtte did.

Grimhild.

O, nøler ikke saa, I vakkre Kæmper!
Til Ambolt og til Blæsebælg I fluks
Jer skynde maa, for eders Sværd og Skjolde
Og Brynjerne at hamre ud ved Ild,
Til Pløiejern og til Brændeøkser;
Naar dem I dele da til Bønder ud,
183 Stavkarle trindt fra Land I maa hidstævne,
At Sigurds Arv, at alt det Sølv og Guld,
Som I har købt for eders Svogers Blod,
I mellem dem kan rundelig udskifte.
Hvad skader det, om og en fremmed Drot
Jer nøgne da af Kongeborg uddriver,
I kan jo gaa til Himlen, hvor en Skat,
Der aldrig tømmes, I har sammensanket.
Den Vei, kanske I synes, er lidt lang,
Men naar I tigge smukt, det ei kan feile,
At Stodderne, som I gav eders Guld,
Til Gengæld Keppen og den tomme Pose
Da skænke jer, og i al Stilhed kan
I magelig til Grav og Himmel vandre.

Thorkild.

O ti, du onde Aanders Tjenerinde!
Dig rammer ogsaa Herrens Arm engang;
Da skal du vist med Graad og Tænders Gnidsel
Fornemme hvad det er, at stande ham imod.

I stande tause, Gjukunger! Jert Sind
Er bundet til det gyldne Jordens Støv,
Og ei I vil med Himlens Ædelstene,
Med Hjertets Ro og Salighed det bytte.
Jeg kan ei tvinge jer; til Tro og Kærlighed,
Ei Tvang kan føre, men min Varselsstemme
184 I Hallen høit skal runge før jeg gaar:
Hvis ei I vil til Herren jer omvende,
Da skal opfyldes Brynhilds Spaadom vist,
Og medens Orme eders Knokler gnave,
Skal Sjælen gnaves af en værre Orm,
Som aldrig dør og aldrig den fortærer.

185

Atle og Gjukungerne.

186

De Talende.

Atle, Konge i
Hunaland.
Gunnar.
Hogne.
Grimhild.
Gudrun.
Odrun.
Vinge, Atles Sendebud.

187

Første Samtale.

Jomfruburet i Hlindalen.

Odrun.

Det ganger nær til Midnat, lader nu,
I Terner! Naalen hvile til i Morgen,
Og sjunger heller, før tilsengs I gaa,
Min kære, sørgelige Aftensang.

Sang.

- 1 Ung Sigrun sad paa Sevfjeld
Og leged med gyldne Ringe;
Dog leged hun helst med Sønner smaa,
Alt som paa Gulv de ginge.
O, græd for Sigrun, du væene Mø!
Saa sørgelig maatte hun ende.
- 2 Hun sad udi Sal ved Midiedag,
Og saae over Marke og Enge:
Hil ride du, Broder! til Frændesal!
Jeg haver dig ventet saalænge.
- 3 188Og haver du ventet saalænge paa mig,
Jeg bær ikke Tidender kære;
Thi jeg haver slaget din Helge ihjel,
Det maatte saaledes nu være.
- 4 Ung Sigrun sidder ved Midienat,
De Taarer saa stridig nedrinde,
Det mæler den Terne for Salens Dør:
Ung Sigrun! og est du herinde?
- 5 Din Helge er kommet fra Valhal nu,
Hans Vunder dryppe saa saare,
Og vil du gange til ham i Høi,
At dysse den blodige Taare?
- 6 Ung Sigrun sover i Dødmands Arm,
De Hjerterum gøres saa kolde,
Derefter hun længes hver Aftenstund,
Stor Jammer saa monne det volde.
- 7 Og vil du ei ride til mig udi Kveld,
I Valhal jeg snart dig skal finde;
Smaadrenge! I skulle mig gange ved Haand,
Og hilse jer Fader derinde.
- 8 Nu ligger ung Sigrun saa dybt under Muld,

Og Sønnerne ved hendes Side;
189Hun leger ei mere med røden Guld,
Men Sagnet ombæres saa vide.
O græd for Sigrun, du væne Mø!
Saa sørgelig maatte hun ende.

Odrun.

Hav Tak, I Piger! for den kære Sang,
For hver en Taare, som I bløde fældte!
Nu ganger kun til roligt Natteblund!
Jeg ene vil en Time gennemvaage.
*Efter lang Taushed. Hvor Sandet løber i det klare Horn,
Og dog udfolde sig de korte Timer
Til lange Dage og til lange Aar;
Ja, lange vist, naar Sorrig er tilhuse,
Thi ellers rask sig dreier Aarets Hjul,
Og studsende vi Aftenrøden skue.
Hvi dele dog saa underlig paa Jord
De høie Norner vores Sorg og Gammen?
Hvi sammenblande de dem ikke saa,
At Sødme gydes i den bedste Drik,
Og bittre Draaber i den alt for søde? —
Dog, alt for søde? jeg er jo en Daare,
Og Vanvid kun indgav mig disse Ord;
Hvem vilde vel af Glæden Noget miste,
Og gemme det til usel Trøst i Nød?
Var Glæden heel, hvis saa den kunde deles,
Og var en Draabe kun af Sorgens Edder
190Ei mægtig at forgifte Glædens Drik?
O, vredes ei, I høie, vise Norner!
De Glæders Minde jeg har nydt paa Jord,
Jeg solgte ei for alle Jordens Skatte;
Men sørge maa jeg, flyde maa min Taare,
I mørke Nat, som ved den klare Dag,
Og Taarer lindre, thi det er som Hjertet
I dem hensvømmet mod den Elsktes Barm.
O Brynhild! du, som favnede uvillig
Den Eneste, der mig var kær i Sind,
Du kendte ei de stille Sorgens Taarer,
Som perle mildt i Øie og paa Kind,
De røde kun, som sprudle vildt fra Hjertet,
Naar Staalet aabner dem den korte Vei,
Kun dem du kendte, og kun dem du fældte,
Og Hjertet blev af stærke, vilde Strøm
Henskyllet med din Sigurds aabne Vunde.
For gruelig er mig en saadan Færd;
Og naaede det end til min Gunnars Hierte,
Tilbage dog imod den stride Strøm,
Det drevet blev: han elsker mig ei længer.

O, Sigrun, Sigrun! naar jeg rystet gruer
For dig, og for din grumme Natteid,
Jeg dine Kaar dog maa dig halv misunde!
I Valhal selv af dine Taarer brændt,
Din Helge red til dig i Midnatsstunden,
191Og var end Haanden nok saa stiv og kold,
Den under Kind dog klapped dig saa kærlig.
Her sidder jeg saamangen Midnatsstund,
Min Gunnar karsk end ganger over Mulde,
Dog aldrig rider han til mig om Nat,
Ham brænde ei de Taarer, jeg mon fælde.

Hvad klinger saa her i den stille Nat?
Hvem skifter Hug, saanær ved Fruerburet?
Ak, skal endnu jeg friste værre Kaar,
Skal jeg bortføres som et Krigens Bytte,

Og sove i en fremmed Kæmpes Arm?
Nei, aldrig dog, thi modløs er jeg ikke;
Før Hjertet skal mod anden Mand sig bøie,
Det maa udsvømme i det vide Rum,
Skønt ei jeg veed, hvor det et Hjem kan finde;
Saa kom da hid, du Brynhilds tunge Rustning!
Ei mer, som før, jeg skuer dig med Gru;
Jeg og engang mig vil i Staalet klæde!
Hvor den er tung og kold den gyldne Hjelm,
Og tungere er end den side Kjortel;
Men tys! det rasler jo ved Døren alt,
Gid Jorden dog sig venlig for mig aabne!

Gunnar.

Hvorledes? er og Vaabenklædte her?
Og undes mig ei Odrun end at skue?
Nu vel! end er mit Sværd ei blevet sløvt.

192Odrun.

Hvad hører jeg? er det ei Gunnars Røst?
Har ogsaa du i Valhals Sal fornummet
Min bittre Sorg, og kommer blodig hid
Ved Midjenat? o, vær mig da velkommen!
Men tag mig med dig paa din blege Hest,
Lad mig ei længer ensom her forsmægte!

Gunnar.

Min Odrun! er det dig? som min Valkyrie
Du stander for mig i den haarde Brynje,
Og kalder mig til Odins høie Sal.
O Elskede! hvad har du maattet lide
Før varme Hjerte i det kolde Staal,
Før Odrun i Brynhildes Rustning klædtes?
Men siig mig, Elskede! var det din Agt,
Som Brynhild vild at fare frem i Vaaben,
Og gennembore dette utro Bryst?
Thi end jeg lever, kun fordi min Vei
Til dig gik over Lig, jeg stander blodig.

Odrun.

O Gunnar, Gunnar! er det og dig selv?
Forvildes ei igen mit Syn, som fordem,
Da kaaglene din Ham til Brynhild beiled?
Dog nei, din Røst, dit Øie, Alt er dit.
Saa kommer du da efter lange Vintre
Engang igen? Hvorfor? det veed jeg ei;
Men glædeligt det er mig dog at skue
193Den Eneste min Hu staar til paa Jord.
Du mener, jeg som Brynhilds Søster vilde
Dit utro Hjerte vinde mig med Staal;
Ak nei, hos mig er Haand og Hjerte svage,
Kun for at beile til den Kæmpes Sværd,
Hvis Favnetag jeg mer end Døden frygted,
Kun derfor staar jeg væbnet her paa Gulv.

Gunnar.

Saa kast da fluks, min Odrun, onde Kjortel,
Som tung og trang nedtynger, klemmer dig!
O lad mig løse Hjertet af sit Fængsel,
Hvis end det kan tilgive, elske mig.
Saaledes! — Arme Pige! hvor du skælver!
Hvor har dit Blod sig skjult for Jernets Frost!

Nu Hjelman bort! lad gule Lokker spille
Igen paa Svanehals! Lad stærke Knag
Nu atter bære denne tunge Klædning,
Der syedes kun for et Bryst af Staal,
For Brynhilds kun!

Odrun.

Du bløder, Gunnar!
Kom, lad mig dig forbinde! hvilken Lyst!
O, havde du den kendt, min elskte Kæmpe!
Da havde ei saalænge mine Saar
Forgæves biet paa den kære Læge.

194 *Gunnar.*

O, straf mig ei, du hulde, elskte Kvinde!
Ei mine Dage flød i Gammen hen,
Mens dine Nætter her saa sorgfuldt runde.
Jeg har en Moder, hun er ikke god,
Men klog hun er, og hendes onde Konster
Ei Sigurd ene styrted i Fordærv.
Fra ham til mig hun Brynhilds Minde drev.
Saa ængstelig herrunde mine Dage;
Et Billed saae jeg, hvor jeg stod og gik,
Det var ei dit, men dit dog saa det ligned,
At begge i det ene sammenrandt.
Uskyldigt ei jeg vil mit Hjerte kalde,
Men dog dets Brøde er undskyldelig.
Jeg Brynhild fik, og trindt i alle Lande
Desværre sjunges om den onde Færd,
Og om dens Udgang, som gaar sent af Minde;
Men fra den Stund, da under røde Telt
Ved Sigurds Side blussed Brynhilds Lig,
Omkring jeg vandred som min egen Skygge.
Naar Brynhilds Billede for Sjælen steg,
Og mine Arme sig mod det udstrakte,
Da stilled Sigurd sig med Gram i Haand
Imellem det og mig. I Sværdelarmen,
Naar kæk jeg brød igennem Fjendeflok,
Da stod han blodig, peged paa sin Vunde,
Og leende stod Brynhild bag hans Ryg,
195 Hun lo saa frygtelig, som da hun fordum
Gudrunes Sorg ved Sigurds Lig fornam.
Saaledes randt de lange Aar i Kummer,
Indtil igen min Moders sære Konst
Det glemte Minde vakte i mit Hjerte.

Odrun.

O, skal jeg glædes, eller skal jeg bæve?
Jeg hviler ved din Barm, og kærlig slaar
Den mig imøde, større Held kan ikke
Mig times her paa Jord; men ak!
Hvorlænge vil det vare? tro ei, Gunnar,
At Grimhild, som med Fryd har seet
Sin Datters Vaande, som sin kære Guttorm
Ei spared, skulde ynkes over os!
Ak, bedre er vist ei de Jettekonster,
Som gav, end de, som røvede mig dig;
Og mener du ei haarde Domme bie
Den Slægt, som Sigurd sveg? o, se!
O rører sig ei Brynhilds Sværd paa Væggen?
Det klinger, hør! o der er Ondt i Vente!

Gunnar.

Hvad skal jeg svare dig? til kraftig Trøst
Det Hjerte ei, som selv maa Uheld ahne,
Kan skikket være; men min Elskede!
Lad glade os de korte Timer nyde
196I kærlig Tale om den svundne Tid,
Dens Glæder mindes og dens Sorg begrave!
Lad Norner raade for den næste Dag!

Atles Borg.

Atle.

Hav Tak, du gamle Skjald, for dine Frasagn!
Hel lysteligt det er, den svundne Tid
Og dens Bedrift i dem at gennemleve.
Mig vorder kærere min Kongehal,
Naar Oldtids Kæmper saa den gennemvandre,
Og mere daadfuldt tykkes mig mit Liv,
Naar jeg i Aanden deler deres Kampe.
Ved dine Sagn er Tiden løbet hen,
Og forbigangen er alt Midnatsstunden,
Til Hvile skal vi, men til Harpen først
Du sjunge os et Kvad! I Strængelegen
Sig Dønnet mildner til en liflig Klang,
Og dysser Sjælen i en venlig Slummer.

Skjalden.

Hvad dig behager, Konge, er min Lyst;
Men skal saa sent paa Nat sig Strængen røre,
Da vorder vist og sørgelig dens Klang.

197*Atle.*

Selv Sorgens Lyd i Sang er sød vemodig.

Skjalden.

¹ En Kæmpe var paa Jorden,
Han sprang af Asarod,
Og vide kendt i Norden
Er Kæmpens Navn og Daad.
Han Sigurd monne hede,
Han dræbte Ormen lede,
Og traadte klare Ild.

² Naar Solen monne lide,
Oprinder Jettedag,
Det var ved Midnatstide
Han sov alt under Tag,
Da mægted Jettevælde
Den prude Helt at fælde
Ved lumske Nidingsid.

³ Det var hans fagre Kvinde,
Hun vaagned udi Blod,
Af trende Lig derinde
Udsprang saa rød en Flod,
Som Stenen var hun stille,
Ei kunde Taaren trille,
Og Hænder ei hun vred.

198Hun bredte hvide Lagen

- 4 Alt over Kæmpens Lig,
Af Jammer var hun slagen
Og knuget bitterlig,
Saa dybt hun drog sin Aande
Alt i den store Vaande,
Som brat hun maatte dø.
- 5 De ædle Kvinder vilde
Den Jammer raade Bod,
Opregnede med Snilde
Hvad selv dem gik imod;
Men dog sad Gudrun stille,
Ei kunde Taaren trille,
Og Hænder ei hun vred.
- 6 Kun liden Gulrand vidste
Et Raad for Søster sin,
Hun drog alt bort med Liste
Af Sigurd tætte Lin,
Hun klapped ham paa Kinden,
Og løste frit for Vinden
Det lange, gule Haar.
- 7 Her er din elskte Døde,
Er han dig nu af Sind?
Se hvor de Taarer røde
Nedrulle ham paa Kind!
199 Vil du dem ikke dysse,
Og til Farvel ei kysse
Den kære, blege Mund?
- 8 Da stædtes Gudruns Øie
Alt paa det gule Haar,
Hun maatte sig nedbøie
At kysse Kæmpens Saar;
Nu kunde Taaren flyde,
Nu kunde Klagen lyde,
Nu Hænderne hun vred.
- 9 Saa haardelig hun rørte
Sin Stemme udi Borg,
Og der det Brynhild hørte,
Hun lo ad bittre Sorg,
Da blev der Ynk i Salen,
Thi begge brændte Kvalen,
Men Gudrun brat opsprang.
- 10 Alt i de øde Vange
Der kan jeg klage fri!
Der monne hun nu gange
Saamangen vildsom Sti;
Om Nætter og om Dage
Man hører hendes Klage
Alt over Bjerg og Dal.

200 *Atle*.

Hav Tak, o Skjald, for Strængeleg og Kvad!
Hel sørgeligt det klang i Midnatsstunden,
Og tunge Minder vaktet i min Sjæl;
Men gerne dvæled dog min stille Tanke
Ved Mindet om den Vældigste paa Jord;
Jeg glædes ved, at mine Øine skued
Den bolde Kæmpe, om hvis Daad og Færd
Skal høres Sagn og Kvad i alle Lande
Saalænge Midgard staaer, hvis høie Pris
Skal gange rige Guders Lovsang næst.

Hel gerne og med blødnet Hjerte saae
Jeg arme Gudrun paa sit Jammersæde,
Den dybe, stille, Sorg, de høie Klager,
Den tunge Vandring i det øde Rum,
Det rørte Alt mig lige indtil Sjælen.
Men siig mig, Skjald, hvis rigtig du det veed,
Hvad Ende tog det med den Armes Kvide?

Skjalden.

Hun skulde føde, og i Nord hun stædtes;
I Danmark, der hvor Sigurd vokste op,
Der ganger nu hans Datter, fagre Svanhild.
Hun leger der, hvor hendes Fader leged,
Og Gudrun græder, hvor Hjordise græd.
I stille Bur hun frister nu sit Liv,
Og virker Sigurds mandige Bedrifter
201 Guld og Silke, sig til ringe Trøst;
Men spaaet er, at hun igen skal fæstes
Til anden Mand.

Atle.

Lyksalig var han vist
Den Mand, som fik en saadan Viv i Eie.

Skjalden.

Saa viid da, Konge, det er Folkesagn,
At dig til Deel skal saadan Lykke vorde.

Gæsten.

Forbandet, Skjald, du være med dit Kvad,
Og saa med al din onde Lokketale!
Giv Harpen hid! jeg skal en anden Sang
I Hallen qvæde, ei som din, saa kælen,
Men sømmelig og sanddru, kæmpelig.

1 Blodig Brynhild
Bolstret klædte,
Rød i Brystet,
Bleg paa Læben,
Laa den Fagre,
Fuld af Harme,
Faa nu mindes
Møens Kvide.

2 Ord hun mæled
Aldrig bedre:
Ve dig, Grimhild,
202Guders Fjende!
Øl du brygged,
Besk og giftigt,
Minder døved
Du hos Sigurd.

3 Gjukes Sønner
Svore Eder,
Dem dog brøde
Børn af Grimhild;
Broder har jeg,
Budles Arving,
Kæmper har han,
Hevnen iler.

4 Baalet blussed,
Brynhilds Aske

Kold i Høien
Hviled længe;
Gjukes Sønner
Styre Lande,
Raade Sigurds,
Røde Ringe.

5 Aser sørge,
Sigurd lider,
Brynhild lytter,
203Luren tier,
Klædt i Vaaben
Val at kaare,
Stod hun længe,
Stod forgæves.

6 Atle sidder
Seen i Hallen,
Gudruns Kummer
Kongen rører,
Han for Brynhild
Bod vil tage,
Gifte sig med
Grimhilds Datter.

7 Huners Konge!
Kan du skue
Gennem Mure,
Gennem Natten?
Bod for Brynhild
Byder Gunnar,
Kysser kærlig
Kongens Søster.

Atle.

Du vækker, Gamle, mangt et bittert Minde,
Du vækker mig til Strid og blodig Hevn.
Igennem Natten dønner Brynhilds Stemme,
204Og Valhals Guder tale gennem dig.
Til Odruns Bur jeg farer gennem Mørket,
Og er han der, den Niding ...

En Kæmpe.

Kæmper, op!
Til Odruns Bur henred i Nat en Niding,
Har Kongens Vogtre dræbt og sidder nu,
Som ei han maatte, hos hans Søster ene.

Gæsten.

Farvel, Kong Atle!

Atle.

Bi du her i Nat,
Med Guld dit Sandsagn og dit Kvad skal lønnes.

Gæsten.

Jeg ei til Guld og ei til Nattely
Har nogen Trang, jeg ganger som jeg kommer;
Men vil du lønne kongelig mit Kvad,
Det lønnes kun med Blod af Asers Fjender.

Atle.

Af Gjukunger?

Gæsten.

Det er din egen Hevn,
Og dine næste Frænders der du øver;
Men hist i Syden er en vældig Borg,
I mange Aldre sad en Jotunørn
Hovmodig der og slog med sine Vinger:
En Storm udgik og alle Lande skjalv,
205 Det rusked selv i Tydsklands tætte Skove.
Nu tykkes Mænd, at Ørnen er ei meer,
Fordi ei Stormen farer over Lande;
Og glade lytte de til søde Sang
Fra liden Fugl, som nu der monne bygge,
Og siger sig med Guderne i Slægt;
Men det er Løgn, saasandt som Odin er
Den sande Gud. Du nys ophøied
Din faldne Maag hardtad til Guderang;
Men kunde du med hvasse Pil nedfælde
Den liden Fugl, da større Pris du vandt,
End nogen Kæmpe som var end paa Jorden.

Atle.

Hvis jeg forstaar dig, kløgtige blandt Skjalde!
Da taler du om stolte Romaborg?

Gæsten.

Du har forstaaet mig, og vil du vinde
Dig alle rige Guders høie Gunst,
Da hold ei op, før du med Stadens Grus
Har Dalen fyldt imellem alle Høie!

Atle.

Til Kæmpedaad og glimrende Bedrifter
Du kalder mig og Øret er ei døvt,
Jeg sværger høit ved alle Valhals Guder,
At før saamange Vintre skride hen,
Som Romaborg har Høie, skal den falde,
206 Hvis jeg det mægter, eller og paa mig
Og al min Hær den høiere skal kneise.

Gæsten.

En saadan Ed sig for os Begge sømmer,
Og saadan Skjald fortjener saadan Løn;
Men glem ei Eden, mindes at dit Liv,
Om den du svigter, skal mit Kvad mig lønne!

Atle.

Hvem er du vel, forunderlige Gæst?

Gæsten.

Det nytter ei, jeg dig mit Navn fortæller,
Thi Navn som Ærende jeg skifter tit,
Og den jeg gæster, raader selv allene,
For hvilket Navn jeg bære skal hos ham.
Farvel, Kong Atle!

Atle.

Var det en Askurs Søn,
Hvad heller var det Asers høie Fyrste?

Kæmpen.

Du nøler, Konge! Nidingen kan fly.

Atle.

Ja, ganger fluks, idrager haarde Brynje,
Thi ei er endt ved Odruns Bur vor Færd.
Jeg Gjukunger i egne Borg vil gæste.

Skjalden.

Om end du vredes, maa jeg ikke tie:
Du stander rede til en Uheldsfærd;
207Paa Gjukunger du blodig Hevn vil øve,
Hvad har de gjort? var det ei Brynhild selv,
Som ægged dem til deres Maag at svige,
Og faldt hun ikke for sin egen Haand?
Er det ei klart, at Norner saa det vilde,
Og hvem kan mægte dem at staa imod?

Atle.

Saa har du tit min Vredes Lue dæmpet,
Og i mit Inderste jeg vel maa skamme mig,
At jeg saa tit mit Kæmpesind lod bøie,
Og gik som Barnet i dit Ledebaand;
Jeg har et Hjerte, som det haarde Fjeld,
Men naar i det genlyde dine Toner,
Det smelter som et Bjerg af løse Sne;
Dog jeg engang nu vil min egen vorde,
Og væbne mig med hele Nordens Frost,
Saa hver en blød og kælen Lokketone,
Som matte Pil skal kraftsløs nedglide.
Mig Brynhild kaldte ved sit visse Bud,
Og længer ei jeg vil min Hevn opsætte;
Min anden Søster vil nu ligervis
Som Brynhild Gunnar røve Liv og Gammen,
Skal jeg da stande tam og ørkesløs,
Imedens saa min hele Slægt fordærves?

Skjalden.

Her spørges ei, om du din Slægt skal frelse,
Men om du vil forgaa med al din Slægt;
208Af Norner Gudrun er dig vist beskikket,
Og ægter Brødres Bane hun i dig,
Da volder det dig Sorg og Undergang,
Det veed jeg vist, saa er og derom spaaet.

Atle.

Men Odins Bud! thi var det ei ham selv,
Hans visse Bud det sikkerlig maa nævnes,
Som løfted nys i Hallen høie Røst.

Skjalden.

Ei mægter jeg med min den ringe Kløgt
Det underlige Forhold at udgrunde,
Hvori til Norner rige Guder staa;
I det forborgne, lysomstraalte Gimle
Alfader selv med viis, usynlig Haand
De Magter, som saa frit sig tykkes røre,
Dog holder i et vældigt Ledebaand.
Ei vil jeg, at du Odins Magt skal trodse,
Udfør hans Villie med Romaborg,
Med Gjukunger din egen Sag du skifter,

Det sagde selv den underlige Gæst.

209

Gjuke's Borg.

Grimhild.

(Med et Kar for sig).

I klare Vand jeg Gunnars Færd udspeider;
Han reed saa trøstig som til Brudeseng;
Men skuffe mig ei mine gamle Konster,
Han uden Brud skal snarlig ligge kold.
Der sidder han jo alt ved Odruns Side,
Og kærlig flyder Ordets varme Strøm;
Men Ternen hist for Intet vel ei stod,
Hun løber alt, at hente Bryllupsgæster.
Nu, Gunnar! snart du skal mig Guttorm bøde,
Saa kommer Hogne for at tage Hevn,
Saa kommer jeg, og begge Odins Slægter
Har jeg udryddet med min egen Konst.

Men Gudrun! hvor mon hun omvanker?
Se der, hun sidder jo i Kongesal,
Og svøbt i Silke ligger Ulveungen.
Nu vel! engang endnu jeg rammer dig.

Hvordan mon Atle vil det Budskab lide,
Jeg maa dog se, hvad han har for i Nat.
Se der! hvem sidder hisset med den side Hætte
210I mørke Krog? er det Baulværk selv?
Han griber Harpen vred i Hu, og slaar
De arme Strænge, saa de springe brat.
Det maa jeg høre. Jettesal i Norden!
Du fanger kløgtig hver en Lyd paa Jord;
Til Ymers Legem bøier jeg mit Øre,
Lad Kvadet lyde gennem det til mig!
Til Strid med Gjukunger du Kongen ægger,
Og tæller daarlig mig imellem dem.
Nu vel, du Gamle! altid ond og listig,
Nu skal jeg med dig prøve nok en Dyst.
Er det din Lyst, at Gjukunger skal ødes,
Saa bliver det nu min at frelse dem.

Hogne.

Forunderligt er Meget her i Livet,
Men underligst af Alt er Kærlighed,
Fra Jotunheim den sikkerlig udrinder;
Thi altid avles den i Mandebryst
Ved Nattetid; naar Morgenens fremgryer
Og Lyset skinner, er den voksen alt,
Og styrer Kæmpen efter eget Tykke.
Ret som en Gnist af Surturs stærke Ild
Den tvinge vil de høie Guders Sol,
211Det se vi grant; thi Freja selv omdrives
Jo af dens Brynde i det vide Rum,
Og søger Othar, søger onde Jette;
Ved den og Frei sit dyre Sværd fraliste,
Der savnes maa i Ragnarokes Strid;
Paa Jorden ei den har sin Sæd omskiftet,

Og naar sit Baand om Kæmperne den snoer,
Da brister Baandet, som med høie Guder
Og næste Frænder før dem sammenbandt;
Da væbnes Odins Slægter mod hinanden,
Og ødelægge selv den stolte Kraft,
Som evig skulde Jetter undertvinge.
Hvad var det vel, som førte Brynhild hid?
Hvad var det vel, som Gudruns Kummer avled?
Hvad var det nu, som Gunnar atter drev
Fra Borgen ud at friste nye Farer?
Hvad vorder Enden? ødt er Sigurds Slægt,
Og fanges Gunnar, maa jeg Sværdet løfte,
Og falde ventelig med ham;
Hvem skal da raade Sigurds røde Ringe,
Og hans det tit saa dyrekøbte Guld?
Skal da igen en Jotunorm maaske
Paa vilden Hede over Skatten ruge?
Ja selv den Kærlighed, som grusom mig
Vil byde Livets Glæder at bortkaste
For Gunnars Skyld, kan jeg vel elske den?

212 *Grimhild.*

Min Søn! tag hurtig denne Runestav!
Lad sadle Ganger, som kan rappest løbe,
Og lad en Svend til Hunekongens Borg
Med Staven ride, saa han ikke nøler,
Thi dyrt er Gjukunger hvert Øieblik.

Hogne.

Hvorledes, Moder, hvad skal det betyde?
Har nu igen du onde Konster for?

Grimhild.

Forvorpne Søn! du Frelse ei fortjente,
Dog vil jeg frelse dig og al din Slægt;
Din Broder fanges denne Nat i Bure,
Og Hunekongen er sin Svoger gram;
Men denne Stav ham skal med os forsone;
For Brynhild byder jeg ham største Bod,
Til Bod og Viv jeg Gudrun selv ham byder.

Hogne.

Hvordan? skal Gudrun være Atles Viv?
Skal hun i Favnen tage Brynhilds Broder?
Den Arme! nei, det skal, det maa hun ei.

Grimhild.

Lad mig kun raade! jeg kan Smerter døve,
Som jeg dem vækker, og et Kvindesind
Omskiftes kan ved mine mindste Konster.

213 *Hogne.*

Igen du kun vil hende Sorg berede,
Det vil jeg ei, nu skal hun nyde Ro.

Grimhild.

Saa skal og du og Gunnar nyde Ro
I Høien inden trende Solemærker;
Thi viid! du falder i den første Kamp,
Som du med Atle vover, og han tager
Da alt det Guld, hvorfor du Sigurd sveg.

Leire.

Fruerburet.

Gudrun.

Du gyser, Thora, er det Midnatskulden,
Som gennemfarer dig, hvad heller fløi
En rædsom Tanke dig igennem Sjælen?

Thora.

Ei veed jeg selv, hvi just i denne Nat
Den samme Gru mig atter gennemryster,
Som da Hjordises ømme Hjerter brast;
Med hende som med dig i Midnatsstunden
214Jeg sad, da gjalded det saa høit, at Buret
Som rystet i sin dybe Grundvold skjælv,
Da mærkede Hjordise, Gram var fundet,
Og løftedes af Sigurds Kæmpearm;
Det sidste Glimt af Haab forsvandt fra Øiet,
Og tungt hun drog sit sidste Aandedræt.
Min Gru og Smerte kan jeg ei udsige;
Men nu jeg atter maatte føle den;
Jeg frygter svarlig, at for Dørren stander
Igen et Uheld stort og tungt som det,
Min stærke Gysen da saa vist forkyndte.

Gudrun.

Saa stort kan intet Vanheld nævnes mer,
Thi der er ingen Sigurd mer paa Jorden;
Men som en Draabe i det fulde Bæger
Det ringeste af Vanheld er for os.
Det ei behøver til os at indgange,
Thi hos os alt det sidder her i Sal:
Saalænge end med Sigurds Liv vi sysled,
Han levende og for vort Øie stod;
Naar tit os harmed Guldets dorske Glimmer,
Da saae vi klarlig hans Bedrifters Glands,
Og naar vi vragede de matte Farver
Grandgivelig vi klare Aasyn saae.
Imedens saa med alle sine Kræfter
Vor hele Sjæl indviklet var i Kamp,
For Billedet at stille livlig frem,
215Uhørt, uset i Hjertets stille Kammer
Vor Smerte laa og slumred ind med Suk.
Det er forbi, vort Arbeid er til Ende,
Og atter vaagner Smerten i et Skrig,
Alt ligger Sigurd paa det hede Leie;
Behængt er Væggen, kun et lidet Rum
End stander aabent til de røde Luer;
Hvad skal vi nu begynde, hvilken Id
Skal korte os de lange Vinternætter,
Og vugge Smerten til den sover ind?
Ei nytter det, at Øiet løber rundt
Paa Salens Væg, thi altid dog hendrages
Det til den sidste, sørgelige Krog;
Enhver Bedrift den er jo alt bedrevet,
Og Hjertet spørger: hvor er Kæmpen nu?

Da længselsfuldt til Baalet Øiet farer,
Som om det kunde stirre gennem Ild;
Men Luen flagrer, Røgens Skyer drive,
Og Øiet skuer kun det røde Lig;
Det lukker sig og Sjælens Øie stirrer
Da uafbrudt i Hjertets Edderstrøm.

Thora.

O Gudrun! ti! du Hjertet sønderknuser,
Mig ængstede det tomme Rum saa tit;
Men vist jeg mente, naar kun det var dækket,
Da skulde Øiet kvæget vandre om,
216Og Smerten lindres ved de kære Minder.
Ak, nu forstaar jeg det, mit Øie saae
Kun Tomhed der; men Sjælens Øie skued
Usynlig svævende den blege Drot.
Hvad skal vi nu, ja hvad skal jeg begynde?
Thi dig af Norner undtes bedre Kaar;
Du seer dig levende med Sigurd sammenvokse
I fagre Svanhild, og du har en Id,
Som er af alle ypperligst at nævne:
At stirre daglig i den væene Mø,
Og se din Sigurd andengang opvokse.

Gudrun.

Og andengang at svømme i sit Blod.

Thora.

Du raser, Gudrun, spaaer selv dig ilde.

Gudrun.

Nei, Brynhild spaaed det i Dødens Stund,
Og alt for vist er hvad den Onde mæled.
O, Thora, Thora! ja i denne Stund
Jeg føler det, stor Jammer mig beredes.
Jeg drømte fordum, ak, min prude Fugl!
Han er nu myrdet. Ulven! mine Brødre!
Vort Værk er endt, o, gid i Høi jeg laa!
Det kommer, kommer snart, ak, arme Hjerte?
Hvi brast du ei ved Sigurds Lig?

Anden Samtale.

Atles Borg.

Gulrand.

O, Søster! sid dog ei saa tavs i Sal!
Ikkun paa Fjeldets Top er evig Vinter;
I Hjertets Dal maa Isen smelte hen
Ved Solens Glød og Øiets milde Regn.

Gudrun.

O, kære Søster! und mig Stilhed dog,
Da Ro ei mer jeg kan paa Jorden finde!

Jeg føler det, at vaagner Hjertet op,
Vil Haand og Tunge som den Galnes rase.
Ei springer mer de milde Taarers Væld,
Det er udtørret, ak, for længe siden;
En Skylregn kun kan smelte Hjertets Is,
Og ve da Alt, som Strømmens Hvirvel møder!

Gulrand.

Seer du de Smaa, som lege hist paa Gulv?
Det er jo dine Børn, I, Erpur, Eitil!
Indklynger eder tæt til Moders Bryst,
Optøer Hjertet med den varme Aande!

Erpur.

Det tør vi ikke, Moder bliver vred.

218*Gudrun.*

Nei, bort, bort med jer Ulveunger!

Gulrand.

Saa hent da, Erpur, Sigurds fagre Datter!
Hun er som Solen i den lune Vaar.

Gudrun.

Ak nei, min Søster! heller ikke hende;
Hun har sin Faders skarpe Øiekast,
Og hvert et Blik mig stinger dybt i Sjælen;
Det raaber til mig: du var Sigurds Viv,
Nu er du Atles. Ak, jeg maa fortvivle,
Brynhildes Broder har jeg mig til Mand;
Hans Børn, som jeg evindeligt maa hade,
De ere mine.

Gulrand.

Men hvi blev du ei
I Danmark da? hvi drog du hid til Jammer?

Gudrun.

O, vidste du, hvor rædselsfuldt det er,
Naar hvad i Løndom Man kun sagte hvisker,
For ikke selv at høre det, genlyder
Saaledes udenfor os høit,
Da spurgte du ei saa. Hvad kan jeg svare?
Min Moders Taarer, mine Brødres Nød?
Hvad ragede det mig, om Jettekvinden
Nu angred, hvad hun selv med onde Konst
Udretted, og hvi skulde jeg mig offre
219For disse Brødre, som min Sigurd svege?
Og dog, jeg mægted ei at staa imod,
Var det den Drik, mig onde Grimhild rakte,
Var det et Blik i dybe Fangetaarn,
Hvor Gunnar sad, var det et dunkelt Minde
Om Leiet, vi ufødte havde delt?
Jeg veed ei hvad det var, som Hjertet rørte;
Men i sit Dybeste det blev bevæget,
Mit Liv med Sigurd og den Boldes Mord
Mig blev en Drøm, og hvad som blev tilstæde,
Var mine Brødres Nød, med sorgfuldt Sind;
Men som jeg følte, at det maatte være,
Jeg drog til Hunekongen, blev hans Viv.
Med Taarer vied jeg mit Brudeleie,

Det var de sidste, som fra Øiet randt;
Og skal engang endnu det atter vædes,
Det sikkerlig da vorder kun med Blod.
Saa spørg mig da nu aldrig mer, min Søster!
Men spørg dig heller selv, hvorfor
Du vakte mig af Sorgens dybe Dvale,
Da jeg ved Sigurds Lig var ham saa nær?
O, havde du ei vækket mig til Klage,
Da havde jeg alt længe smerteløs
Hos Freja bygget. Dog jeg vil ei spørge,
Hvorfor du gjorde det? thi Norners Dom
Er over os og vi er under den.

220Vinge.

Hil sidde I paa Hyndet, ædle Fruer!
Ved mig I hilses fra vor tapre Drot!
Fra Romerfærden vender han tilbage,
Og beder, som det sig vel sømme maa,
At I hans Komme hædre med et Gilde!

Gudrun.

Det gøres dog vel ikke just Behov
I dybe Kedler brune Mjød at blande;
Thi atter, som i Fjor paa Vallands Sletter,
Din Herre vel har sørget for, at ei
For stor en Kæmpeflok os skal hjemsøge.

Vinge.

Du er min Dronning, Atle er min Drot,
Hvad Sjælen tænker, bør ei Tungen mæle;
Hvad Øret hører finder Sjælen døv;
Men Atle kommer med ubrudte Fylking,
Med Pris og Hæder hid fra Romaborg.

221

Gildesaftnen.

(Kvinderne ere gangne tilsengs).

Atle.

Hel sømmeligt var Gildet, Mjøden har
Med stærke Sødme atter helet Læben,
Som sprække maatte, da den hede Sol
I Syden den med sine Straaler brændte,
Og Vinen rensed Støvet bort fra Lungen,
Saa frit og livligt er vort Aandedræt.
Udløste er af Baand nu Sjæl og Hjerte,
Beredte til at vandre lystig om
Blandt Kæmpehøie, mellem Bautastene,
Blandt hvad som var og hvad som er endnu;
Men hvor er Læben, som af Ord kan væve
Det fagre Billed, som er Øiets Lyst,
Og hvor er Haanden, som forstaar at røre
De spændte Strænge til en liflig Klang?
Ak, stum er Læben, stiv er hver en Finger
Paa Haanden, som forlysted os saa tit.
Fra Romaborg vi droge hjem med Hæder,

Alligevel Italien os sveg;
Thi avindsyg den stjal vor Hæders Tunge,
Forgæves venter Muren i vor Hal,
222At Kvadets Døn skal laane den sin Stemme,
Forgæves haaber nu den stille Sten,
At kunne sig i Strængeleg bevæge;
Thi stille, tavs, og kold som Sten og Mur,
Er nu den Skjald, som fordum Røsten løfted,
Og stum er Harpen, kun et Jammersord
Den stramme Stræng kan mæle, naar den brister.

Gæsten.

Hel sorrigfuld du sidder over Bord,
Som lidt sig skikker ved et Hædersgilde;
Naar seierrig fra Daad en vældig Drot
Hjemvender til sin Borgs de kendte Sale,
Og tømmer Hornet til sin egen Pris.
Dog lysteligt det er for mig at høre
En Konning mæle vaandefulde Ord,
Fordi sin Skjald han misted. Selv jeg øved
I mange Vintre Skjaldskabs lette Konst,
Og trøsteligt det er i Alderdommen,
Naar yngre Mænd ophøie saa med Pris
Det Værk Man drev, da tykkes det, som ei
For Intet Man det lange Liv har levet.

Atle.

Er ogsaa du den kloge Baulværks Frænde,
Og har ved Drik af Suttungs stærke Mjød
Saa let du Konsten, seen at lære, nemmet?
Da vær velkommen her paa Salens Bænk,
Og giv det Stumme atter kraftigt Mæle!

223 *Gæsten.*

Du siger sandt, at jeg er Baulværks Frænde,
Og gerne vil jeg kvæde dig til Skemt;
Men først du maa mig villig Sagn fortælle
Om dit saa priste Tog til Romaborg.
Man siger, Odin selv dig har opægget;
Nu, vandt du Borgen, eller hvilken Daad
Er det, som hædres ved saa fagert Gilde?

Atle.

Du spørger sært, men endnu mere sært
Er det, du spørger om. Adskillig Tale
Kan føres om min Id; men jeg
Allene veed, hvi den fik saadan Udgang.
Til Romaborg jeg kom i Hu saa gram,
Jeg vandred frem i Blodets røde Strømme,
Som tørredes kun stundum, naar et Baal
Af brændte Byer slog sin Røg mod Skyen;
Mig drev til Strid det underlige Bud,
Som klang i denne Sal en Midnatsstund
For længe siden, om jeg mindes ret,
For seks, maaske for syv Aar siden,
For syv? ja rigtig, just i denne Nat.

Gæsten.

Du dvæler længe ved det Tal, Kong Atle!
Er det dig saa paafaldende, mærkværdigt?
For mig er seks og syv det Samme.

224 *Atle.*

Er Liv og Død dig ogsaa da det Samme?
Thi naar det syvende nu ogsaa er det sidste,
Er der vel Forskel dog imellem seks og syv.

Gæsten.

Ei Kløgt dig fattes, men alt Natten skrider,
Vil du ei gange længer i dit Sagn?

Atle.

Nu vel! af Budet jeg hendreves,
Og skyndedes end mer til blodig Hevn
Ved Mindet om den Spot, jeg maatte lide
Paa Vallands Sletter, da min Hær nedsank
Som skøre Aks for Seglens hvasse Eg.
Forgæves bød Man Guld og vide Egne,
Forgæves bøiede sig Keiserstadens Knæ,
Forgæves lød fra Muren Kvindeskrig,
Og for min Fod ydmygelige Bønner;
Naar Havets Bølger rulle voldsom frem,
Ei Dæmning standser dem, de stilles ei
Af Olien, som ikkun Floden glatter
Et Øieblik; kun Den, som eier Kraft
Til Stormens stærke Vinger selv at lamme,
Kun han kan standse Bølgen i sin lil.
Saa gik det mig, jeg stod en Morgen aarle,
Og stirred mod de høie Taarne her,
Som snarlig skulde deres Toppe fjæle
I Askedyngen over Stadens Grus.
225Omkringet var jeg trindt af Vaabenbraget,
Og stundum hørte jeg Basunens Drøn,
Der øved sig til Stormen at forkynde.
Men pludselig Basunen tav, en Lyd
Sig kæmped frem til Øret fra det Fjerne:
Det var en Sang, ei som naar vore Skjalde
Opløfte Røsten, men ei heller spæd,
Som Torden gennem Nattergalens Strube
Høitidelig og smeltende tillige
Var denne Sang. Nysgerrig fløi mit Blik
Alt over bredden Vang, forundret saae
En Skare jeg fra Romaborg udgange,
Ei klædt i Brynje, men i hviden Lin,
Og festlig smykket, som til Offergilde,
Ei Vaaben havde nogen Mand i Haand;
Men Somme Bøger med ukendte Stave,
Hvoraf de sang med helligt Alvorsblik,
Og Andre Skaaler af det pure Guld,
Hvorfra en Duft langt sødere end Honning,
Opsteg i Hvirvler som en dunkel Sky,
Og dækked venligen de blotte Isser.
Ei veed jeg paa de Strængelege Navn,
Som her jeg hørte, men i deres Lyde
Gentoges Sangen paa saamangen Vis,
Og dog saa lig, at intet Ord udtrykker
Den Ligheds og Adskillighedens Eet.
226Herved jeg blev saa underlig tilmode,
Jeg sælsom sank tilbage i mig selv,
Og vaktes først, da for mig stod en Olding;
Hans Skæg var sidt, og mange Vintres Sne
Sig havde præget i de tynde Lokker,
Der som en Krands omglimrede hans Tinding;
Hans Aasyn var, som i de gamle Kvad
Os Baldurs tegnes, mildt og dog saa kraftigt,
At det mig vinkede saa venlig hid,
Og Foden dog ærbødig veeg tilbage,
Som om jeg frygted for, mit Aandepust

For urent var, til sig med hans at blande.
Han peged hen paa Solens lyse Kugle,
Der luende sig rulled op af Hav,
Han taled om en Gud som havde dannet
Det store Lys og hint det hele Rum,
Som gennemskinnes af dets klare Straaler;
Han talede, som En der havde reist
I gennem alle Verdner, alle Himle,
Og havde over dem sit høie Hjem,
Ei mellem Guder som med Mænd sig blande,
Og prøve Størke med en anden Magt;
Men hos en Høieste, som ei kan nævnes,
Og styrer Alting med sit lette Vink.
Fra denne Høihed steg han villig ned,
For alle Askurs Børn at ophente,
Som vilde renses ved hans Purpurblod
227 Fra Jordens Smitte og til Himmelflugt
I Ydmyghed af ham sig Vinger laane.
Ei om sig selv, om En som nævnes Krist,
Han sagde det, men skuffed mig ei Sindet,
Det var ham selv. For denne Kristi Skyld
Han bød mig skaane Staden med dens Taarne;
Thi der, saa mæled han, hvor høie Spir
Sig løfte op mod Sky, forsamles Folket
At prise ham, som skabte lyse Sol,
Og Krist hans Væsens Billede paa Jorden;
Og seer du hist, saa lød endnu hans Tale,
Paa Taarnespidsene de gyldne Kors,
Alt paa et saadant taalte Kristus Pine
For dig og mig og for hver Mand paa Jord;
Formast dig ei mod disse Mindetegn,
Thi visselig de mægte dig at knuse.
Forundret stod jeg, sagte Læben hvisked
Om Odins Bud og Frygt for Odins Straf;
Men vredelig og haanlig Valhals Guder
Han nævned en afmægtig Djævflok.
Forbittret greb min Skjald i Harpens Strænge,
Om Odins Magt han agtede et Kvad
Mod Gubbens Tale og hans Spot at sætte;
Men Harpen sank med hule Klagelyd
Og med det første Ord udaanded Skjalden
Sit sidste Suk, da vokste min Forundring,
228 Og overvundet midt paa Seirens Mark
Jeg loved Oldingen at skaane Staden,
Og han til Løn mig gav hver gylden Skaal,
Og sin Velsignelse paa Reisen.

Gæsten.

Du sagde nys, du vidste grant hvorfor
Du skaaned Romaborg, men det du glemte
At sige, dog hel mærkeligt det er.

Atle.

Hvorfor? ja, har jeg det ei sagt?
Fordi

Gæsten.

Fordi dig Gubben gjorde bange?

Atle.

Vist var det underligt at stævnes ind
For Solens Skaber, thi jeg aldrig hørte,
At Odin den har skabt, men dog

Mig Frygten ei bevæged.

Gæsten.

Men de gyldne
Med søde Duft opfyldte Skaaler da?

Atle.

Ei heller; dog de ere saare fagre,
Og tykkes mig de bedste Eiemon.

Gæsten.

Du veed da ei hvorfor.

229Atle.

Naar jeg besinder
Mig ret, jeg maa vel svare: nei;
Jeg veed da kun, hvordan det skedte,
Og dog ei heller det, jeg veed kun hvad
Jeg gjorde.

Gæsten.

Men hvi du drog til Romaborg
Det vidste du, og lod dig dog forføre
Til døv mod Odins Bud og døv mod Røsten
Fra dine djærve Fædre, Budles Æt,
Og dine Kæmper, som i Valland fældtes,
At skaane denne Jeters Hovedborg:
Med Jotunheim du har dig da forbundet,
Og vente maa du stærke Guders Hevn.
Giv Harpen hid! i Strængen vil jeg gribe,
Og fylde Hallen med et Varselskvad.

1 Rullende foer over Heden
Hjulenes skoede Ring,
Tvungne af Malmen den haarde,
Gnisterne sprunget fra Sten;
Stolt og med kneisende Nakke
Sad paa den rullende Vogn
Grimhild den værste af Kvinder,
Øvet i Gand og i Seid.

2 230Hun havde Aser bedrøvet,
Hun med sin syndige Æt
Sigurd i Sengen fik Bane,
Brynhild sig skyndte til Baal,
Nu sidder Gudrun paa Vognen,
Farer til Hunælands Borg,
Der skal hun Atle forsone,
Frelse al Niflungers Æt.

3 Stolt sidder Grimhild paa Vognen,
Vred er den vældige Thor,
Dundrende farer hans Kerre
Hen over luende Bro,
Hvirvlende sænker sig Luen
Ned mod de gnistrende Hjul,
Asathor Hammeren svinger,
Knust ligger Grimhild paa Jord.

4 Hylende foer over Heden
Grimhild med Vinger som Beg,
Helas forpestede Vaaning
Aabned sin knirkende Dør.

Der med forknusede Lemmer
Svømmer i Edder hun nu,
Gispende saare hun længes
Efter den Sodbrunes Gal.

5 231Hører det, knugede Stene!
Rører jer Tunge med min!
Lad det i Borgen genlyde:
Saadan er Asernes Sæd,
Thor med sin knusende Hammer,
Odin med snedige Kløgt
Rammer, besnærer hver Niding,
Var han og Hunelands Drot.

6 Syv Gange vandrede Solen
Skinnende Midgard omkring,
Atle har Aserne sveget,
Aser betale med Svig.
Skælv i de hvælvede Sale,
Hunelands troløse Drot!
Snart skulle Luerne lege
Lystig hvor Kæmperne sad.

Nu, Atle, sørg ei længer for din Skjald!
I mig du en ei ringere har fundet,
Og jeg skal ei saa let ved Harpen dø.
Du er saa stille, uidentvivil har Kvadet
Dig kedet, dysset dig i Søvn;
Jeg selv er ked af al den Skraalen,
Og kan vi være ene to,
Med dig en mer fornuftig Tale
Jeg føre skal.

232Atle.

Du Arge! hvo du est,
Du spotter mig, og sandt er det at sige,
Mer sømmeligt det var, at fluks
Jeg skilte Hovedet fra dine Lemmer.

Gæsten.

Min Hals er tyk, og Benet er lidt haardt,
Jeg tvivler om du har et Sværd, som duer
Til saadant Arbeid; det var ogsaa Synd,
Thi det mit Alvor er, dig godt at raade,
Og, seer jeg ret, behøver du mit Raad.
Lad derfor Kæmperne udgange!
Du seer jo, jeg har intet Sværd,
Og du mig gerne maa randsage.

Atle.

Og om du havde et, du mener dog vel ei
At jeg er bange for at være ene
Med Een. Gaar, Kæmper, kun af Salen ud,
Men stander rede, hvis jeg monne kalde!

Gæsten.

Nu, Konge! kan vi tale mere frit;
Hvad tyktes dig om Kvadet, som du hørte?

Atle.

At bedre var det, Uglens hæse Skrig
Fra Morgengry til Aftenstund at høre.

Gæsten.

Du er den Første, som min Skjaldekonst
233Vurdered saa; thi mellem os at sige,
Ei Mange smagte Suttungs stærke Mjød
Før jeg, og Faa saa dybt som jeg har drukket.

Atle.

Ei laster jeg dit Kvad, men det du kvad.
Hvo est du, Underlige, er du Odin selv?

Gæsten.

Jo, jo, nu tænker du nok, Odin kommer her,
I saadan Dragt, nei du kan tro, han sidder
Og gnider Panden ved den gamle Ask,
Og grunder paa, hvordan han dig skal tugte,
Fordi du skaanede den vakkre Borg,
Og vilde ei en halvsnes tusind Stykker
Af dine Kæmper sende ham til Valhal.
Det synlig gaar tilbage med ham nu,
Og han har selv ei grumme langt tilbage;
Du veed, at strænge Herrer gerne ei
Regere længe, men jo mer det lakker
Ad Enden, desto galere de bliver.

Atle.

Hvordan? Hvad er dog dette for en Tale
Du fører? Jeg har brudt min dyre Ed;
Men heller vil jeg Guderne forsone
End trodse dem, hvo har vel dertil Magt?

Gæsten.

Det nytter ei at tale om Forsoning,
Du husker jo dog nok, den gamle Træring
234For syv Aar siden kaarede dig selv,
Hvis ei forud hans Næse lugted Røgen
Af Romaborg, og det er ei hans Sæd,
At svigte, naar han Mænd har Ondt forjættet.
Ifald du da vil leve end en Stund,
Og smage Gammen, maa du hurtig tænke
Paa Raad.

Atle.

Paa Raad? ja, hvor er Raad?
Hvem kan beskytte mig mod Odins Vrede?

Gæsten.

Hvem skabte Solen? gjorde Odin det?
Han bygged Midgard, det kan ikke nægtes;
Men bygged den af Ymers Kød og Ben,
Og hvad var Midgard, naar ei Solens Straale
Oplyste og opvarmed den?

Atle.

Nu vel!
Hvem mener du da skabte Solen?

Gæsten.

Hvem var vel til før Odin? veed du det?

Atle.

Hrimthurser mener du maaske?

Gæsten.

Hvem ellers?

Atle.

Var Alfader ei?

235Gæsten.

Hvem er Alfader vel, hvor mon han bygger?
Hvis han var til, og var den største Gud,
Han stundom dog sin Magt vel aabenbared.
Det er en Snak, som Odin har opdigtet,
For selv i ham at leve, naar hans Tid
Er omme, og ham Fenrisulven sluger.
Du kender jo dog nok det gamle Sagn,
At førend Midgard skabtes, var Alfader
Hos Thurserne, det sagde Odin selv
Til Gylfe, da hans Mund løb over,
Og Sandingen sig fra hans Læbe stjal.
Hrimthurserne har Solen skabt, og Aser selv
Er Thursebørn, som du jo veed, men Odin
Blev ond, og troløs mod sin egen Slægt,
Og har ved Trolddom mægtet længe nok
At holde Thurserne fra deres Odel,
I Ragnaroke er det, som du veed, forbi,
Da kommer Ymer til sin tabte Vælde,
Og jeg tør mene, det er bedre dog,
Hos Hel enstund at drage tungt sin Aande,
End drikke Valhals Mjød en føie Tid,
Og saa forgaa.

Atle.

Forunderligt er hvad du siger,
Men, som mig tykkes, er det Sanding dog;
Siig hvo du er, og raad mig, som du mægter!

236Gæsten.

Helblinde er mit Navn, jeg er afThurseæt,
Og netop den, som lod sig dig tilsyne
For Romaborg, thi meen kun ei, det var
En Præsteflok! Nu Raad jeg dig vil give:
Der er en Hjelm, som kaldes Ægirs Hjelm,
Og ham, som bærer den, kan Ingen skade,
End ikke Odin selv.

Atle.

Men hvor er den?

Helblinde.

Hvor Guldet er, som Sigurd tog fra Fafner,
Thi ei fra det den mer kan skilles ad.

Atle.

Hos mine Svogre er den da at finde?

Helblinde.

Hos dine Svogre? ja, de fik den let,
Blot ved at svige deres første Svoger;
Men dig tilhører den som Gudruns Mand.

Atle.

Du siger sandt, og Hjelmen vil jeg have.

Helblinde.

Saa byd da hurtig dine Svogre hid,
Og lad dem løse sig igen med Guldet!
Thi ei det nytter dig at gæste dem med Krig,
Dig kaarer Odin sikkert først paa Val.

237Atle.

Det vil jeg, Guldet er jo mit med Rette,
Og fluks jeg dem vil sende Bud.

Helblinde.

Gør saa! og kunde du blandt Guldet finde
Det prude Mon, som kaldes Andvars Ring,
Da var du endnu mere sikker.

Gjukes Borg.

Gunnar.

Paa Bænken rundt har gyldne Skaaler vandret,
Frembær nu, Vinge, Ærendet i Sal,
Som ei vi fordred af ulædsket Tunge!

Vinge.

Det er vist Sanding, eders Vin og Mjød
Har ingen Skyld, ifald ei Tungen mægter
At bære frem i sømmelige Ord
Det Budskab, som min Konge med mig sendte.
Kong Atle kom med Pris fra Romaborg,
Og i sin Hal han har beredt et Gilde,
Der rygtes skal saa vide over Land,
Som med sin Hær han seierrig er draget.
En større Pryd han ei for Gildet veed,
238End Gjukes Sønner, der saa nær ham gange
Ved Svogerskab og nærmere i Pris;
Thi beder jeg, at I med ringe Møie
Vil købe ham og dertil eder selv
Hin bedste Gammen! Mad og dyre Drikke
Ei fattes skal, ei Kvad og Strængeleg;
Og end jeg fra min Herre har at sige,
At naar fra Gildet I vil drage hjem,
I keise maa af Sølv og gyldne Ringe,
Af Vaaben, Borge, og af alle Mon
Hvad eders Hjerter lyster at begære.

Gunnar.

For Budet Tak! af Guld vi mere eie,
End nogen Konning nord for Alpefjeld;
Mit Sværd jeg veed hint hvasseste mon være,
Min Hest den rappeste, og tykkes os
Vort Odelsland for trangt, da har vi Kæmper
Og Størke nok, til os at vinde mer.
Vist Gammen var det os vor Maag at gæste;
Men lang er Veien, alt vi har beredt

Os til et Tog, og Vaaren er alt kommen;
Thi bede vi, om Hogne vil som jeg,
At du med Tak hos Atle os undskylder!

Hogne.

Hvert Ord, min Broder talte, er og mit.

Vinge.

Ei tænkte jeg at svares saa paa Budet,
239Og gemte derfor hidtil hos mig selv
Den Hilsen jeg af Gudrun fik til eder:
Hun længtes saare i de lange Aar,
Thi vel Forældre kan en Kvinde glemme,
Naar sæl hun sidder udi Kongesal;
Men Brødrene, med hvem hun fordum leged,
I hvem hun elsked Manden førstegang,
Kan hende saa ei gange ud af Minde.
Er Guld og Gilde, Svogrens milde Ord
Da end for svage jer til Færd at bøie,
Saa hører dog en Søsters ømme Røst,
Og tænker paa det længselsfulde Øie,
Som stadig vender sig imod jer Borg,
Som glad mig skimter, men fortørnet skuer,
Hvis ene jeg herfra skal drage hjem!
Ei kalde I vel mine Ord i Tvivl,
Dog til desmere Sikkerhed har Gudrun
Mig givet med en sanddru Runestav,
Og denne Ring, den prudeste, hun eied.

Hogne.

Det er en fager Ring, det er den samme,
Som fordum lyste paa vor Søsters Haand,
Den hører med til Gnytahedes Guld,
Først nu er Skatten heel, her er dens Krone,
Det stolte Tegn paa Guldets Eiermand.

Gunnar.

Et kærligt Bud indslutte disse Runer,
240Og tungt det falder mig at sige nei;
Derfor jeg vil til Raad mig Natten tage,
Og agte nøie paa hvert Drømmesyn.
Men, Hogne, du jo alt har Ringen
Paa Finger sat, jeg maa dog og den se.

Hogne.

Ja se den maa du, men jeg har tilegnet
Mig den med Rette; thi i unge Aar
Var jeg og Gudrun altid bedste Venner.

Gunnar.

Det er ei Sagen, thi til Fafners Guld
Den hører jo, og her maa Lodden skifte.
Dog grant jeg seer, det er den samme Ring,
Hvormed mig fordum stolte Brynhild fæsted,
Den er da min, og uden Vederlag
Jeg ogsaa vil besidde den allene.

Hogne.

Nei, ikke saa! du selv veed bedst til hvem
Den Brynhild gav, lad derfor Lodden skifte!

Vinge.

Ifald jeg tør et Ord imellem tale,
Mig tykkes, det var bedst, at Gudrun selv
Den Tvist adskilte, hun det bedst maa vide,
Til hvem af eder hun den sendte mest.

Gunnar.

Du taler klogt, lad hende Trætten skifte!
241Men jeg saalænge kalder Ringen min,
Og løsner den ei før fra denne Finger.

Hogne.

Men jeg med samme Ret den kalder min,
Og det skal agtes, som paa denne Finger
Endnu den sad, til vores Søster dømmes.

Vinge.

Saa er jo nu nødvendig eders Færd!

Gunnar.

Men hvad mon dette Ulvehaar betyder,
Som lønlig knyttet er til fagre Ring?

Vinge.

Et Ulvehaar? maaske et sligt det ligner,
Men er dog intet rigtigt Ulvehaar;
Imidlertid jeg ikke vel kan nægte,
At det vanhælder saadant fagert Mon.
Ei maa I vredes! jeg det selv har knyttet
Til Ringen som et lidet Mærke kun;
En saadan Ring kan lettelig forvildes
Imellem andre, og naar Man er Bud,
Sit Budskab maa Man heelt og vist frembære.
Dog, alt for lang er Talen om et Haar,
At kløve Haar er ingen Manddomsgerning.
En anden Tale gerne jeg i Løn
Med eder førte; det er ud paa Natten,
Lad sidste Gang paa Bænken fulde Horn
242Omvandre lystig mellem eders Kæmper,
At de kan vandre til en rolig Søvn!
I Enrum da jeg ved det gyldne Bæger
Skal bære eder Tidende paa ny.

Gunnar.

Lad saa det være! selv jeg efter Sengen
Alt Længsel har.

Vinge.

Paa rolig Søvn
Og gode Drømme, glad Opvaagning!

Kæmperne.

Det først og fremmerst vore fødte Herrer,
Saa Gæsten, og dernæst os selv vi ønske.

Gunnar.

Du Asmund, bring i Hast den Runestav
Til Odruns Turner, hun den og skal læse.
*(Til Vinge): Nu er vi ene, bær da hurtig frem

Den Tidende, som du saa varlig gemte!

Vinge.

Ja, Tyvekoster maa Man gemme vel,
Og ei jeg nægter, Tidenden er stjaalet
Fra Gudruns Øre og fra Atles Mund.
Jeg i det inderste af alle Sjælens Kamre
Den gemte vel; men eders snilde Mjød
Har Nøglen fundet, og min Skat forraadt;
Paa Tungen ligger den, men Tungen vil
243Endnu engang forsøge den at holde;
Jeg veed den løses kun af klare Vin,
Lad derfor den i gyldne Bæger skumme!

Gunnar.

Du taler snildt, og, som mig tykkes, vokser
Veltalenheden ved hver Lædskedrik;
Selv Talen om hvad Du os vilde sige
Er Vinen værd, og ei jeg tvivler paa,
At jo tilsidst det Ypperste maa komme.

Vinge.

Saa! Du talte vel, og drak iligemaade;
Men, Hogne, du ei har dit Bæger tømt.

Hogne.

Jeg mente, at din Tidende vel laa
Paa Bunden ei af mit, men af dit eget.

Vinge.

Du skemter, Drot, og minder mig med Kløgt
Om hvad jeg nu er skyldig at frembære.
Saa hører da, hvad jeg har hørt i Løn:
Kong Atle vorder snart til Liv for gammel,
Og dog til Daad hans Sønner er for unge,
Det mærker han, og det er nu hans Agt,
At sætte jer til sine Sønners Værger;
Jeg veed det vel, den Hæder lokker ei
To Drotter, som har mer end nok af Hæder;
Men dog mig tykkes, det maa tykkes Ret,
244I værged Landet for Gudrunes Sønner;
Thi mangan Beiler til en saadan Brud
Der kommer vist, naar Atle først er borte;
End tykkes mig, I skylde Gudrun Bod,
Og bedre ei kan gives eller tages.
Naar hertil kommer eders Søsters Bøn,
Og Atles Bud og eders Tvist om Ringen,
Da mener jeg, at I med Hæder ei
Kan sidde hjemme; thi da vil Man sige,
At Rædsel kun forhindred eders Færd.

Gunnar.

Hvad? Rædsel! er du gal? ved Odin
Jeg svoret har, at jeg skal aldrig frygte.
Velan! her er min høire Kæmpehaand,
Om Atles Borg var Geirrods Gaard, jeg farer.

Vinge.

Hav Tak, o Drot, for disse gæve Ord!
Du, Hogne, følger dog din djærve Broder?

Hogne.

Ja, Orm, jeg følger ham og ikke dig.

Odrun.

Hel sent det er for Kvinder at indtræde
I Drikkesal, men tvungen er min Gang.
Du, Gunnar, denne Runestav mig sendte,
Omhyggelig jeg speidede dens Tegn,
Og, som jeg stirred, saae jeg mange Streger,
Som ei til Ordet maatte staves med;
245Det undred mig, at en saa kløgtig Kone,
Som Gudrun, kunde riste Runer vildt.
Jeg stirred mer, og mærked paa det Sidste,
At tvende Gange ristet er paa Stav,
Og at de første overskaarne Runer
Forbyde haardt de øverste at tro;
Om Svig de tale, ei om Lyst og Gammen,
Det seer jeg grant, og derfor er mit Raad,
At ei I drage til det falske Gilde.

Hogne.

Sent kom du, Odrun, thi du kom forsilde.

Gunnar.

Du kommer kun et Øieblik forsilde;
Thi nys vi givet har vort Kæmpeord.

Odrun.

Et Øieblik! det lyder kun saa ringe;
Men det er jo kun og et Øieblik,
Som lukker i for evig Kæmpens Øie.
O, Gunnar! Gunnar! nu er det forbi
Med vort det glade Samliv her paa Jorden.
Du tier, onde, lumske Sendebud!
Tilstaa det kun! du Drotterne har sveget.

Vinge.

Du er min Konges Søster, jeg hans Sendebud,
Din egen Broder du i mig udskælder;
Thi hvis du til min Ed vil fæste Lid,
246Da tage Galgen mig og alle onde Jetter,
Om Ærendet jeg røgtede med Svig.

Gunnar.

Du gør ham Uret, Odrun, lad os gange
Tilsengs; thi det er sent paa Natten.

Morgen.

Odrun.

End sover du, min Gunnar, sødelig,
Ei saae du mine onde Drømmesyner.
Her skal du da nu aldrig sove mer,
Og aldrig skal jeg mere se dig vaagne!
Ak, hvad er det? er det ei Brynhilds Ring?
Jo visselig, saa har hun nu dig fæstet.

Tredobbelt Spaadom var i denne Ring;
Men altid den betyder dog det Samme:
Den vied Brynhild ind til Undergang,
Den vied Sigurd og den vied Gunnar,
O, hvem kan staa mod Norners strænge Dom?
Han rører sig, han smiler sødt i Drømme.
Hvad er det han vil drage til sin Barm?
Det svandt, thi Smilet svandt fra Læben.
Han vaagner; Gunnar, elskte Gunnar, siig:
247Hvad greb du efter, og hvorefter leder
Dit Øie saa?

Gunnar.

O Odrun, er det dig?
Det tyktes mig, jeg var til Gæstebud
Med mange stolte, før usete Kæmper;
Men dybt i Hjertet følte jeg et Savn,
Da kom fremskridende en fager Kvinde,
Mig tyktes halv jeg saae i hende dig,
Hun kom mig nær, og jeg udstrakte Armen;
Men borte var hun, derfor vaagned jeg;
Mit Øie ledte og det har jo fundet
Hvad det begærte.

Odrun.

Men dog visselig ei det,
Som skred dig varslende forbi i Drømme.
Du var i Valhal, Atle har dig budt
Til Gilde, men det var paa Asers Vegne,
Og Brynhild var det, som for Borde gik.
Ak, tungere og dog i samme Mening
Var mine Drømme: jeg indgange saae
I Hallen Koner, som med Sorrigs Lader
Og Sorrigs Dragt udkaarede sig Mænd;
Jeg frygter svarlig det var eders Fylgjer.
Der de udginge, kom en Kæmpe ind,
Og tudende en Ulveflok ham fulgte,
Et blodigt Sværd han bar fra Valen hid,
248Og tiende han det paa Knagen hængte;
Det Sværd var dit, men Kæmpen var ei dig.

Gunnar.

Din Drøm er mærkelig, og vel kan være,
At vi vor Alder nu udlevet har;
Dog, fare maa jeg, thi jeg har det lovet,
Og ville maa vi jo, hvad Norner vil.
Ei maa du græde, Odrun, tænk tilbage
Paa Stunden, da jeg sad hos dig i Bur!
Da tyktes det jo paa vort Favnetag,
Som om det var det første og det sidste;
Hengangne ere dog de lange Aar,
Og hvem kan vore Favnetag optælle?
Saa lad os takke da de høie Guder,
Men fremmerst dog Folkvangers milde Dis;
Thi hende er det, som os har beskærmet
Mod Odins Vrede og mod Jetters List;
Paa Jorden nu hun mægter det ei længer,
Og vinker os til sig i høien Sal.
Ak, mere stakket var jo Sigurds Gammen,
Enddog han var med Guder nær i Slægt,
Og vi, det voldte, Bod vi vel maa give.

Hogne.

Hvorledes, Gunnar, du i Sengen end?
I Brynjen stande vore Følgesvende,
Og Alt er rede til den lange Færd.

249Odrun.

Ja, lang den vorder visselig; min Svoger!
Har du i Drømme ei dens Udgang seet?

Hogne.

Jeg drømmer ei, jeg sover kun om Natten;
Men vaagen er jeg med min hele Sjel
Til jeg mig lægger; havde Gunnar ikke
I Aftes sovet, kunde nu i Ro
Han Morgensøvnens hele Sødme smage,
Da kunde du nu sparet Drøm og Graad,
Og vi den maaske alt for lange Reise.
Hvad nytter det nu os, hvad du har drømt,
Hvi drømte du det ei forgangen Nat?
Hos mig der og er drømt om Allehaande:
Om røde Brynjer og om hvide Bjørne,
Ja selv om Atle i en Ørneham;
Men Sligt jeg agter kun for Kvindesladder.
Hvad Reisen gælder, veed jeg saa omtrent,
At liden Lyst jeg har til denne Reise,
Det veed jeg og; men endnu eet jeg veed:
At ei for Mænd det sømmer sig at nøle,
Naar de skal færdes, var det end til Hel.

250

Atles Borg.

Gulrand.

Hvad vil du, Gudrun, med den store Kniv?
Du sliber den, saa det mig skær i Hjertet.

Gudrun.

Men hører du da ei, hvor Atle hvæsser
De brede Sværd til vore Brødres Bryst?
Er det en Lyd kanske, som bedre klinger?
De haarde Guder vil nu have Blot,
Og jeg skal vise, at jeg er gudfrygtig,
Saa godt som Atle: han kun sine Svogre
Dem ofre vil; men er han færdig først,
Vil jeg et Offer slagte, som skal mindes
Med Gru paa Jord, saalænge Midgard staar.

Gulrand.

Forfærdes maa jeg, Søster, ved din Tale;
Nu est du vaagnet af den lange Søvn,
Forbandet det, der saa dig har opvækket!

Gudrun.

Ja vel, forbandet! thi det Atle var:
I Nat han drømte, jeg ham voldte Bane,
Han drømte end, jeg rykked op med Rod
To fagre Rør og kaagte dem i Blod,
Og satte dem paa Bordet frem til Spise.

Nu veed jeg vist, at mine Brødre komme,
251Og da, og da – nu er min Kniv saa hvas.
O, hører du det, Søster, Luren skralder,
Nu laver Atle til det store Gæstebud
For Ulv og Ørn, men jeg skal ogsaa lave
Et Gæstebud.

En Terne.

O Dronning, dine Brødre,
Omringede af Kongens ganske Hær,
I Vaaben stande som til Slag beredte,
Og Vinge dræbte de ved Borgeled,
Da fræk han dem sin onde Svig forkyndte.

Gudrun.

O, det var godt, at Gjukunger udgød
Det første Blod, det er et Lykkevarsel,
At de skal vinde i den store Kamp,
Om ikke Seier, saa dog blodig Hæder,
Og jeg skal hjælpe til.

Gulrand.

O, grueligt!
Men, Gudrun, tænk dog heller paa Forsoning,
End paa den onde, gyselige Hevn!

Gudrun.

Jeg tænke maa paa det jeg raader for,
Og mener du, at jeg min Røst kan mildne
Til ydmyg Bøn?

Gulrand.

Tag dine Sønner med!
252I gennem spæde Rør din kendte Stemme,
Formildet, vist formildende kan tale
Til Atles Hjerter.

Gudrun.

Velan! saa kommer da
I, Erpur, Eitil, beder eders Fader,
At han vil spare mine Brødres Liv!

Erpur.

Du altid kaldte os jo Ulveunger,
Og nys du sagde, at til Ulv og Ørn
Vor Fader laved prægtigt Gæstebud,
Vi stjæle ei fra vore Frænder Gildet.

Gudrun.

Forbandede, forvorpne Ulveunger!
Hvi raadnede I ei i Moderliv,
Saa laa og jeg saa dybt, at Livets Bulder
Ei kunde række mig; men bier kun!
Jeg skal jer og et Gilde tilberede!

Gulrand.

Ak, mens du raser, falde vore Brødre.

Gudrun.

Velan! jeg drager haarde Brynje paa,
Og knuger Haanden fast om Sværdehjaltet;
Hvor Mænd staa tykkest, vil jeg gange frem,
Og væрге mine Brødre, til jeg styrter;
Men falde de og jeg ilive holdes,
Da skal det være mig et Kendetegn,
253At dette Forsæt, som jeg ruger over,
Er Guder eller Thurser til Behag.

Gulrand.

Ja, Thurser vist, vil du de Fule tjene.

Gudrun.

Med dem jeg gange vil i evig Pagt,
Som eier Vilje og som eier Magt
Til mig at styrke og mit Sind at hærde,
Saa ei min Tanke skal mig selv forfærde.

Thorkild.

(Opvaagner af Uvid).

Hvor er jeg? hvilken Haand har medynksfuld
Mig fløttet fra det røde, kolde Leie
Til dette varme? Hvem har mine Saar
I fremmed Land med saadan Omhu røgtet?
Det er vel dig, du Kvinde favr og fin?
Ja visselig, dit Øie det mon sige;
Saa ræk mig, Frue, da din hvide Haand,
At jeg paa den med Taarer kan opskrive,
Hvad Tungen ei at sige kan formaa!
For Døden ei jeg skælver, og frimodig
Jeg nu udtømme vil dens bittre Kalk;
254Men Gud jeg takker, som mig unde vilde
Et Øieblik til roligt Syn paa Livet,
Til milde Taarer over angret Synd,
Til verdsligt Tant et kort Farvel at sige.
Hvi græder du saa saare bitterlig?
Fik ogsaa du et Ulivssaar paa Valen,
Et Hjertesaar, som svier mer end det
Os legemlig det hvasse Staal kan give?

Odrun.

Ja visselig; thi jeg var Gunnars Viv,
Og Atles Søster, dobbelt er min Jammer.

Thorkild.

Saa maatte de da begge lade Liv,
Før stilles kunde hin den onde Kiv,
Som blinde om det gyldne Støv de ypped!

Odrun.

Desværre, ja, saa gruelig en Rad
Af Hændelser, som i de sidste Dage
Udstrakte sig, mens sovende du laa
Paa Gravens Rand, i intet Oldtidssagn
Afbildes, ja vel neppelig en Tanke
Om sliig Ufærd i noget Sind opstod.
Med Hjerteklemsel saae jeg Gunnar ride,
Jeg klemtes mere alt som Dagen led,
Og næste Morgen jeg paa rappe Ganger
Henfare maatte, thi slet ingensteds

Jeg stilles kunde, hvor jeg gik og stod
255Jeg saae min Gunnar rød af eget Blod.
Der jeg kom nær mod Susaborg, da mødte
Mig Lyden af en slagen Harpestræng;
Det dundrede saa sælsomt i mit Øre,
Det rørte mig saa underligt i Sind;
Selv Gangeren med spidset Øre lytted,
Som om bekendt ham var det Harpeslag;
Han traadte dybt i Jord med haarde Hove,
Og strakte vidt de Sener udi Bove;
Men ret som han til Borgeledet sprang,
I Harpestræng saa ynkelig det klang,
At kun om Død Man det udtyde kunde.
Jeg hørte brat det gruelige Sagn
Om Atles Svig og haarde Vaabenskitte:
De tappe Gjukunger fremgik og stred
Som vrede Bjørne, og selv Gudrun har
Med Sværdet virket blodige Idrætter;
Men Atles Kæmper flokked sig til Strid
Som Ulv og Ravn, naar Aadsellugten kalder.
Med sledne Brynje og med kløvet Hjelm
Stod Gudrun ene hos de svegne Brødre;
De indeklemtes udi Skjoldering,
Og Livet kun for Sigurds røde Ringe
Og for hans Guld dem budet blev tilfals;
Men lettere Man knuse kan end smelte
Den røde Malm, og Hjertet, som til den
Sig binder fast, og vorde maa dens Frænde.
256Af Høgne blev det haarde Hjerter skaaret,
Men Gunnar lo, fordi nu Sigurds Guld
I Rinen tryk for Atle kunde hvile;
Han selv da fluks blev kast i Ormegaard;
Men kløgtig slog han Harpen, Gudruns Gave,
Og dyssed Ormene med Strængeleg.
Dog, en i Hulen var hel led og gammel,
En Hex saa ful sig havde gjort til Orm,
Hun ei det glemte, hvad hun bar i Sind,
Og gnaved sig til Hjerteroden ind.

Kong Atle var hel underlig tilmode,
Med Nidingsid han mente Guld at vinde;
Men Andvars Ring, som han hos Gunnar fandt,
Var det fordærvelige Guld han vandt.
Med den paa Finger han i sine Tanker
Opvandred langsom udi Borgegaard,
Udsmykket kom ham Gudrun der imøde:
Med Smil paa Kind og gyldne Kalk i Haand,
Hun venlig bød ham ned i Sal at gange,
Og efter Svogre drikke Arveøl.
De mange Hændelser, som i en føie Tid
Saa underlig sig havde sammenlænket,
Bedøved ham, dog maaske og en Gud
Det var, som vred forblindede hans Øie:
I Sal han gik og holdte lystig Gilde.
Der Gæsterne paa Bænken drukne sad,
257Med Skoggerlatter og med grumme Lader
Sig Gudrun stilled i den aabne Dør,
Kundgjorde Atle, han sig havde mættet
Uvidende med sine Sønners Kød,
Og at hans Mjød med deres Blod var blandet.
Ei bied hun paa Svar, og Baalets Luer
Omspændte fluks den fasttillukte Sal,
Ei udgang var for Atle og hans Kæmper,
De blev med Borgen til en Askehob.
Sig Gudrun styrted i den dybe Flod,
Af trende Slægter jeg tilbage stod.

Paa Borgens Grus jeg stod og eftertænkte.
Hvor underligt det dog i Verden gaaer;
De trende store, kongelige Slægter,
Al Volsungs, Gjukes og Kong Budles Æt
Er ødelagt, har ødelagt hinanden;
Saa styre Norner, siger Man; men ak!
Er Norner da om Hjerterne saa kolde,
Og hvi har ei de milde Vaner Magt
Til Kæmpeslægtens vilde Harm at styre,
Og smelte Hjerterne i Kærlighed?

Thorkild.

Du spørger som en kærlig, vakker Kvinde,
Og Hjertet dig har ført paa bedre Spor,
End Grublekløgten sine stolte Sønner;
258 Du føler det, at ikkun Kærlighed
Kan være Livets ægte Grund og Spire,
Al Faderlighed have maa sit Navn
Af Altings Drot og Ophavsmand: Alfader;
Forvildede paa Nornerne I tro,
Som af sig selv og i sig selv de vare,
Istedenfor at de kun er et Navn
Paa Kærlighedens vise Raad og Vilje.

Odrun.

Hvorledes? er mit Hjertes kære Drøm
Om Kærlighed, som Verdens Herskerinde,
Ei blot et Væv af mine Længsles Traade?
Er Drømmesynerne i mørke Nat
Da sandere, end hvad om Dagen skues?
Har Øiet Ret, naar gennem blodig Sky
Det mener Kærlighedens Sol at skimte,
Og er det den, som med sit blanke Lys
Paa Valen og paa Sværdene mon straale?

Thorkild.

Forunderligt det er, at sige: ja
Og med en hellig Mand vi maa udbryde,
At Herrens Visdom er et bundløst Dyb,
Hans Vei usporlig og hans store Domme
Udgrundelige ikkun for ham selv;
Men dog jeg tør med Vished det stadfæste,
259 At Kærlighed allene styrer Alt.
Ei maa det undre dig, at dine Drømme
Er sandere end dine vaagne Syn;
Thi viid, at i de lange, svundne Tider
Kun for det ydre Syn har været Døgn,
Indvortes uafløst har Natten ruget;
Og hvo som vilde sig bevæge selv,
I Mørket vakled, snublede og famled.
Kun den, som mærkede, at Øiets Lys
Ei kunde Nattens Mørke gennemstirre,
Med lukket Øie gav sig Gud i Vold,
Ikkun for ham et Lys opgik i Drømme,
Og klare Skygger af Guds Herlighed
Ved Stjerneglimt det undtes ham at skue.
Dog, hvad jeg taler, er vel gaadefuldt
For dig, som ei i Navnet er indviet,
I Undernavnet, der som Nøgel kan
Palladsets den forborgne Dør oplade,
Hvor Visdoms Skat opdynget er og dulgt.
Saa viid det da, at udi Tidens Fødsel
Den første Kvinde Herrens Kærlighed
Forsaged og fornægtede tillige;

Fra samme Stund var Slægten Herrens Fjende,
Og dulgte vare Kærlighedens Spor;
Men Han, der mindre end en kærlig Moder
Forglemme kan det Foster som han bar,
260Besluttede, før Verdens Grundvold lagdes,
I Tidens Fylde for den faldne Slægt
Saa trolig om sin Kærlighed at vidne,
At hvert et Hjerte, som ei selv til Sten
Af onde Magter lod sig villig hærde,
Hensmelte maatte til en Taareflod,
Og i den Flod hans Billede erkende.
Ja, naadig end før Tidens Fylde kom
Husvalede han hvert et kærligt Hjerte,
Som længtes efter mer end Jordens Tant;
I Drømmesyn han tit sig aabenbared
I stille Nat for dem, hvis Aftensuk
Sig løftede til ham paa Troens Vinge;
I Aanden saae de Lyset, som engang
Med stærke Straaler skulde Mørket tvinge,
Og vaagnende i Dagningen de sang
Om Verdens anden, store Morgenrøde.
Den kom, Alfader fra sit Guddomsskød
Nedsendte ham, som, førend Tiden fødtes,
I Guddomsklarhed havde hvilet der.
Han kom til Jord, den Faderens Enbaarne;
Med kærlig Tale og med kærlig Daad
Forkyndte han Guds vise, milde Raad,
Han villig gav sig selv i Fjendehænder,
Af onde Thurser og af deres Frænder
Han lod sig pine, og han lod sig myrde
For svage Hjord; Han, som den rette Hyrde,
261Ei kæmped blot, men satte Livet til.
Dog snart den Stærke Dødens Lænker brød;
Thi ei af dem han kunde holdes længe,
Og Faderen opløftede ham høit,
Et Navn Han gav ham over alle Navne,
Saa at i Jesu Kristi Navn det høie,
Hvert Hjertes Knæ sig ydmygt skal nedbøie,
Og det skal alle Tungers Lovsang være,
At Han er Herren til Gud Faders Ære.
Enhver, som troer nu paa Jesum Krist,
Kan om Gud Faders Kærlighed ei tvivle,
Om nok saa sært og gruelig endog
Paa Jorderig sig Tiderne udfolde;
Og hver, som *troer* paa Guds Kærlighed,
Maa elske ham og elske sine Brødre.
For saadan Tro og saadan Kærlighed
Har Faderen ved sin Enbaarne lovet
Os midt i Sorg og Trængsel Sjelefred,
Og efter Døden evig, navnløs Gammen.
Det glade Budskab skal paa Jord henvandre
Saavidt som Solens Straaler monne gaa;
Men ret som Sneen og den haarde Is
Optøes maa og Jordens Lænker sprænges
Af stride Strøm, forinden Blomsten kan
Med sine Spire Jorden gennembyrde;
Saaledes maa og Hjertets frosne Jord
Af blodig Regn beskylles og optøes,
262Før Kærlighedens fine Blomst i Nord
Kan spire frem og udi Veksten trives.
Udryddes maa de stolte Kæmpeslægter,
Som glædes kun ved Blod og Vaabengny:
De undergaa ved deres egen Brøde;
Men Kærligheden styrer viselig
Til høie Maal selv Nidingers Idrætter;
Ved Nidingid de trende Slægter faldt,

Som du tilhørte og som du begræder;
Men selv ved Hovmod og ukærligt Sind
Frivillig de til Undergang sig vied.
En dunkel Spaadom har I selv derom
I eders gamle Sagn om Ragnaroke:
Forkyndes skal jo Asers Undergang
Ved Frændesvig og alskens Syndidrætter;
Forkyndes skal jo Gimles lune Vaar
Af Fimbulvetur: trende Vinteraar.
Saa skal jo Mørke over Jorden ruge,
Til Aser undergaa paa Vigrids Mark,
Da først paa Himlen skal den gyldne Sol
Henvandre stoltelig med blanke Straale;
Den Sol er Kristus, og hans Guddomsord
Som Straaler sig mon sprede vidt paa Jord.

Odrun.

Hel lysteligt er dette store Sagn,
Helt trøsteligt for et bedrøvet Hjerter;
263Jeg mente nys at Alt for mig var tabt,
Men ved det Tab jeg storligen har vundet.
Var og dit Sagn kun som et Skjaldekvad,
En Lovsang om et saadant Syn i Drømme,
Som dem du sandt og kløgtig meldte om;
Jeg vilde dog den Tidende ei miste
For al den Gammen og for alt det Guld,
Som er paa Jordens runde Bold at finde.
Jeg vilde daglig stride med mig selv
For det at tro i Sandhed saa at være;
Men nu jeg seer dig som en Due hvid
Paa Gravsens Bred dig selv derved at trøste,
Og hører dig, nedlagt paa Sotteseng,
Saa trygt og frit om Liv og Død at tale;
Nu veed jeg vist, at Sanding er dit Ord,
Nu paa den Jesus, som du mig har nævnet,
Jeg fast vil tro, og al den Kærlighed,
Som jeg til Mand og Frænder haver baaret,
Og den, som ei med Noget her tilfreds,
I Himmelrummet op mod Vaner higed,
Jeg fløtte vil til Faderen og ham,
Der elskelig sig saa for os lod pine.
Med Hjertet elsker jeg, med Hjertet vil jeg tro;
Thi Kvinden ei det sømmer sig at gruble,
Og fluks forjage vil jeg hver en Tvivl;
Men siig mig, hvis derpaa mig Svar kan gives,
Hvi bliver ei for Kæmperne kundgjort
264Den Hellige? maaske de Mordersværdet
Henkasted dog, og knælede for ham;
Hel sørgeligt det er dog at henstirre
Paa Dem, som udi hundredtusind Tal
Sig skynde Død og Undergang imøde.

Thorkild.

Hvad jeg dig svare kan er ikke stort;
Men Nok det for en Troende maa være:
At Jesu Navn fordølges vidt og tit,
For ei de Vantroes Skyld og Dom at øge;
Det vist jeg troer, og selv jeg prøvet har
Hos Gjukunger og deres onde Moder,
Hvor dybt forhærdet mangt et Hjerter er;
Forgæves jeg ved Brynhilds Lig kundgjorde
De arme Brødre Salighedens Vei,
Og da paa Valen jeg igjen dem mindede
Om deres Sjæls og Legems Undergang,
Da svarede mig Høgne kun med Sværdet,

Han saared Jesus, da han saared mig.
Saavidt jeg skimter Lys; men naar jeg tænker,
Hvormangt et Hjerte briste maa i Kval,
Hvormangen Slægt gaa sørgelig tilgrunde,
Før Jesu Kristi Kors paa Valhals Grus
Sig til en hellig Naadestol kan løfte,
Naar i Aarhundreder det os maa tykkes,
At Tusinder, som sukke efter Lys,
265Hensidde maa i Dødens mørke Skygge,
Ja, naar det tykkes os, som Mørket vandt;
Naar Lyset slukkes, hvor det klart har skinnet;
Da svimler Tanken paa sit Grændseskel;
Da ei formastelig, vi Døgnets Planter,
Maa gruble længer over Herrens Raad;
Men ydmyge i Støvet knæle ned,
Og tro det fast, at Gud er Kærlighed.

Odrun.

Ja, grandt jeg seer det, naar os Tvivl vil ængste,
Da skal til Jesum skyndelig vi ty,
I ham beskue Kærlighedens Under,
Og drukne Tvivlen i hans dybe Vunder;
Men kan vi altid os besinde ret,
Og rokkes Troen ei af Tvivlen let?

Thorkild.

Jo visselig, og skulde selv vi stride,
Da blev det snarlig med vor Tro forbi;
Men derfor og Enhver, som vil bekende
Sit Hjertes Tro paa Herren Jesum Krist,
Blir døbt med Vand til Tro paa En i Trende,
Til Tro paa Fader, Søn og Helligaand.
Og denne Aand, Gud Faders Helligaand,
Som fordum svæved over tomme Vande,
Og af hvis Aande Alt, som blev, er skabt,
266Som hvilede i de forsvundne Tider
Paa Guds Udvalgte, og igennem dem
Forkyndte Jordens Slægter Sandheds Tale;
I hvert et Bryst, som trøster sig derved,
Indaander Lys og Kraft og Kærlighed.

Odrun.

O, det er glædeligt langt over Maade!
Med saadan Tro Man ei forsage kan;
Men vil du da udi de høie Navne
Indvie mig ved Daab til denne Tro?

Thorkild.

Det kan jeg ei; thi mine sidste Kræfter
Udtømtes ved min Tale og min Fryd;
Men lad det ei dig udi Sindet nage,
Thi Hver, som troer, har en usynlig Daab
Af Herrens egen høie Haand annammet;
Saa døbttes Helgene i gammel Tid
Før Jesus kom; saa døbes rundt paa Jorden
Enhver, som gerne vandre vil med Gud.

Odrun.

Men kan du da slet intet Tegn mig give
Til selv mig at forvise om min Daab?

267*Thorkild.*

Henbøi dig over mig i Jesu Navn!
Annam det helligste af alle Mærker,
Annam paa Bryst og Ansigt Korsets Tegn!
Nu er du døbt til Tro paa ham, som strakte
Paa Korset ud et helligt Armepar,
For det at vidne med de aabne Arme:
At over os Han vilde sig forbarme.

Trykfeil

Side. Linie.

11	5	Gvode for Grøde.
13	13	hvi for hvis.
29	18	Banen for Bane.
40	2	Thursur for Thurser.
65	5	hine for høie.
83	16	visne for isne.
94	9	Alt for alt.
145	22	Og for Men.
146	23	i Ploven for bag Ploven.
153	3	Men for Vel.
154	26	Øre for Øie.
156	17	og Strængeleg, — Til Pris, og Strængeleg, til lystig Gammen.
—	18	samme for Sammes.
157	18	Thi Buen for Den Bue.
—	26	H — for Himlens.
165	3	Og for Med.
167	10	Den for der.
—	17	; for !
174	22	dig for du.
176	9	stemmer for strammer.
178	11	Og for Ja.
179	20	true for tro.
211	7	omsnoer for den snoer.
215	7	Leier for Luer.
217	19	Ergur for I, Erpur.
229	25	Øret for Øvet.
233	19	bliver for blir.
